AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV **28** 224-267 Het monster van Loch-Ness

AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

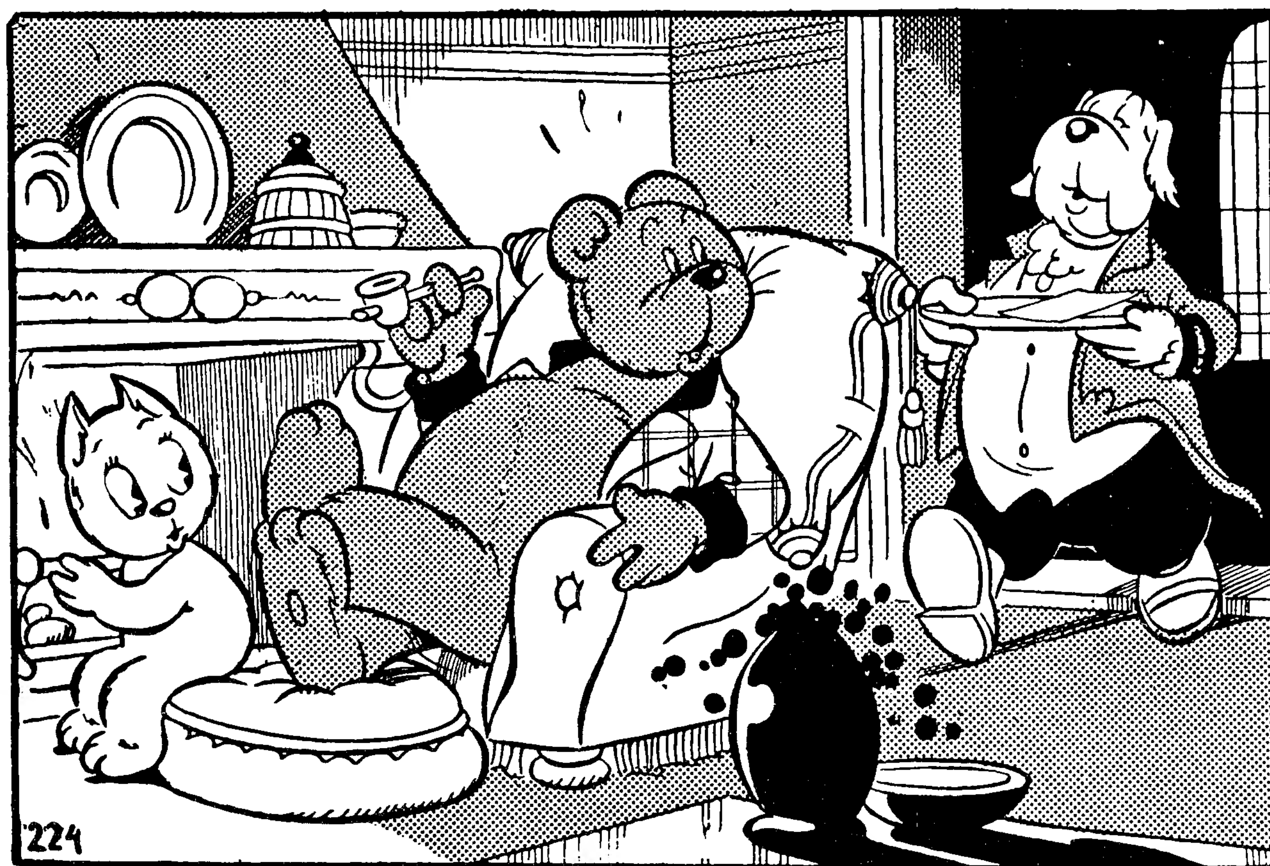
MARTEN TOONDER

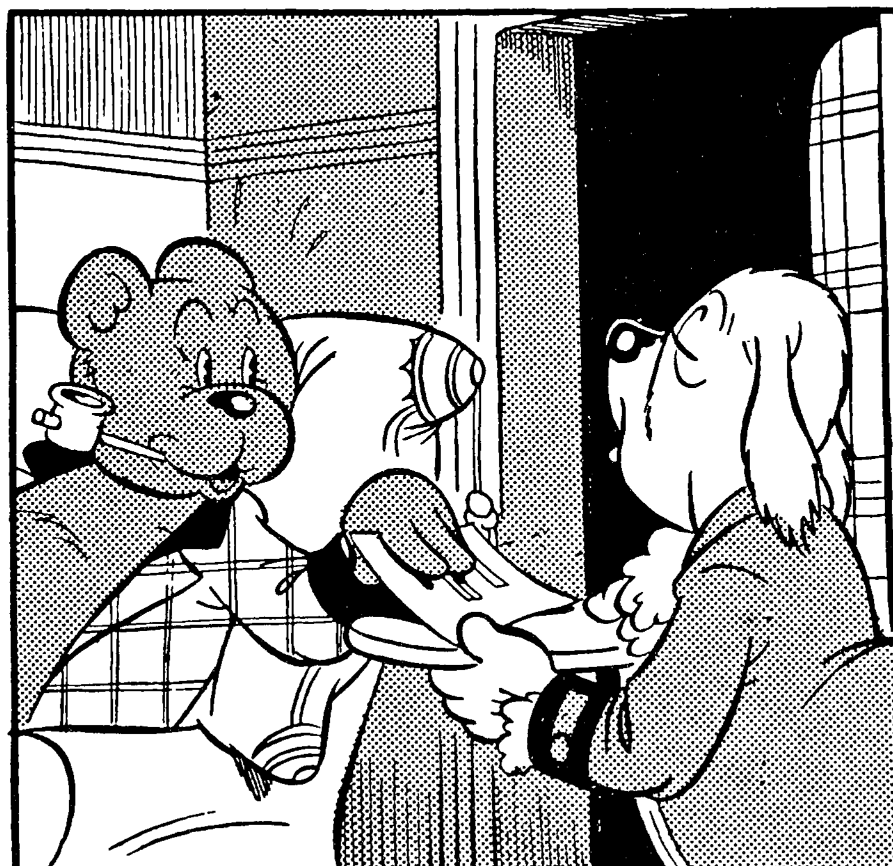
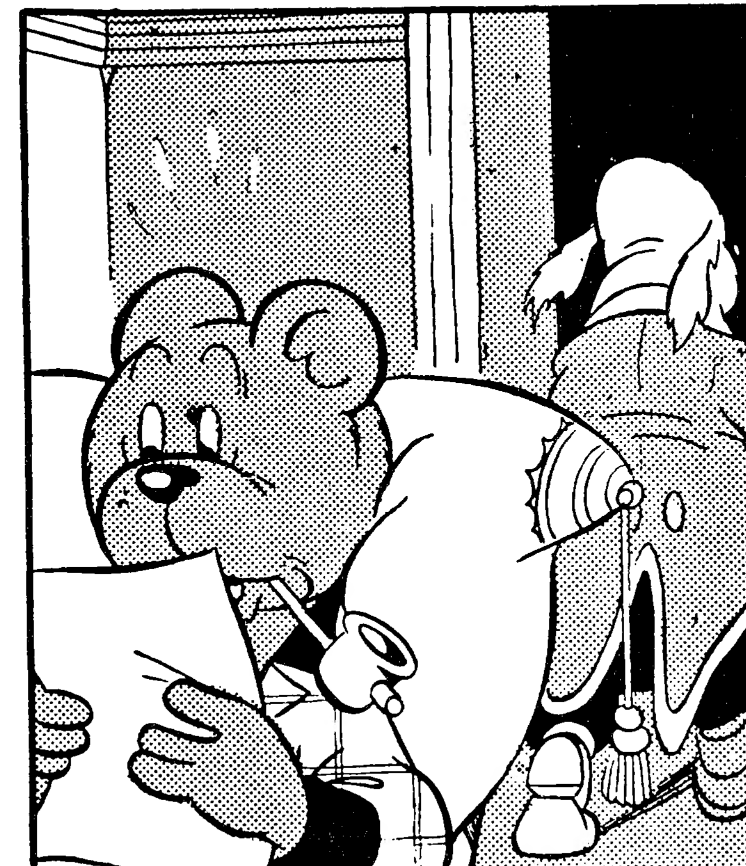
MV **28**	224 - 267	Het monster van Loch Ness

1977 De Bezige Bij Amsterdam in samenwerking met Het Stripschap

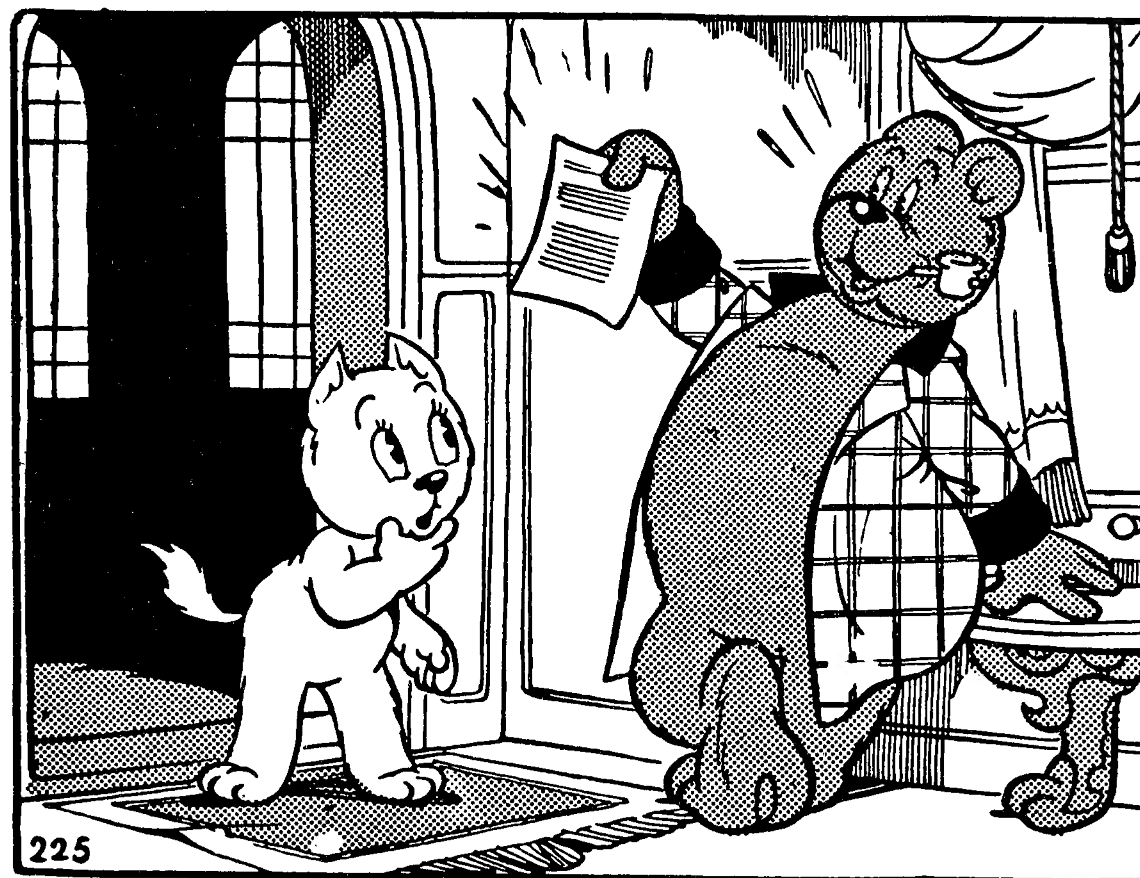
MV 28 Het monster van Loch Ness
1947/48 Eerste krantestrippublikatie, dagbladen NRC en de Volkskrant
1950 Oblong boekuitgave, in kleur, in het Noors, Mortensen, Oslo
1952 Oblong boekuitgave, in kleur, in het Zweeds, AOhlen & AOkerlund, Stockholm

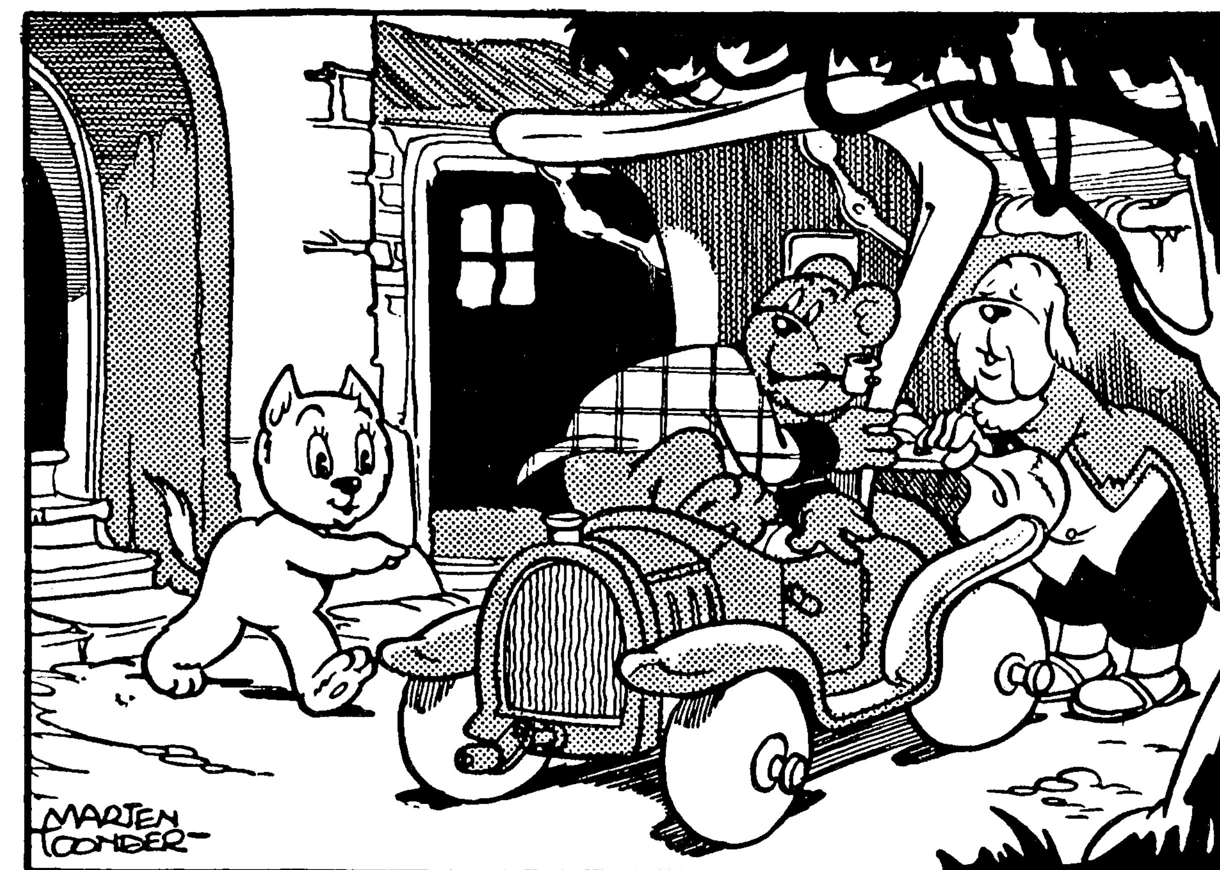
Druk Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht
ISBN 90 234 5219 4
Delen 28 & 43 ISBN 90 234 5224 0

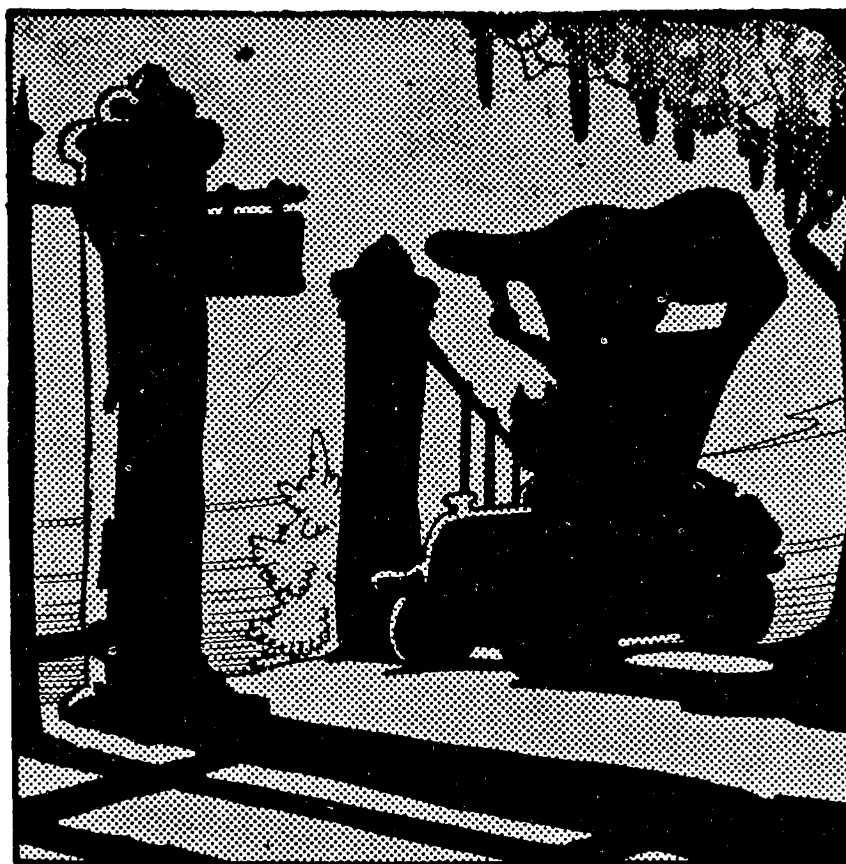
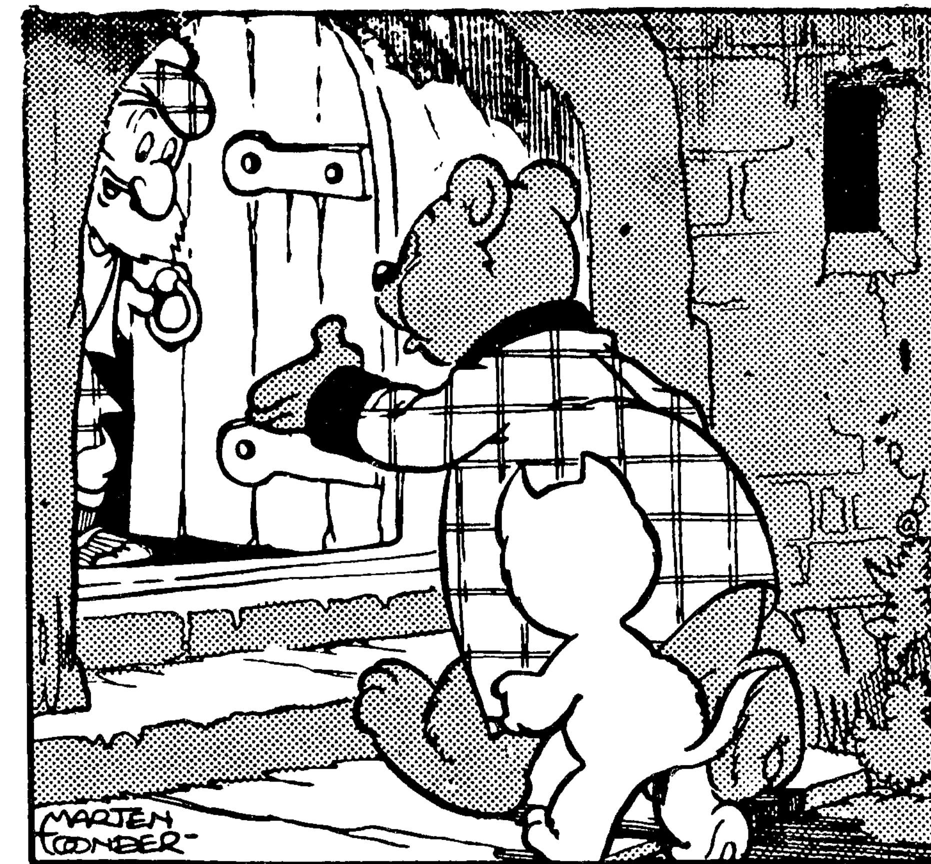
'De herfst is een rustige tijd!' merkte heer Bommel op. Hij zat met Tom Poes bij het haardvuur in slot Bommelstein, terwijl buiten de wind loeide en de regen kletterde en hij had het best naar de zin. 'Dit is de tijd, dat een heer rustig kan nadenken en zich voorbereiden op het einde. Het einde van het jaar, bedoel ik, als je begrijpt wat ik bedoel!'
'Ik begrijp het,' zei Tom Poes. 'Maar voor mij is dat anders! Ik houd van een beetje avontuur, vooral in het najaar...'
'Excuseer,' zei op dat moment de bediende Joost. 'Ik heb hier een brief waar geen postzegel opgekleefd zit. Een brief uit Schotland, geadresseerd aan heer Olivier B. Bommel... veertig centen port, als u mij toestaat!'
'Betaal die veertig centen maar,' zei heer Ollie royaal. 'Men krijgt niet iedere dag een brief uit Schotland. Eens zien wat er in staat?'
'Het kan niet veel bijzonders zijn, heer Ollie,' zei Tom Poes. 'Ik wist dat Schotten zuinig waren, maar dit gaat te ver, vind ik. Wanneer iemand het niet eens de moeite vindt om een postzegel op een brief te plakken, kan de brief niet veel zaaks zijn!'
'Vergis je niet, Tom Poes!' zei heer Bommel ernstig. 'Deze brief komt van Ness Manor, dat is een soort kasteel, hij moet dus van een heer zijn. Luister, ik zal hem voorlezen!'

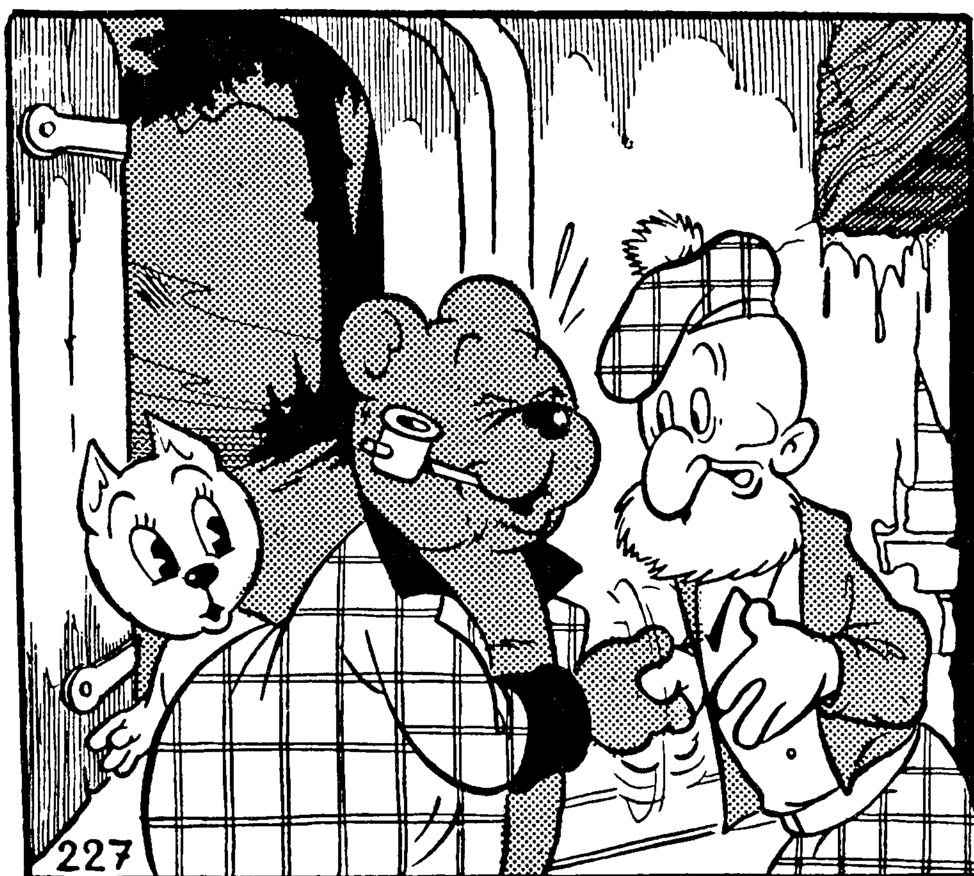

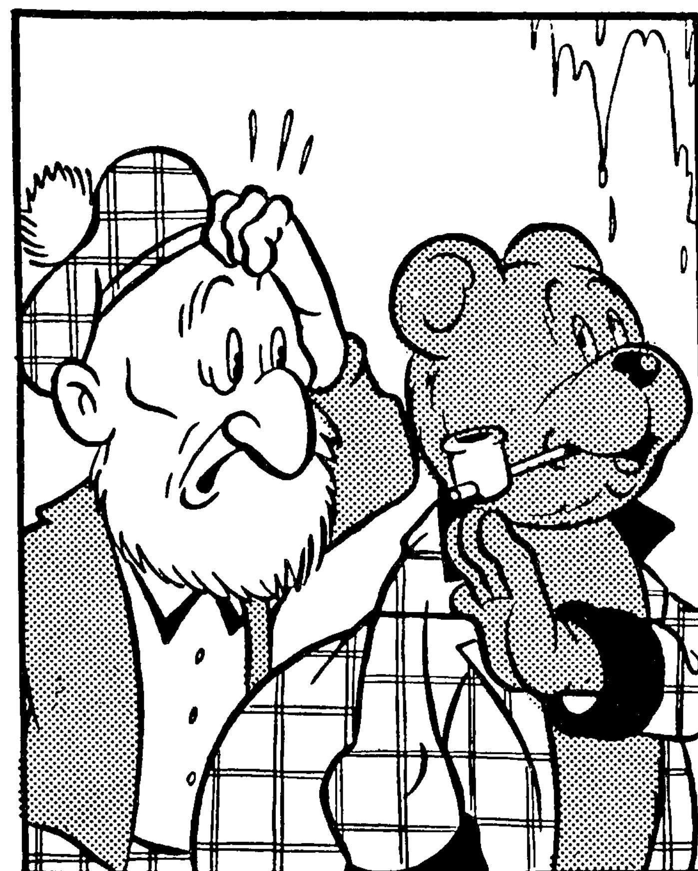
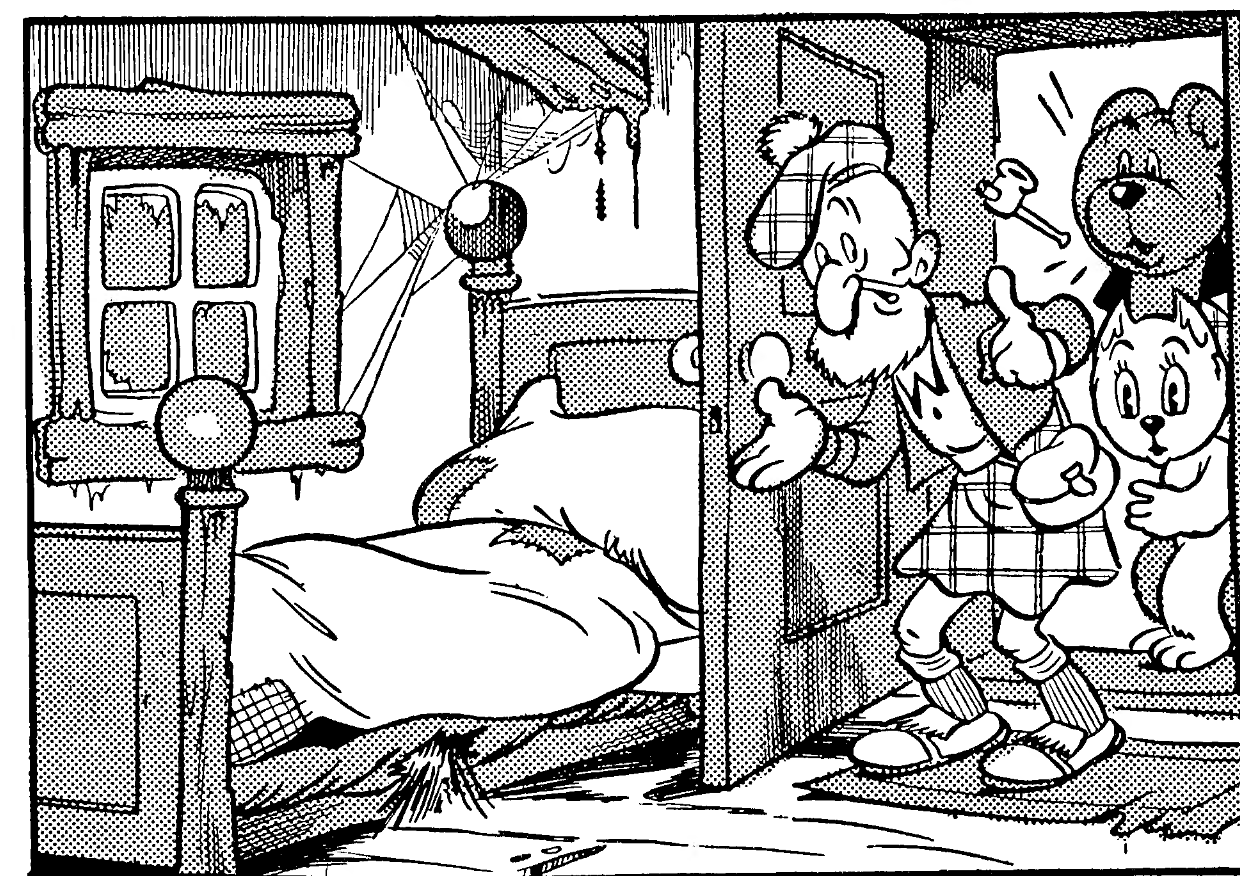
'Geachte heer Bommel,' las heer Ollie, 'ondergetekende, Adam Macadam, eigenaar van Ness Manor (sinds 1899 gerestaureerd en in gebruik als hotel, met stromend water en electrisch licht) roept hierbij uw hulp in voor de verdrijving van het bekende monster van Loch Ness. Politie machteloos. Klanten blijven weg en bedienden nemen ontslag wegens angst. Schade groot. Heb reeds een kamer met water voor u gereserveerd. Kom. Snel. Adam Macadam, eigenaar. P.S. Excuseer potloodschrift, inkt is op.' Dat is de brief, Tom Poes!'
'Hm!' zei Tom Poes. 'Het lijkt meer op een telegram, hij is zeker bang, dat zijn potlood te vlug slijt. Wat gaat u doen, heer Ollie?'
'We gaan natuurlijk!' zei heer Bommel kort. 'Heren moeten elkaar helpen. Volg me, Tom Poes!'
Even later sjorde Joost, de bediende, een koffer achter op de Oude Schicht en startte heer Bommel de motor.
'Neem plaats, jonge vriend!' riep hij opgewonden. 'We gaan naar Schotland! Rust is goed en wel, maar als er een monster verdreven moet worden, staat een Bommel paraat, als je begrijpt wat ik bedoel!'
'Ik begrijp het!' zei Tom Poes.

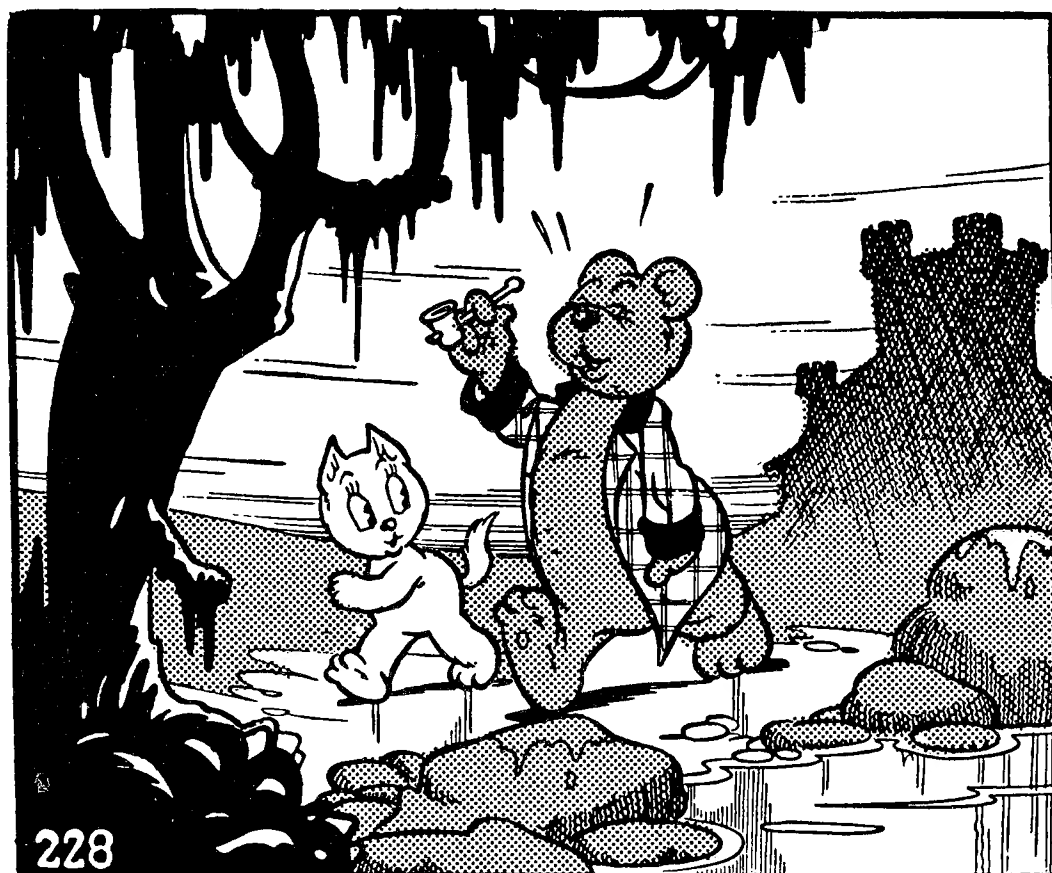

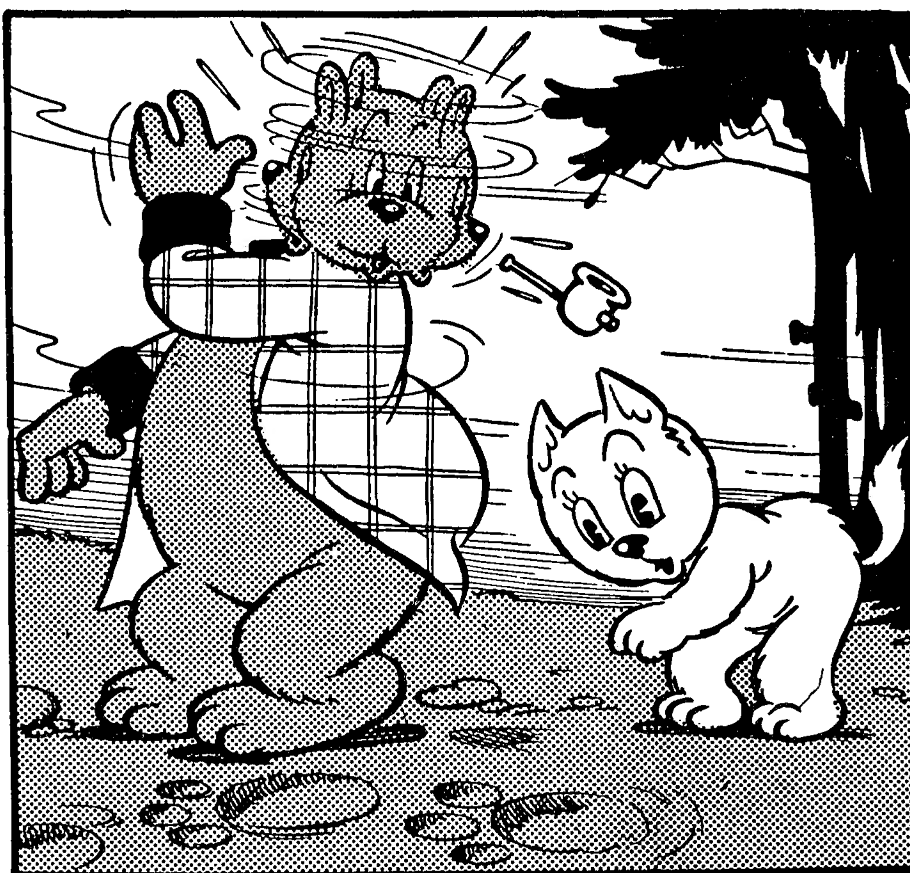
Na een lange, vermoeiende reis, waarover niet veel te vertellen valt, kwam de Oude Schicht in Schotland aan. Het was koud en kil en er hing een dichte mist, zodat ze niet vlug vooruit kwamen. Tom Poes en heer Bommel waren dan ook blij, toen het doel van de reis in 't zicht kwam.
'Daar moet het zijn,' zei heer Ollie, terwijl hij naar een donker gebouw wees, dat aan de oever van een groot meer stond.
'Het ziet er niet erg vrolijk uit,' zei Tom Poes. ''n Goeie omgeving voor een monster, zo te zien!'
'Hm, ja...,' zei heer Bommel zachtjes. 'Zou het dier hier in de buurt wonen, jonge vriend? Eerlijk gezegd lokt dit avontuur mij niet zo aan... Het is, dat jij zo aandrong, maar anders had ik geschreven, dat ik verhinderd was...'
'Dat is het toppunt!' riep Tom Poes. 'Ik heb niet aangedrongen! Ik heb helemaal niet...'
'Hier is de ingang,' onderbrak heer Ollie. 'En je moet niet zo roepen, jonge vriend! Je kunt nooit weten of er in de struiken een monster zit! Ssst! Stap maar uit en ga maar vast... ik volg je!'
Tom Poes sprong zonder te antwoorden uit de Oude Schicht en liep naar de ingang van het oude, bouwvallige kasteel toe. Nog voordat hij had gebeld, knarste de deur open en verscheen er een vreemde grijsaard in de deuropening.
'Wie is daarrr?' knarste de oude. 'Vandaag geen betaaldag! Scheer je weg!'
'Mijn naam is Bommel!' riep heer Ollie, zich opgeruimd naar voren dringend. 'Ik heb uw brief ontvangen en hier ben ik. Ik kom uw monster vangen!'

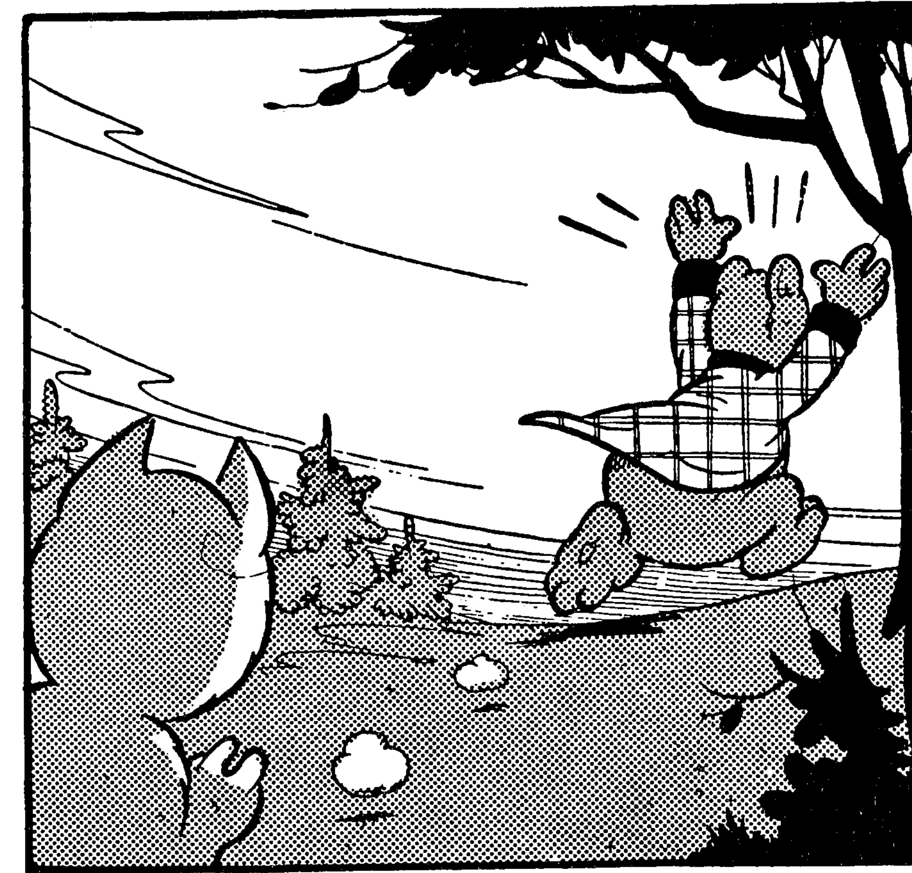

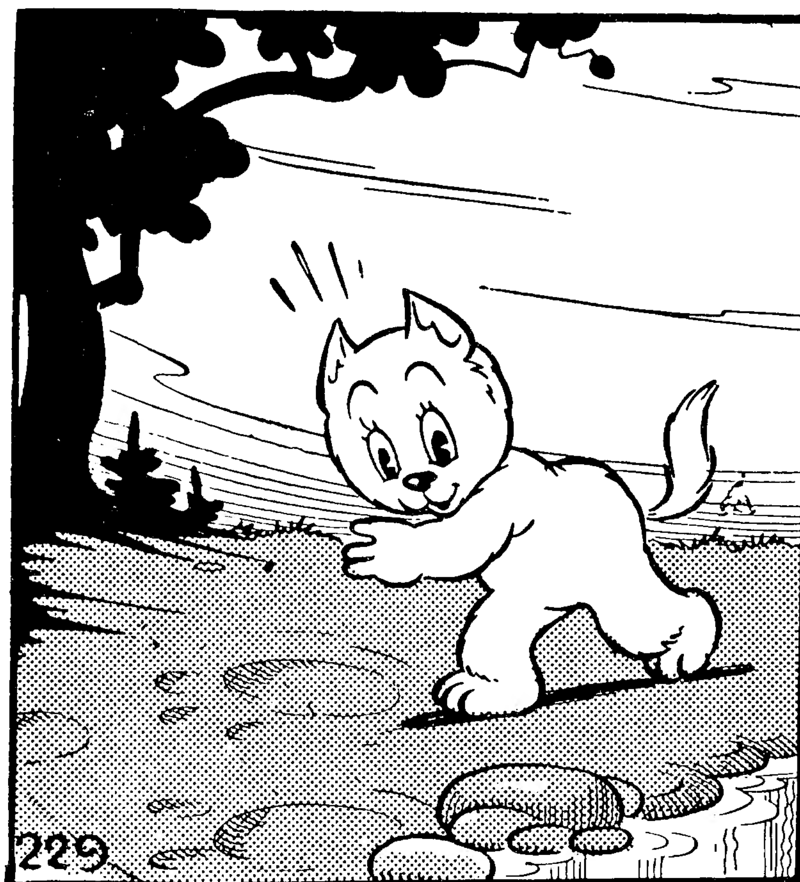
'Aha!' riep de oude Schot. 'Kom binnen! Bommel! Ja, ja! Je kamer is klaarr! Ik heb op je gerekend! Een mooie kamerrr-met-een-krraan tien gulden perr dag – zonderr ontbijt! Vooruit betalen!'
'Dat speelt geen rol!' zei heer Ollie. 'Geld genoeg. Vertel liever eens iets over het monster, dat we moeten vangen! Daarvoor komen we tenslotte hier, want een kraan heb ik thuis ook!'
'Ach, dat monster!' riep de oude. 'Allemaal zorg en verdriet! Sinds dat beest in het meerr zit komt hierr niemand meer! Geen gasten en geen bedienden. Een schade, meneerr! Ik ben geruïneerd! En de politie lacht er om. Dat monster bestaat niet, zeggen ze! Bah!'
'Welnu!' zei heer Bommel. 'Je zorgen zijn voorbij, jonge vriend! We zullen dat diertje wel even vangen, niet waar, Tom Poes? Wijs ons nu die mooie kamer, zodat we onze handen kunnen wassen!'
De oude Schot liep voor hen uit en na vele trappen beklommen te hebben, opende hij de deur van een klein, tochtig zolderkamertje waarin een oud bed stond.
'Hierr is het!' sprak hij. 'Een tweepersoons kamer met stromend water...'
'Water stroomt altijd, dacht ik,' zei heer Bommel.
'Nee, nee!' zei de Schot, 'dat is niet waarr! Het strroomt alleen als u twee guldens extra betaalt!'

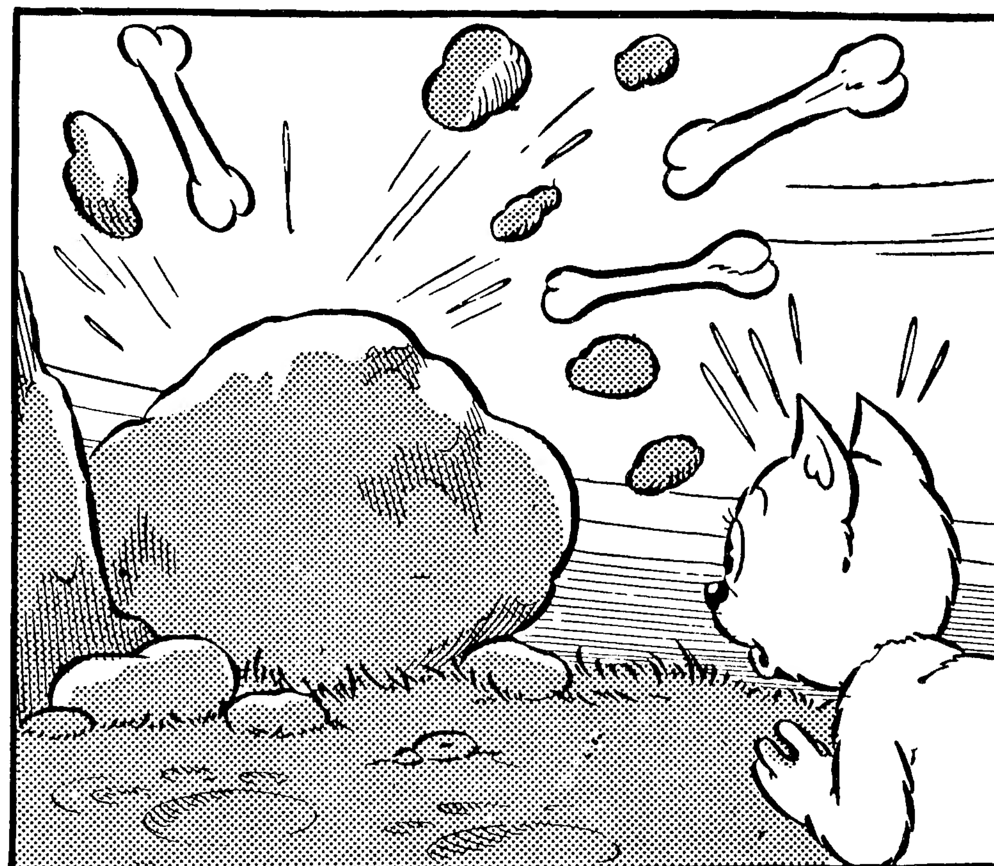

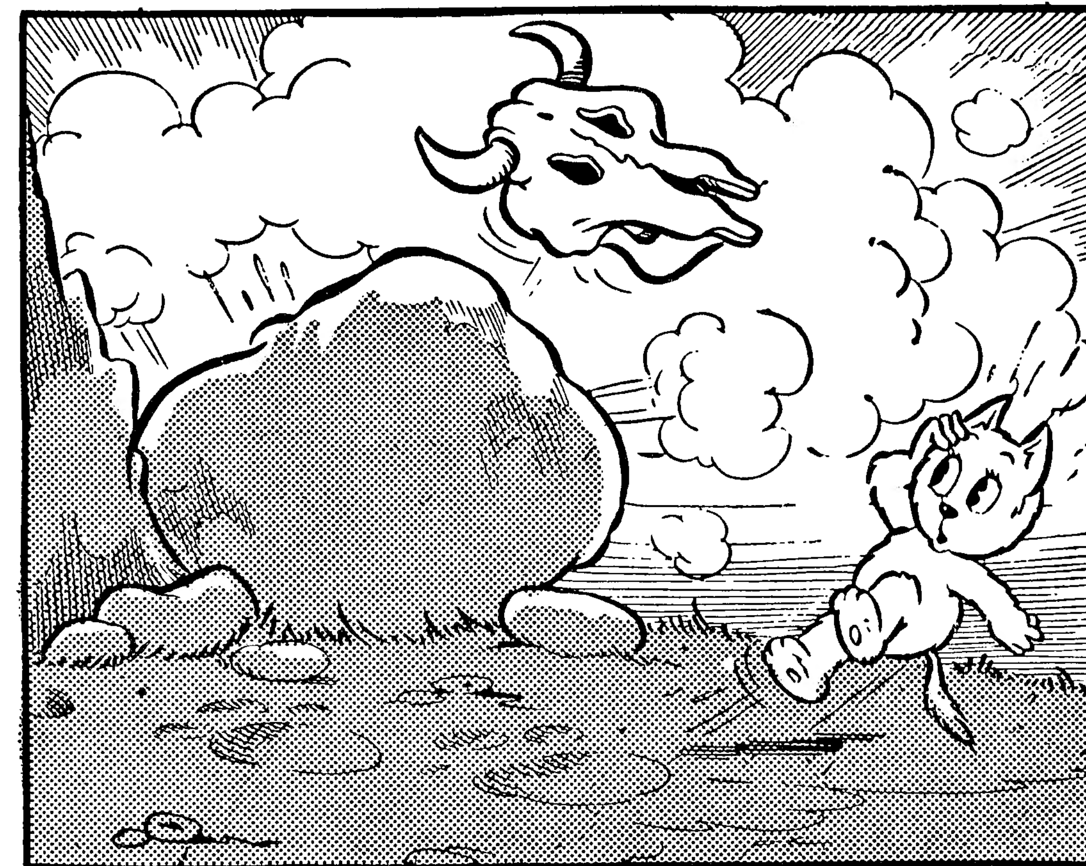

Toen Tom Poes en heer Ollie hun koffer hadden uitgepakt en wat hadden gegeten, begonnen ze hun eerste ontdekkingstocht langs de oever van het meer.
'Het is hier bepaald ongezellig!' mopperde heer Bommel. 'Mist en koude, modder en water, een tochtige kamer en een zeurderige gastheer, die al maar over geld praat. Niets voor een Bommel, als je begrijpt wat ik bedoel! Je hebt best kans, dat er niet eens een monster is! Zullen we teruggaan, jonge vriend?'
'Hm!' mompelde Tom Poes, 'wacht eens even, heer Ollie. Het is mogelijk, dat het monster niet bestaat, maar dit zijn toch in ieder geval vreemde sporen! Als die van een hond zijn, dan is het een erg grote hond! Vindt u ook niet?'
Heer Ollie wierp een blik op de grond, keek toen verwilderd om zich heen en begon te lopen.
'Ik ga inkopen doen!' riep hij over zijn schouder.
'Een schepnet en een muizenval en rattengif! Het is roekeloos om hier zó, zonder iets, rond te lopen! Wacht hier op me, jonge vriend!' Hij begon te hollen en verdween al gauw uit het gezicht.
Tom Poes haalde zijn schouders op en liep verder achter de sporen aan...

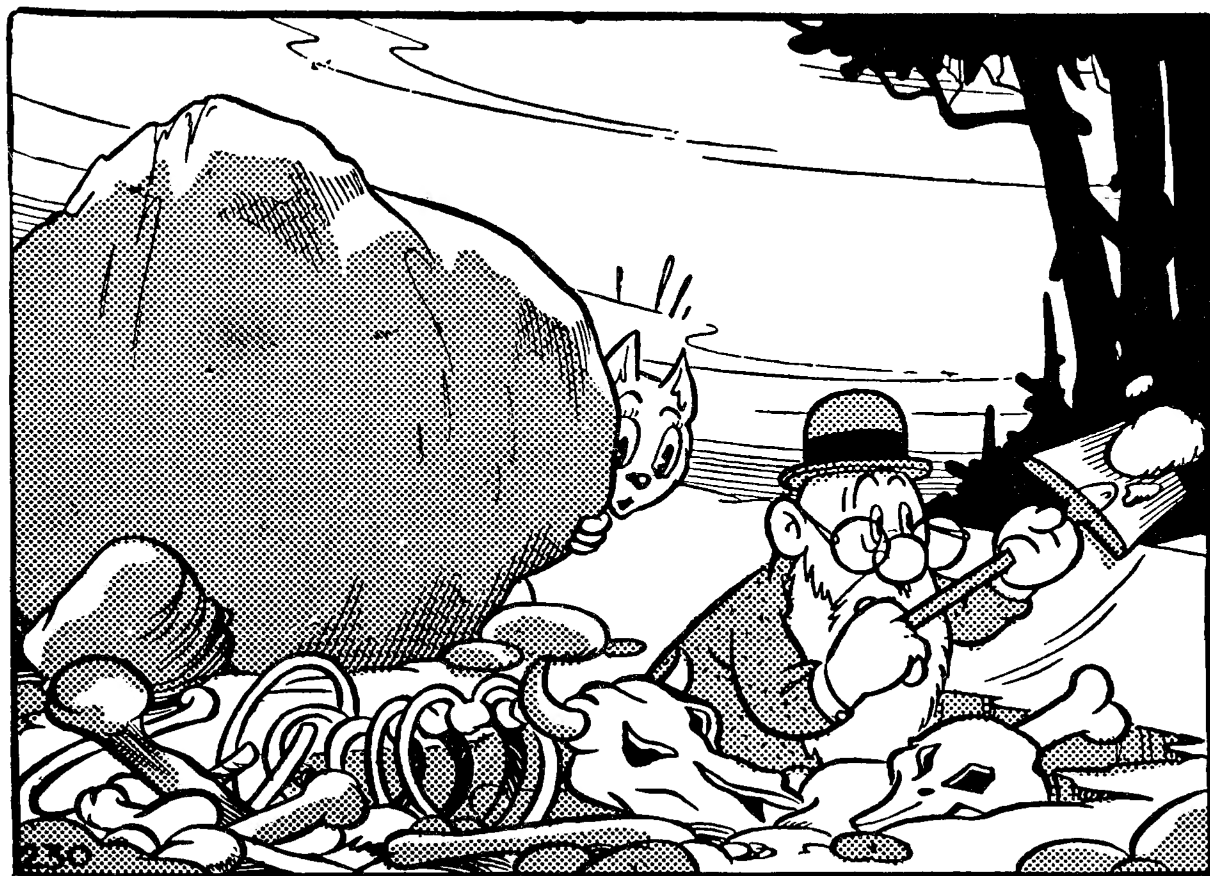
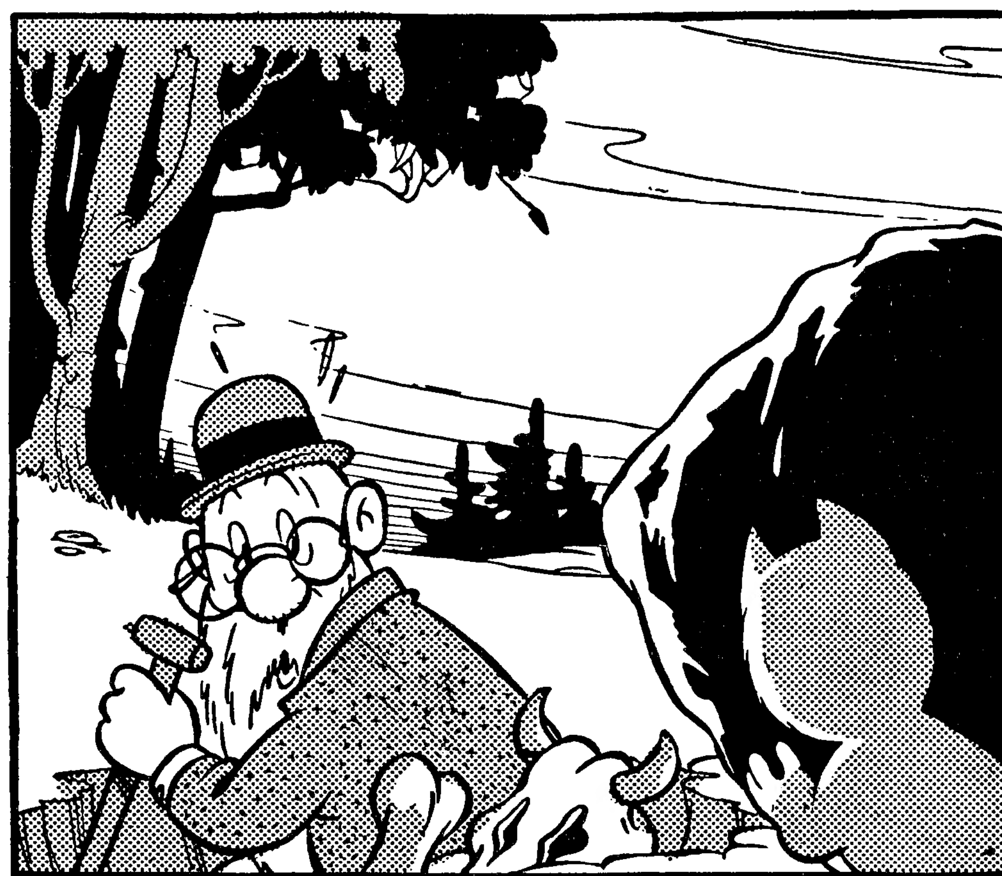
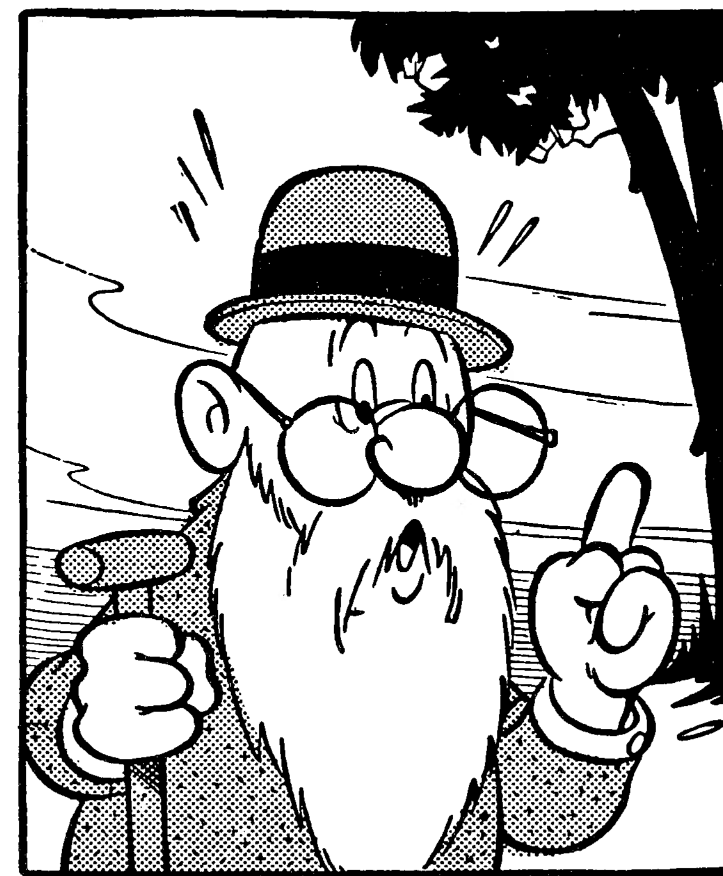

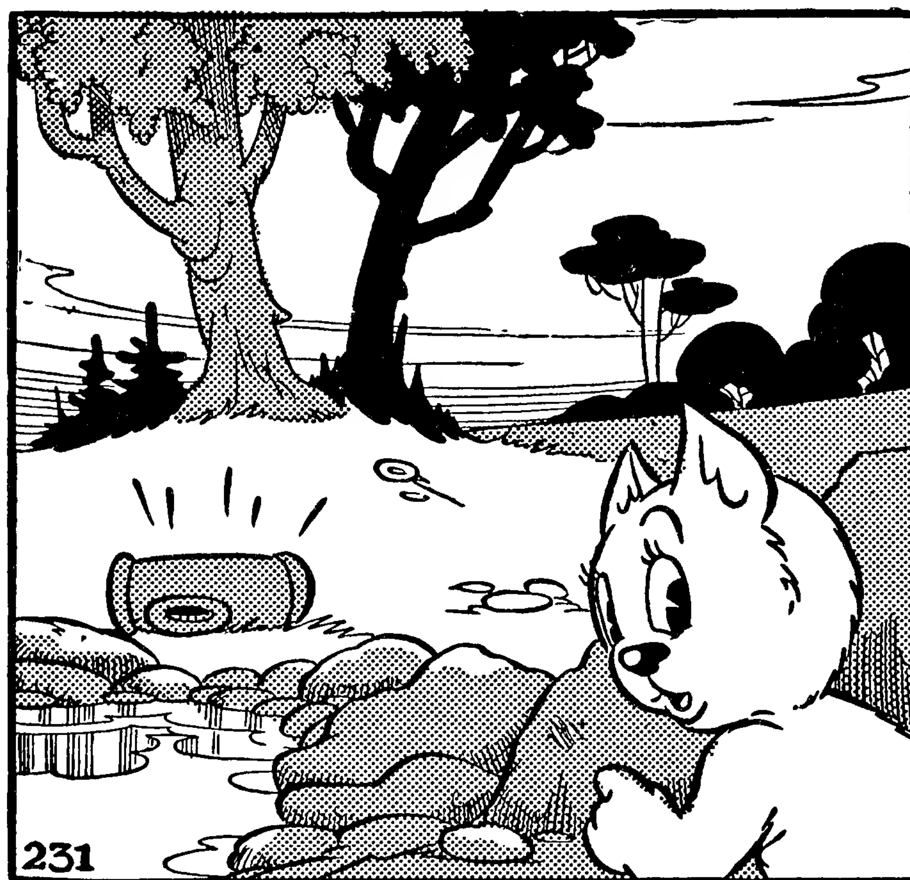
'Zo'n spoor zegt nog niets!' mompelde Tom Poes. 'Het ziet er vreemd uit, maar het zou nagemaakt kunnen zijn, dat hebben we al eens meer beleefd. De een of andere vijand van die oude Schot misschien...'
Op dat moment hoorde hij een vreemd geluid en toen hij opkeek, zag hij beweging in de buurt van een groot rotsblok. Er vlogen stukken aarde en stenen omhoog en een paar grote beenderen volgden.
'Daar is iets niet pluis!' dacht Tom Poes. 'De sporen gaan naar die rotsen toe... het zou me niets verbazen wanneer het monster daarachter zat... hm... heer Bommel had gelijk... Het is eigenlijk verschrikkelijk gevaarlijk zo maar zonder wapens rond te lopen... Ik ga naar huis denk ik...'

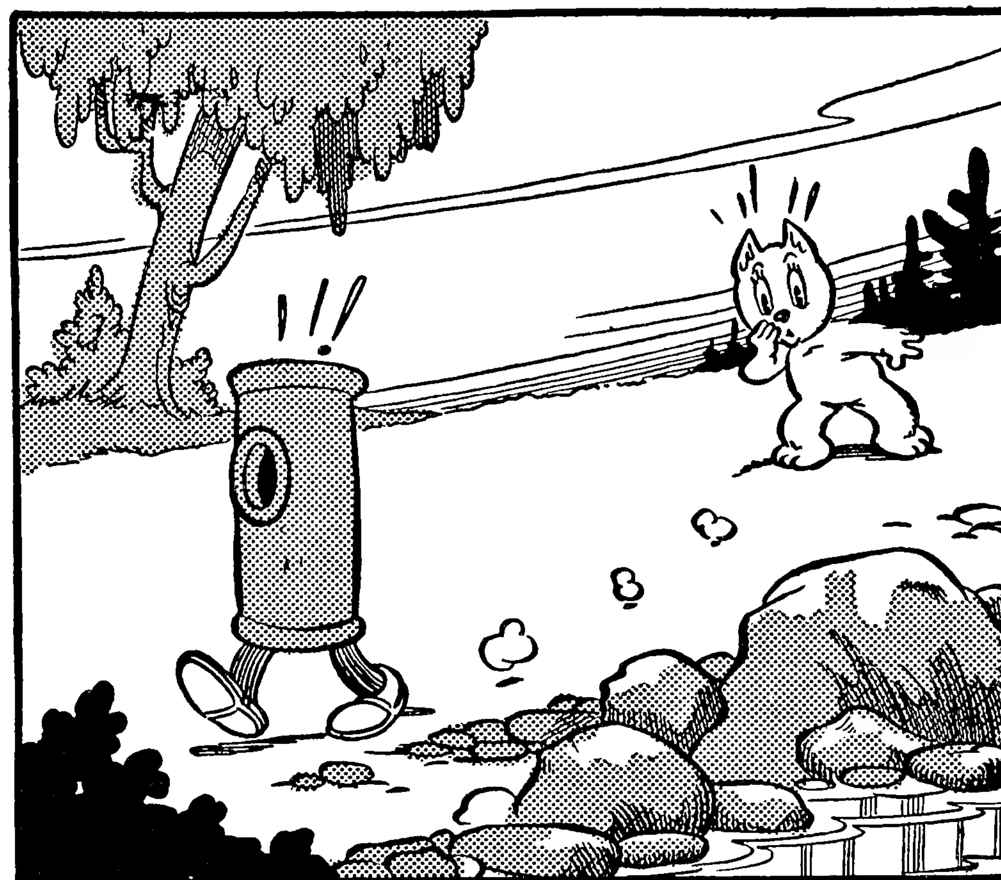
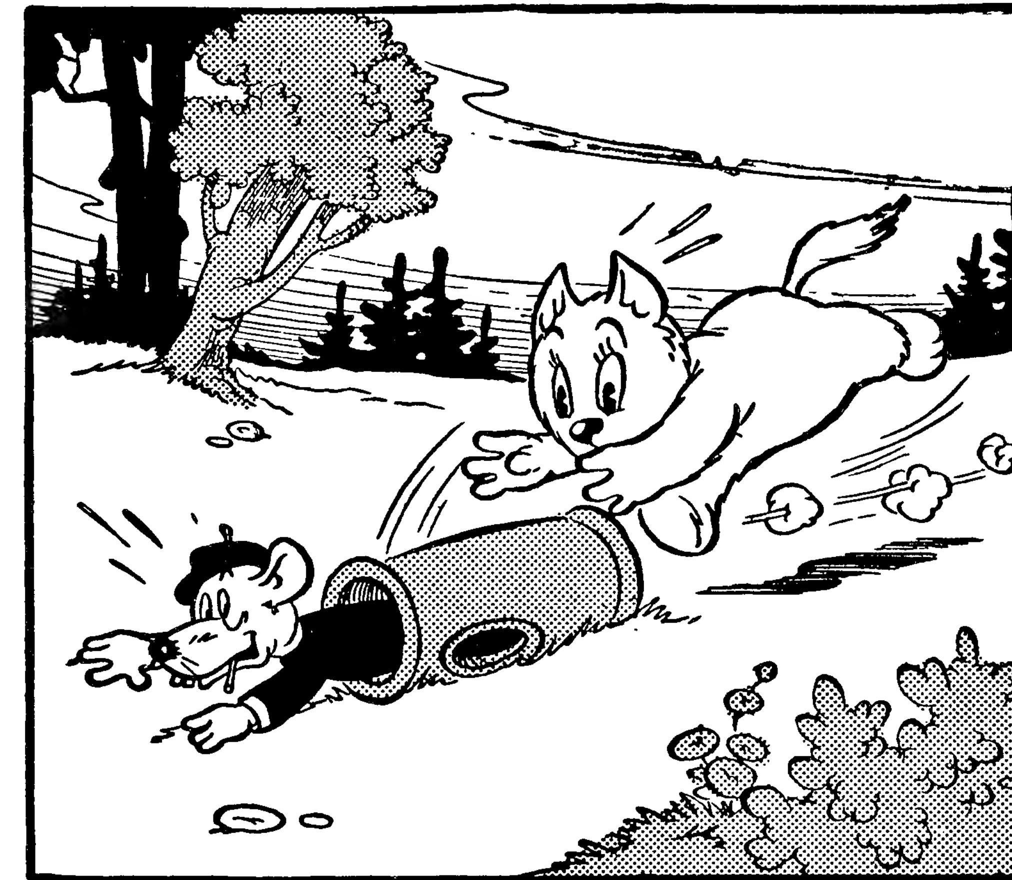
Achter de rotsen groeide de beweging intussen tot een geraas, er klonk een snuivend gebrom en toen werd er met grote kracht een koeienschedel in de lucht geslingerd.
Tom Poes maakte een luchtsprong van schrik, maar voordat hij het op een lopen kon zetten hoorde hij iets, dat hem tegen hield.
'Awkwtz!' grauwde een stem achter de rotsen. 'Krgsbrrom!'
'Daar moet ik het mijne van hebben!' dacht Tom Poes. 'Dit gaat te vèr. Een monster dat zulke klanken uitstoot, is de moeite van het bekijken waard!'
En hij sloop voorzichtig naderbij...

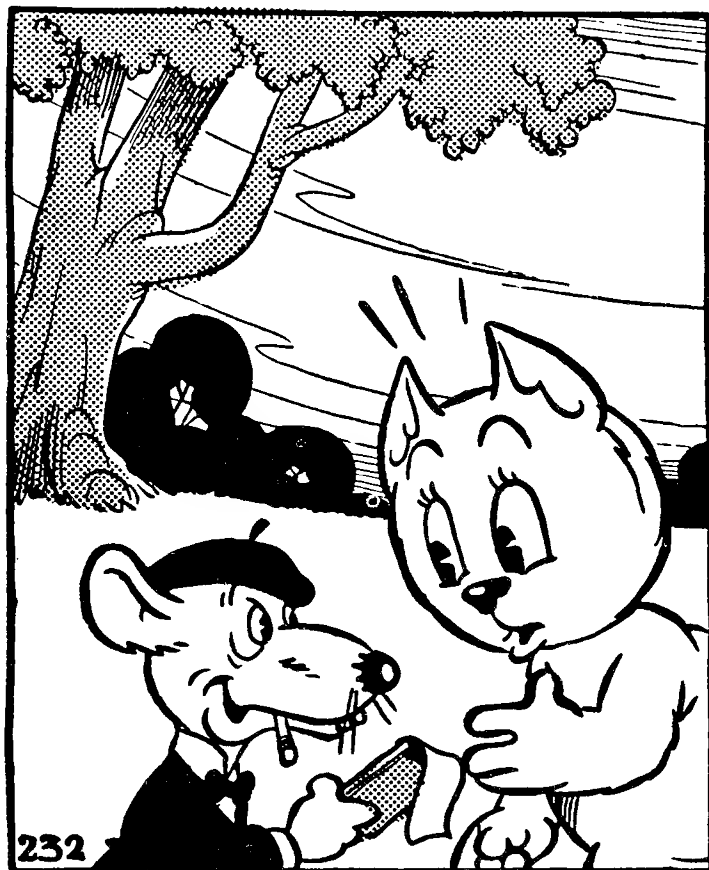
Na de eerste schrik riep Tom Poes al zijn moed tezamen en sloop op de geheimzinnige rots af. Het gemompel aan de andere kant werd sterker en eindigde ten slotte in een woedende kreet. Net op dat moment gluurde Tom Poes om de hoek en ontdekte het geheim van het gepraat. Dit bleek afkomstig te zijn van een baardig, oud mannetje, dat ijverig aan het graven was en midden tussen een hoop knekels in stond.
'Awkwitz!' riep het mannetje. 'Runders en koeiens! Niks!'
'Wat zoekt u daar?' vroeg Tom Poes verbaasd. 'Kan ik u helpen?'
De oude keerde zich met een ruk om en keek hem verschrikt aan. Toen klaarde zijn gezicht op.

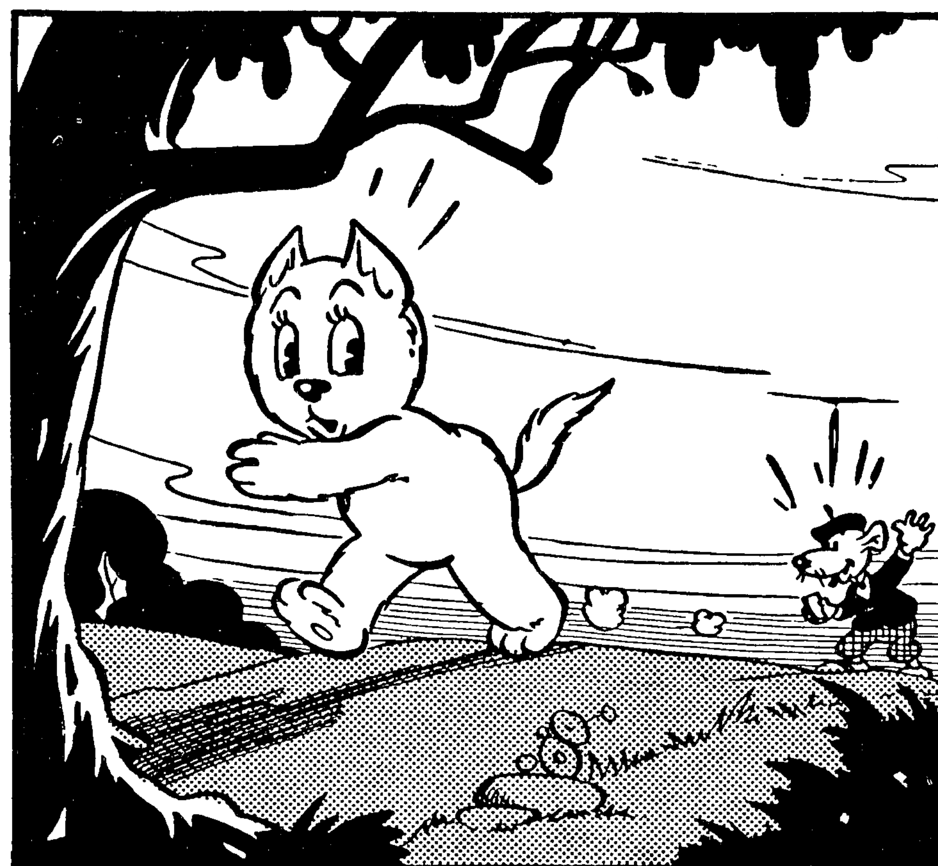
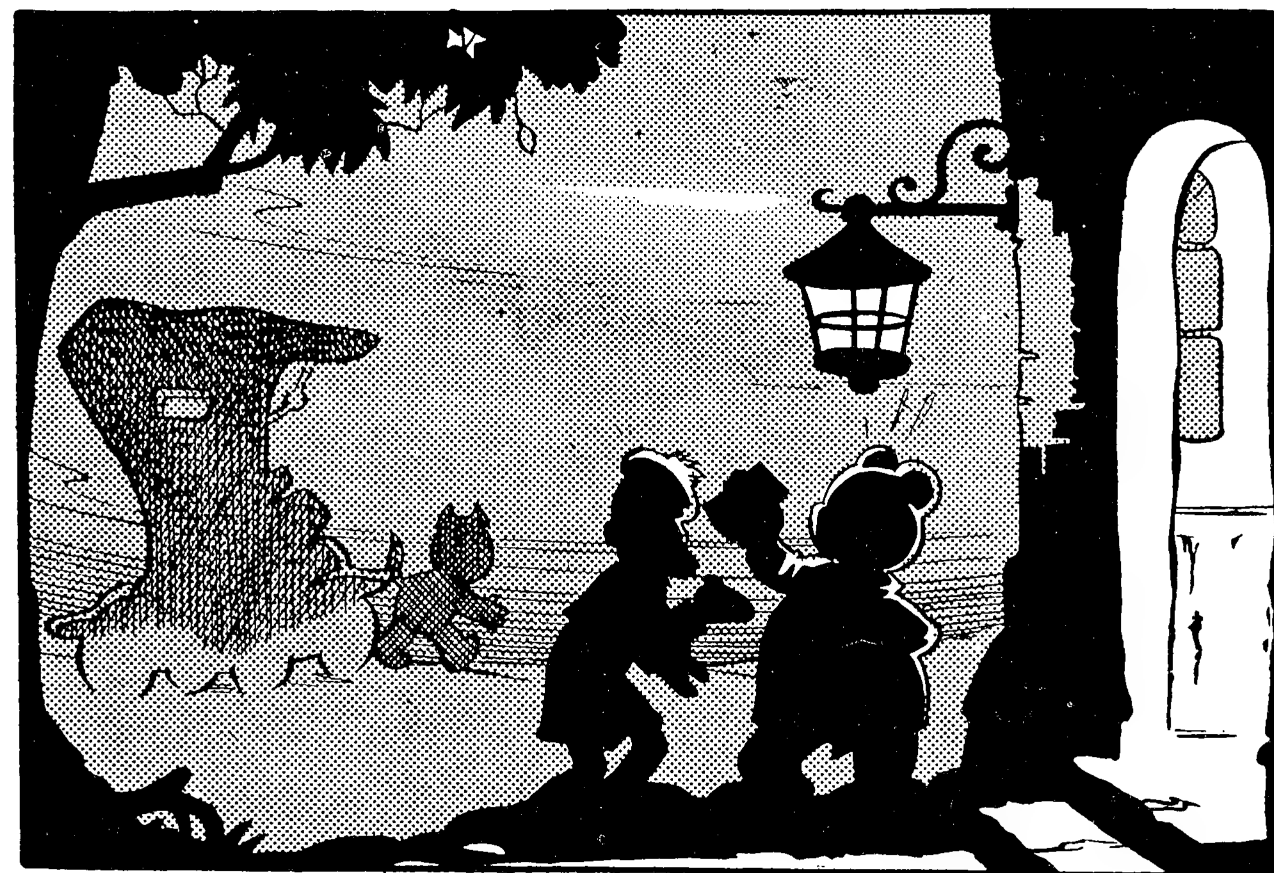
'Prlwitzsofski is der naam!' sprak hij vriendelijk. 'Professor Prlwitzsofski! Angenaam! Onderzoek de beenders en restens van uitgestorven animalen. Ben hier op der verzoek van der heer Macadam. Der heer heeft last van der monster. Ik zoek der monster. Ik graven en vinden beenders. Zijn beenders van runders en koeien. Bah! Niks! Prrrwytz!'
'Dat is jammer!' zei Tom Poes. 'Ik zoek dat monster ook, we zullen elkaar dus wel vaker tegen komen! Veel succes, professor!'
'Der succes voor u!' zei de professor beleefd en groef verder.

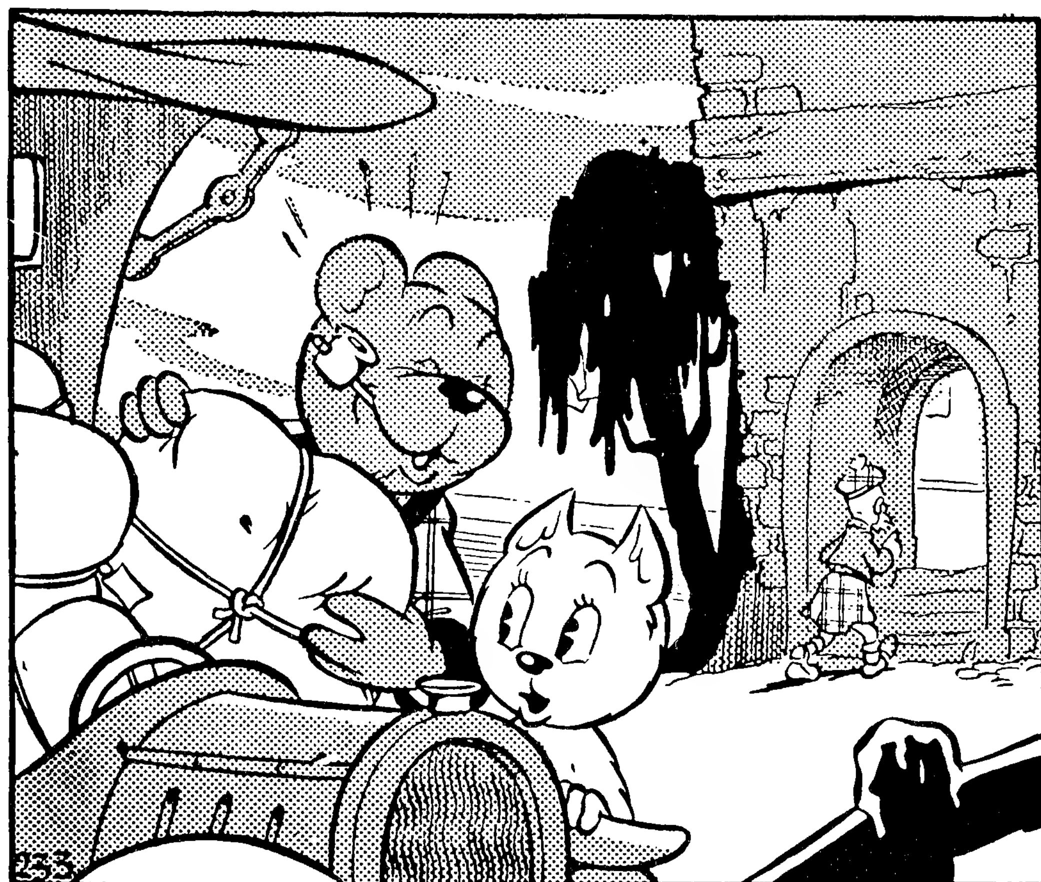
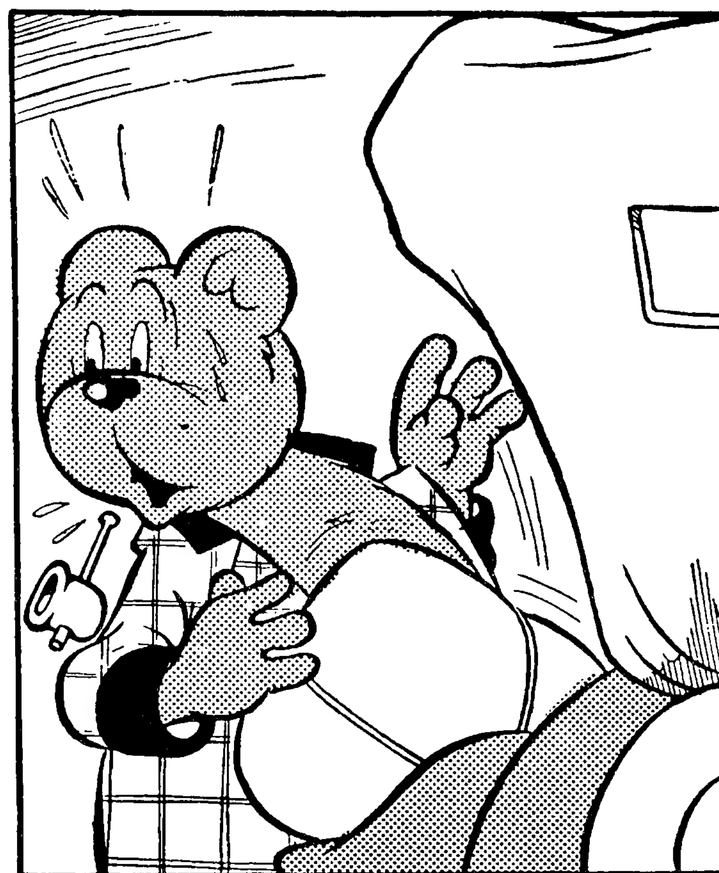
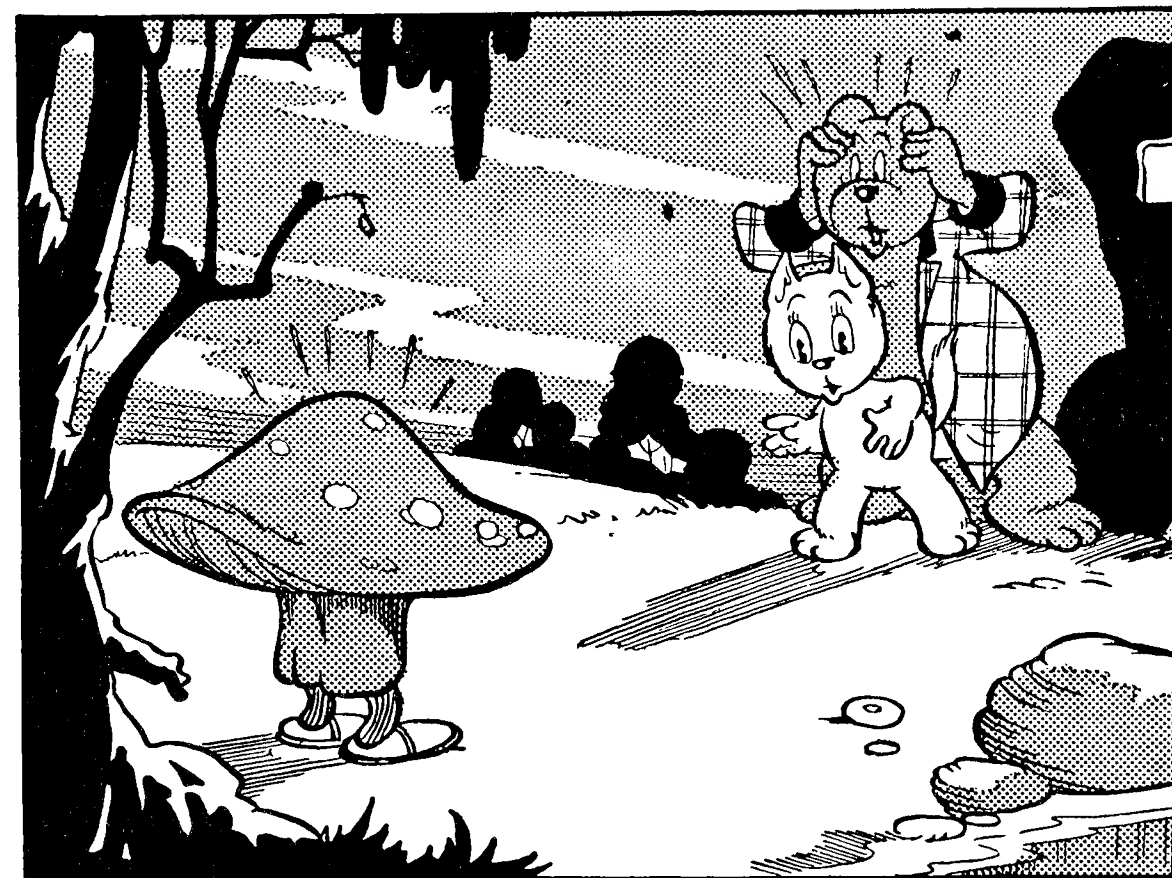

Tom Poes liep in nadenken verzonken het meer verder langs. 'Die oude Schot heeft er dus nog meer onderzoekers bijgehaald!' dacht hij. 'Hm, hij schijnt heer Bommel en mij niet genoeg te vertrouwen. Zeker bang, dat wij dat monster zullen laten ontsnappen! Hij moet het zelf weten, ik geloof alleen maar niet, dat zo'n oude prof erg nuttig is wanneer men een monster wil vangen!'
Op dat moment kreeg Tom Poes een eind rioolbuis in het oog, dat rustig en stil aan de oever van het meer lag. Op zichzelf niets bijzonders zou men zo zeggen; de meeste rioolbuizen liggen stil en rustig als men er niet aan komt. Ik zou dan ook niet over dit voorwerp begonnen zijn wanneer er niet op een gegeven moment een paar beentjes onder te voorschijn waren gekomen. En wat meer is, de beentjes gingen op de grond staan, de rioolbuis rees overeind en begon te wandelen met luchtige, trippelende passen. Tom Poes zou Tom Poes niet geweest zijn, wanneer hij dat had laten passeren. Na de eerste schrik vermande hij zich, sprong op het drentelende aardewerk af en wierp het om. Er kwam een vreemd klein mannetje onder te voorschijn, dat een beetje schichtig rondkeek en toen vriendelijk begon te glimlachen.
'Hallo!' zei hij. 'Tom Poes hè! Ik ken je wel. Hoe maak je het?'
'Best!' zei Tom Poes. 'Dank je. Maar wat ben jij er voor een? Waarom zit je in een rioolbuis?'

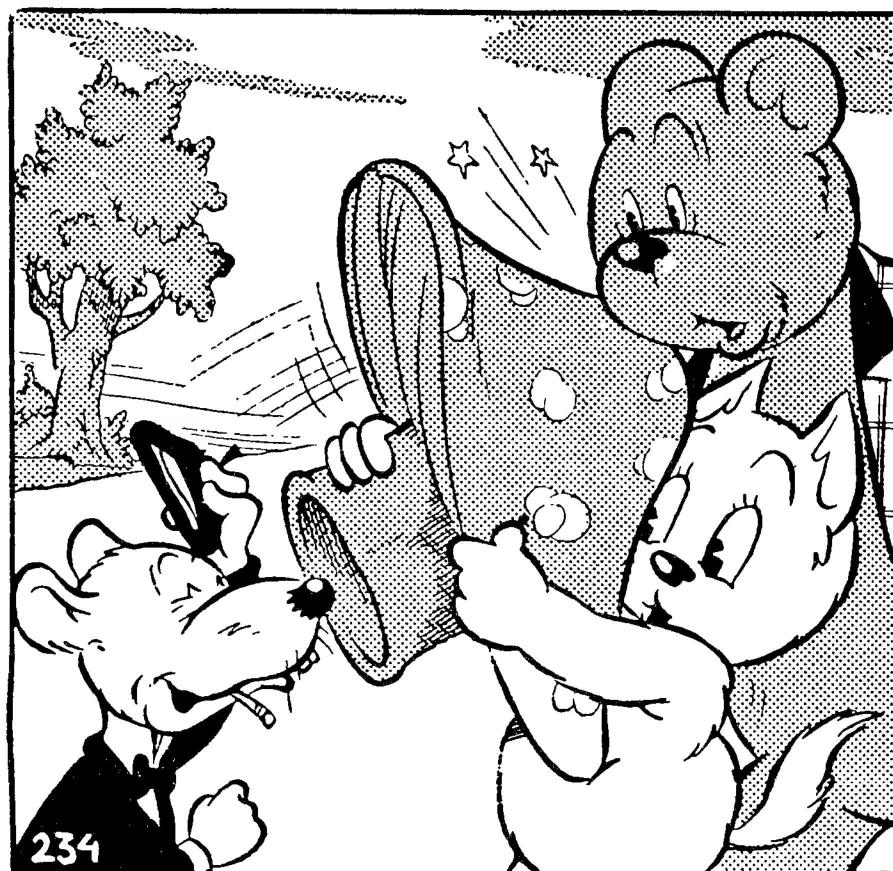

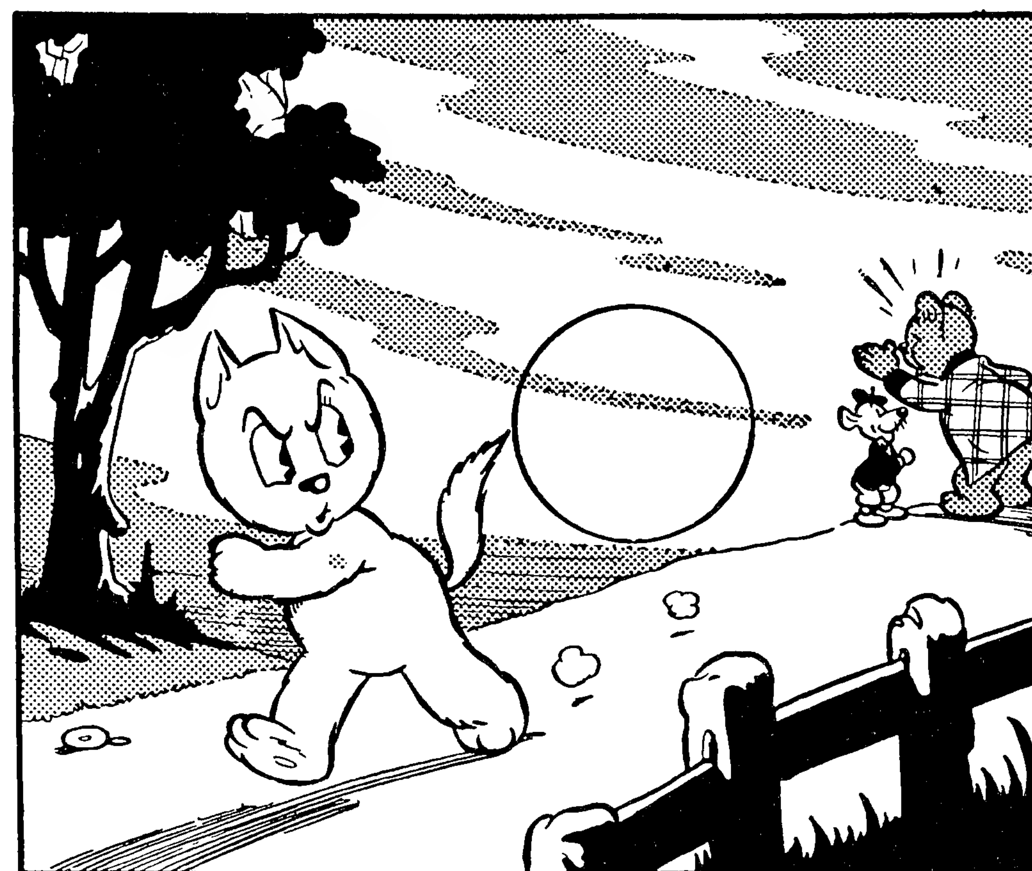
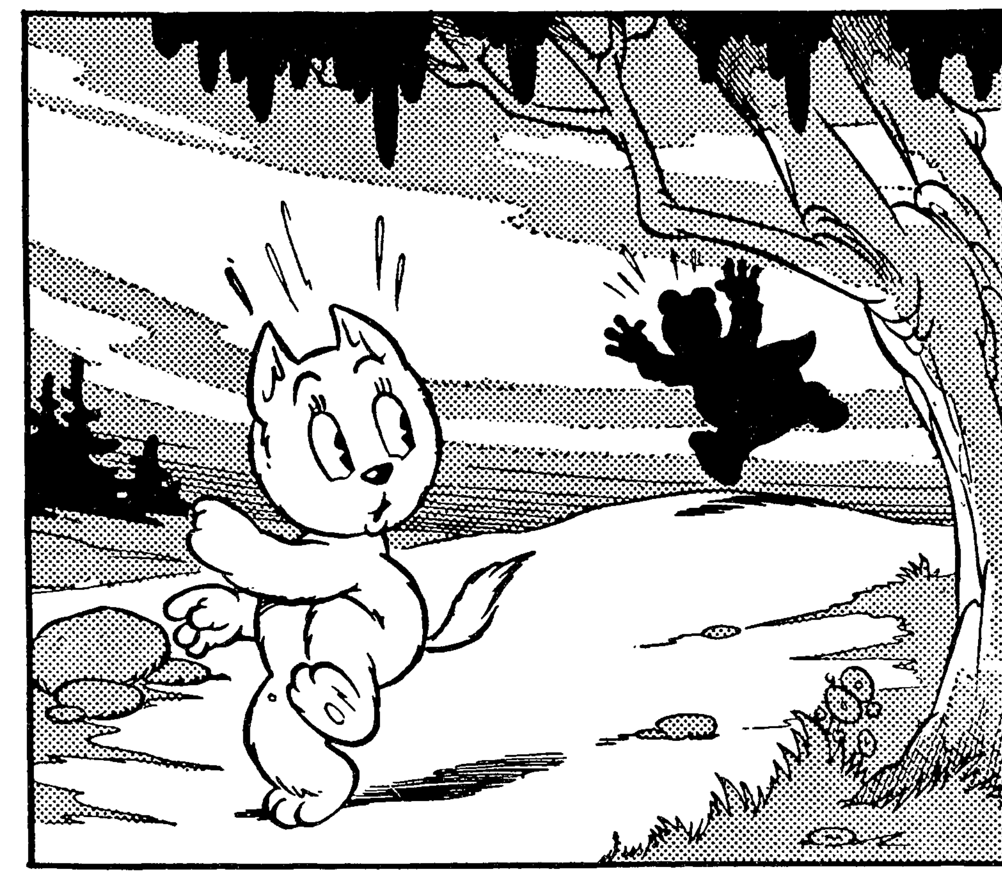

'Ik ben een journalist!' zei het kleine mannetje. 'Een krantenman – je weet wel. Ik schrijf onder de naam Argus in de 'Rommelbode', je weet wel! Ik ben hier om een stukje over het monster van Loch Ness te schrijven. De een of andere oude Schot, die Macadam heet, heeft de krant opgebeld en hier ben ik. Maar ik houd niet van monsters, daarom verstop ik me in zo'n rioolbuis. Monsters houden niet van rioolbuizen, is het wel? Weet jij iets te vertellen? Heb je het dier al gezien?'
'Nee,' zei Tom Poes. 'Ik heb niets te vertellen en ik heb hem nog niet gezien ook. Veel succes verder!'
Hij liep met grote passen weg en mompelde in zichzelf. 'De oude Macadam houdt van gezelligheid!' zei Tom Poes. 'Het begint hier druk te worden, maar het bevalt me niet! Wat doe ik hier, dat vraag ik me af!'
Intussen was hij weer in de buurt van het kasteel gekomen. Heer Bommel was thuisgekomen en stond op de stoep met de oude Schot te praten, terwijl de oude Schicht, volgeladen met pakken, geduldig stond te wachten.
'Niets dan stroppen!' klaagde de oude Macadam. 'Geen gasten en geen bediendes! Het gebruik van de garage kost natuurlijk extra, dat is héél gewoon!'
'Maar het is geen garage!' zei heer Ollie, 'het is een oud kippenhok!'
'Kippenhokken kosten ook geld!' zei de oude Schot. 'Dat is dan twee gulden per dag extra!'

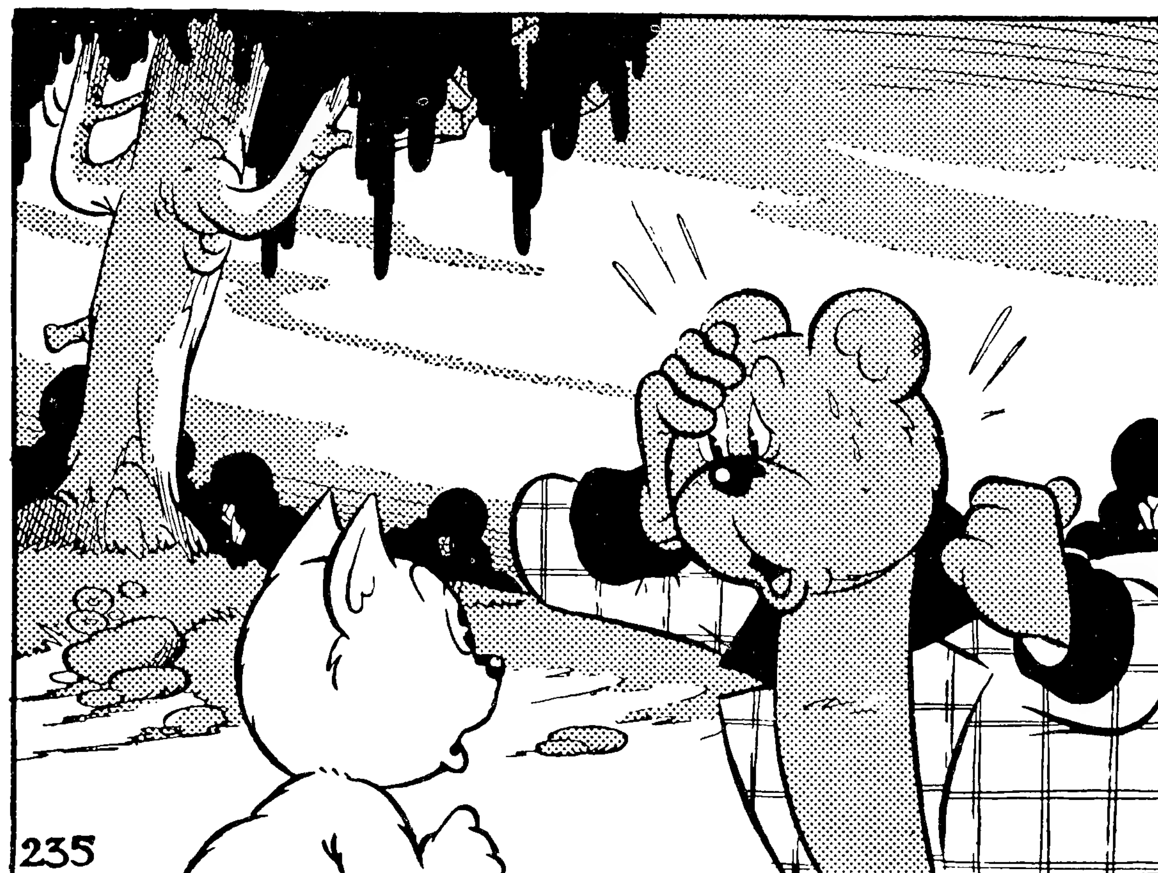

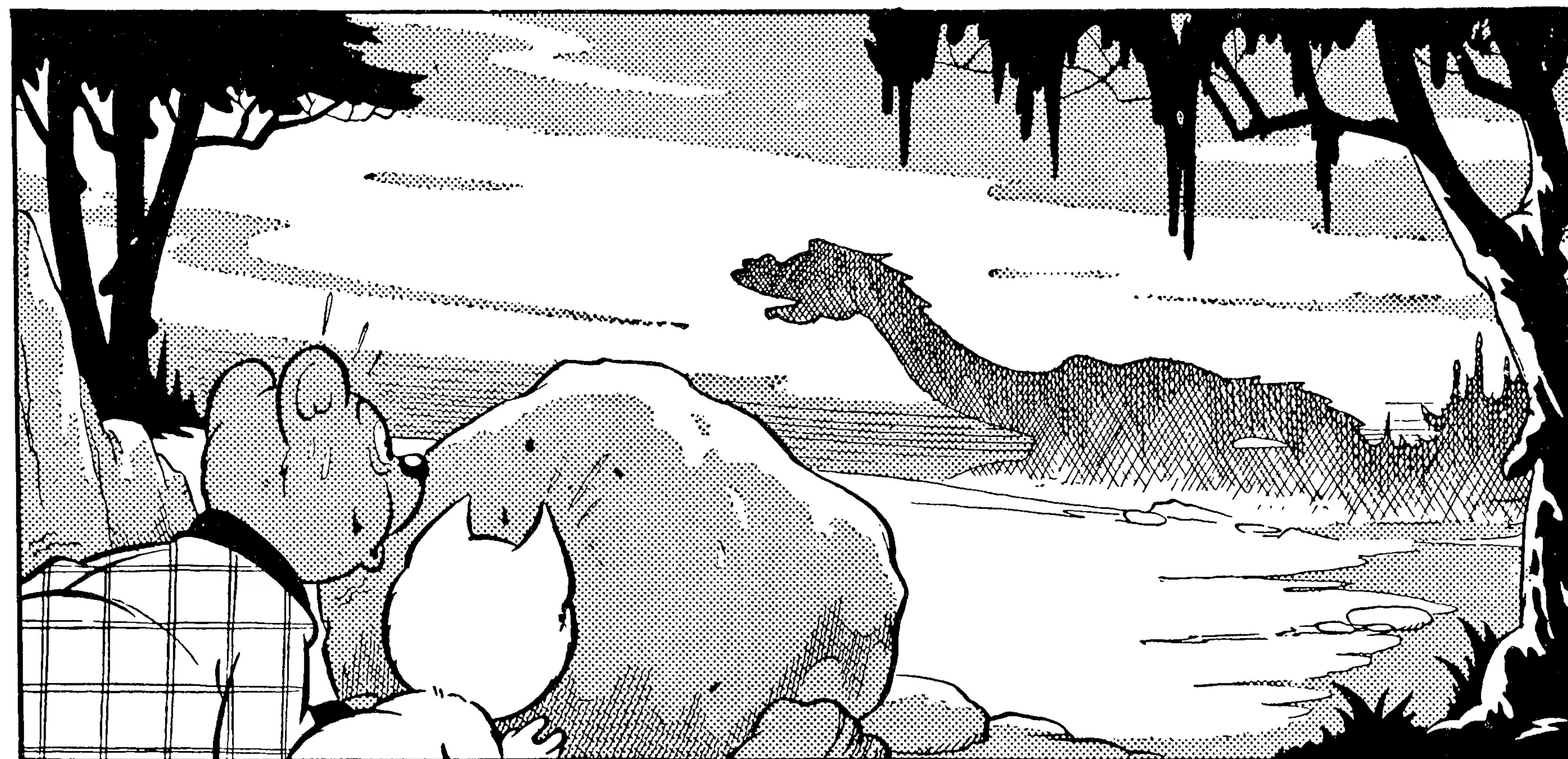
'Dat is een pure duitendief, heer Ollie!' zei Tom Poes, toen de Schot weer naar binnen was gegaan. 'Hij slaat overal geld uit!'
'Hm, nu je het zegt, ja, ik heb het ook gemerkt!' zei heer Ollie. 'Maar geld speelt geen rol, jonge vriend, dat moest je weten! Het gaat er om een monster te vangen! Nu aan mij zal het niet liggen – deze pakken zitten vol gereedschappen! Vangnetten en spaden, houwelen en koevoeten, vaatjes zout en klemmen! Help maar even uitpakken, jonge vriend! Vele handen maken licht werk!'
Tom Poes begon mee te helpen en sjouwde de pakken en buidels uit de oude Schicht, totdat hij opeens opgeschrikt werd door een gil van heer Ollie.
'Kkkkijk dddddaar eens!' hakkelde heer Bommel. 'Een paddenstoel op voetjes, jonge vriend! Ddddat is zzeker het mmmmonster! Wwwwat mmmoeten we doen?'
'Niks monster!' zei Tom Poes. 'Het monster is vast geen lopende paddenstoel! Dit lijkt me familie van de lopende rioolbuis!'
'Je ppraat wartaal!' zei heer Ollie afkeurend. 'Ik heb er nooit van gehoord en bovendien spreekt een heer van mijn stand niet over rioolbuizen. En allerminst over lopende rioolbuizen, Tom Poes! Onthoud dat!'

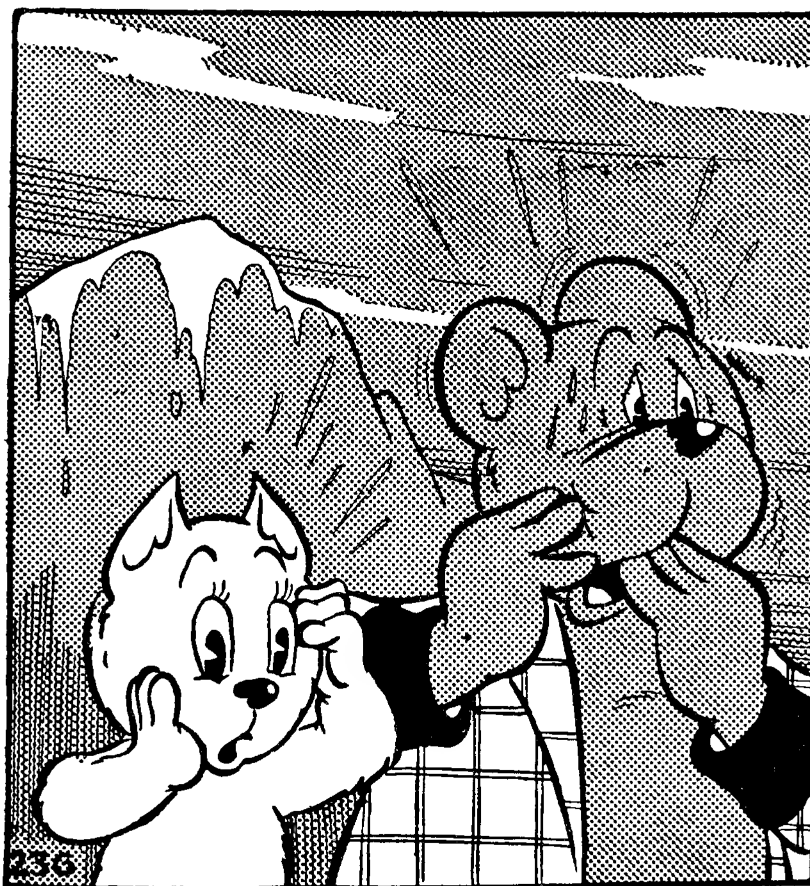

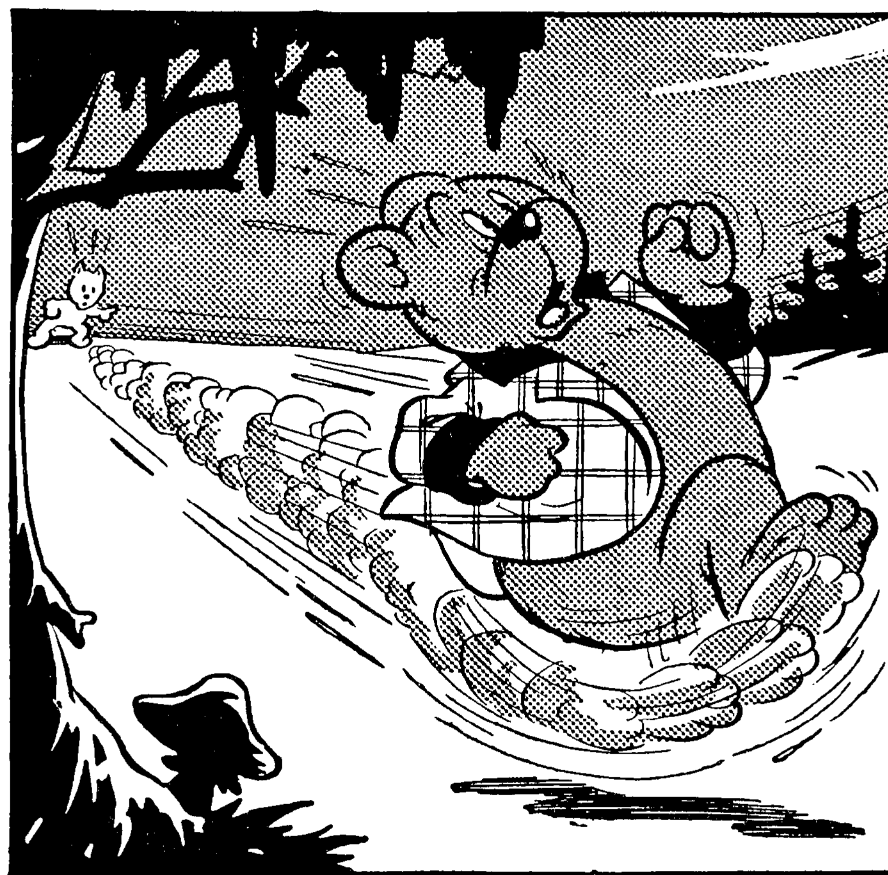
Tom Poes rende op de lopende paddenstoel af en trok hem omhoog. Wat hij verwacht had, gebeurde. Onder de paddenstoel bevond zich het manneke, dat beweerd had, Argus van de ‘Rommelbode’ te zijn.
‘Hallo, Tom Poes!’ zei Argus, beleefd zijn petje afnemend.
‘En heer Olivier B. Bommel! Wel, wel! Ik ben journalist, krantenman: Je weet wel! Argus van de...’
‘Ja, ja!’ onderbrak Tom Poes ongeduldig. ‘Ik weet het al. Je moet nu eens wat nieuws verzinnen. Al die lopende vaatwerken gaan vervelen! En nieuws heb ik nog niet voor je! Je stoort ons!’
‘Ahem!’ sprak heer Ollie vermanend. ‘Als ik het goed begrijp, schrijft deze heer in een krant? Welnu, dan heb ik nieuws voor hem! Schrijf, dat ik, Olivier B. Bommel, op mij heb genomen persoonlijk het monster van Lochness te vangen en onschadelijk te maken. Zet dat in je krantje, vriend. En voeg er aan toe, dat ik verschillende vindingen zal toepassen, die...’
Tom Poes luisterde niet verder. Hij liep de heuvel af, een beetje uit zijn humeur over heer Ollies opschepperij en liep langs het meer. Hij werd echter al gauw in zijn overpeinzingen gestoord.
‘Help!’ riep een hese stem achter hem. ‘Help!’
Toen hij zich omdraaide, zag hij de figuur van heer Bommel in paniek over de heuvel komen rennen...

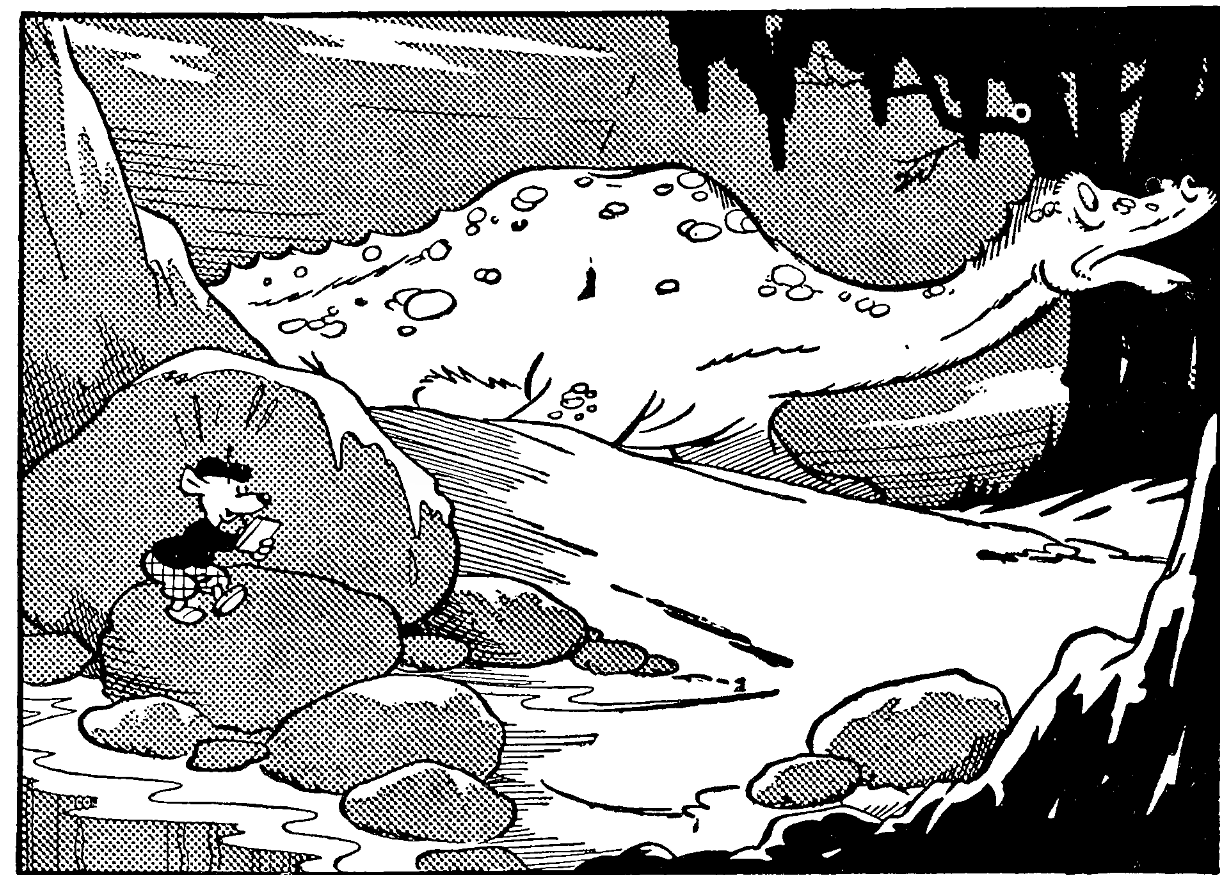

'Gevaar!' hijgde heer Ollie. 'Dáár! Achter mij!'
'Ik zie niets!' zei Tom Poes rustig. 'U hebt te veel met die krantenman gepraat, dàt is het! U hebt zó veel opgeschept over dat monster, dat u hem werkelijk bent gaan zien! U moest meer doen en minder praten!'
'Je beledigt mij!' riep heer Ollie. 'Ik, een Bommel, zou te veel praten! Je bent grof. Wees blij, dat er een heer tegenover je staat! Wanneer iemand van minder stand dan ik in mijn plaats zou zijn, zou hij anders handelen, als je begrijpt wat ik bedoel! Daar achter mij kwam iets uit het moeras! Ik hoorde het! Het brieste en het snoof en...'
Heer Bommel zweeg en staarde naar de heuvelrug met uitpuilende ogen. Tom Poes draaide zich om en staarde eveneens. Achter de heuvelrug verscheen de vage silhouet van een groot, log dier, dat er uit zag als een reusachtige hagedis. Het bewoog zich langzaam tussen de nevels, die uit het meer opstegen en maakte snuivende geluiden.

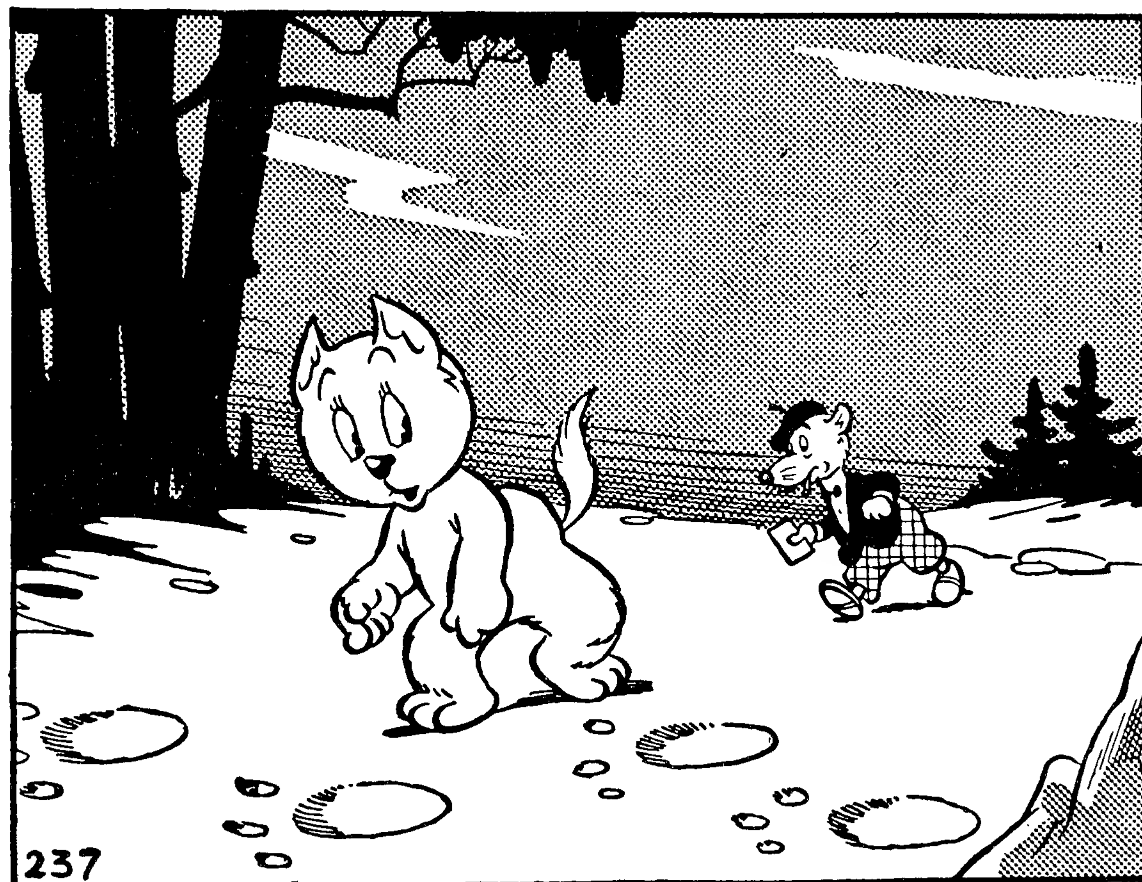

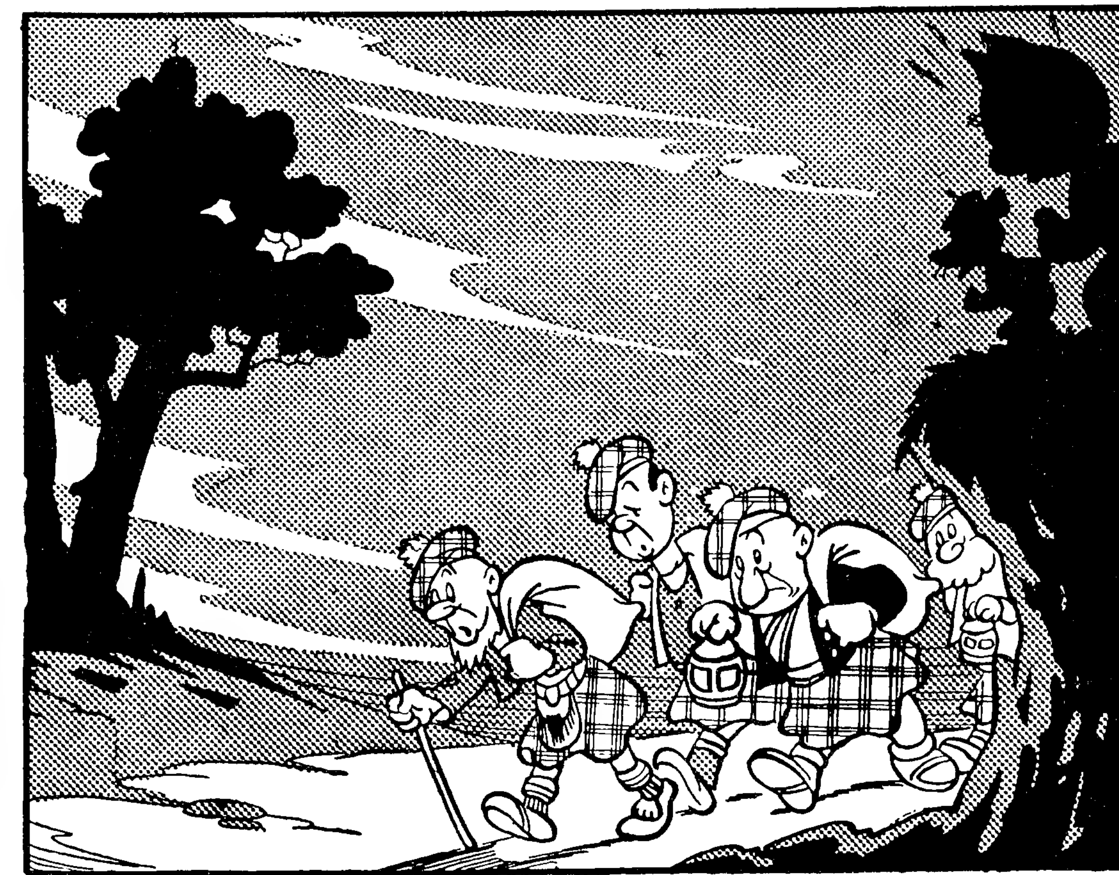

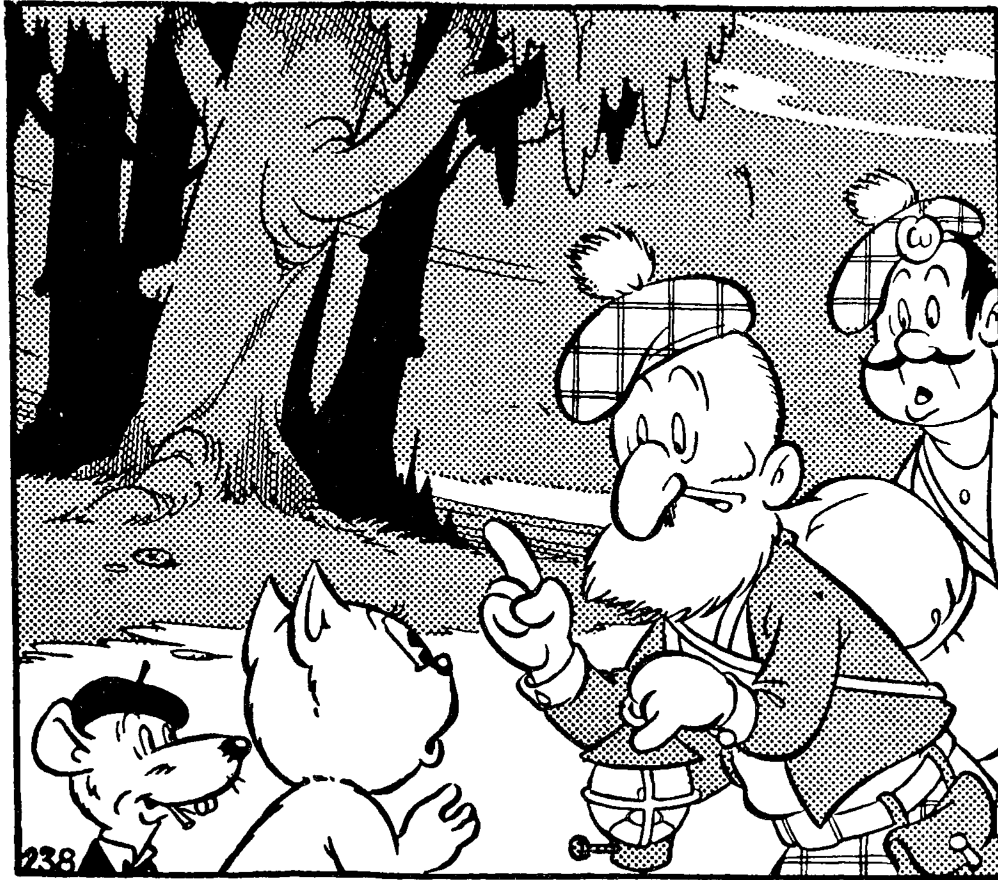
'Het m-mmmonster!' mompelde heer Ollie klappertandend. 'Héél groot!... Een gr-griezel!... M-met t-tanden en p-poten en een k-kop en alles! Wat m-moeten we d-doen, T-Tom Poes? Zeg dan toch w-wat! Jaag hem weg! Doe toch iets!'
'Hm! Hij bestaat dus ècht!' zei Tom Poes nadenkend. 'Wilt u wel geloven, dat ik er aan twijfelde, heer Bommel?'
'Jij bent niet wijzer!' snauwde heer Ollie. 'Hoe kun je zo onvoorzichtig zijn?! Misschien weet het dier dat je aan hem twijfelde! En nu is hij boos en gaat je opeten! Nu is het te laat!'
'Onzin!' zei Tom Poes. 'Hij gaat de andere kant op, kijk maar!'

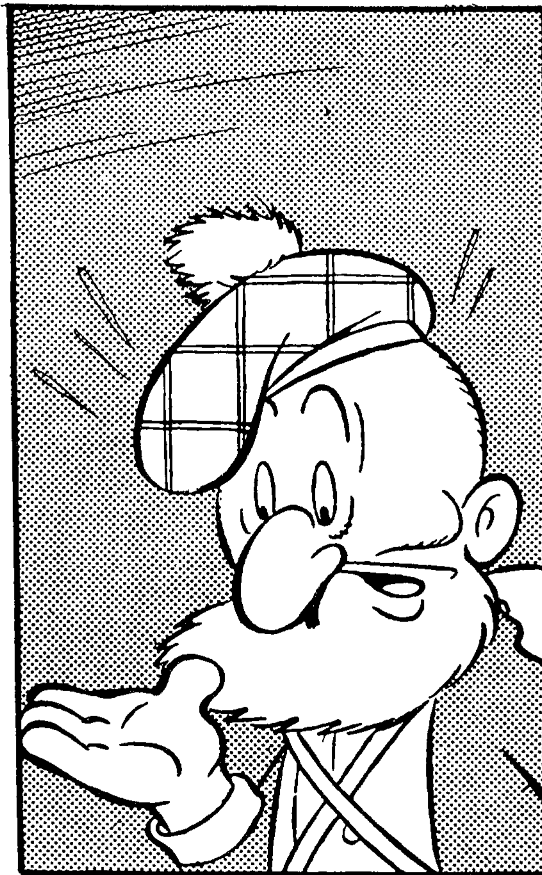
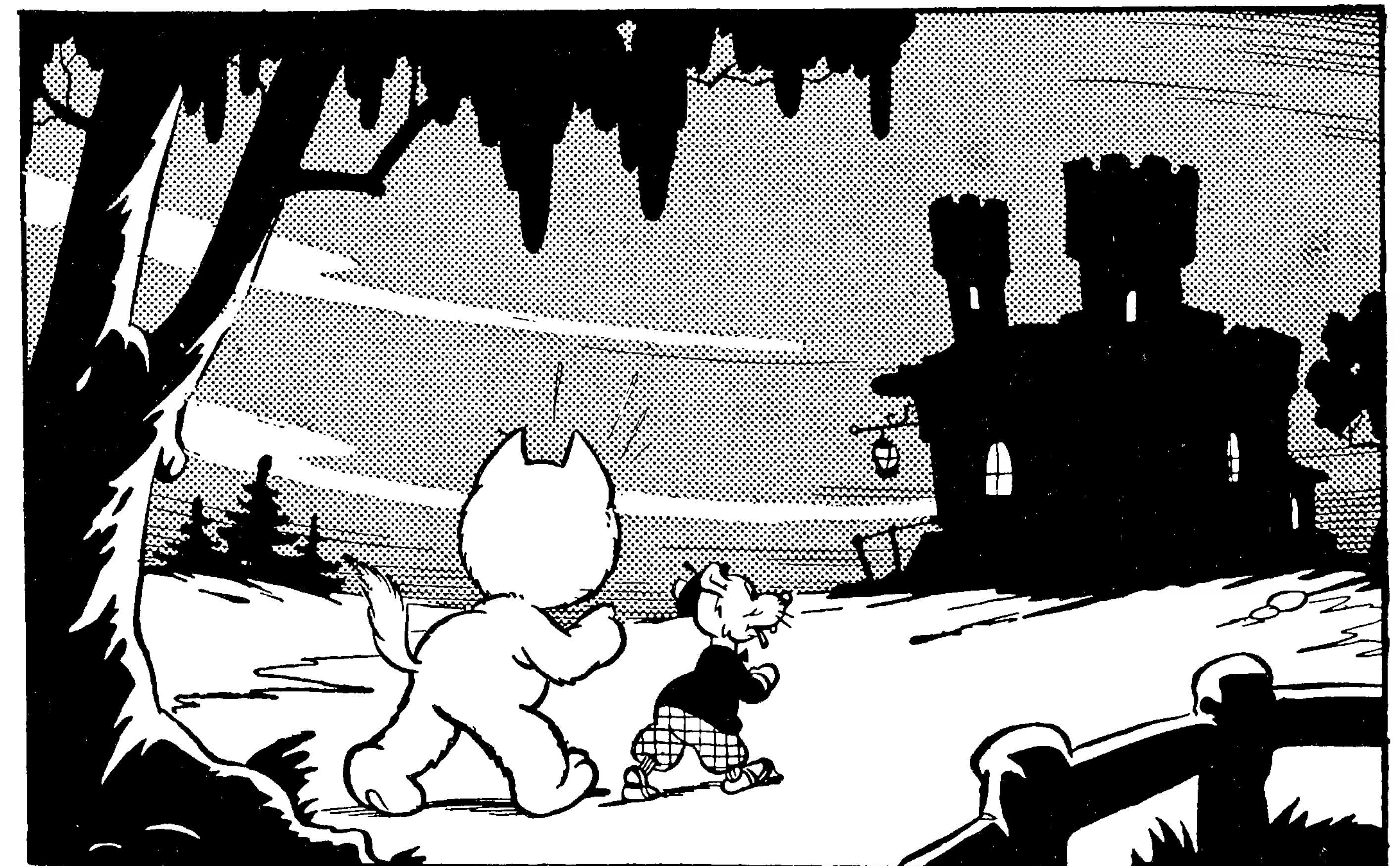
Maar heer Ollie keek niet. Hij rende weg, zo hard als hij lopen kon. Tom Poes had echter gelijk. Het monster schoof meer dan het liep langs de oever en verdween in de nevels.
De journalist, die zichzelf Argus noemde, was intussen op een rotsblok geklommen om beter te kunnen kijken en schreef ijverig. 'Het dier maakt een vriendelijke indruk,' schreef hij. 'Het moet dan ook niet uitgesloten worden geacht, dat wij binnenkort in staat zullen zijn een verslag te geven van een onderhoud, dat onze correspondent met hem hoopt te hebben...'

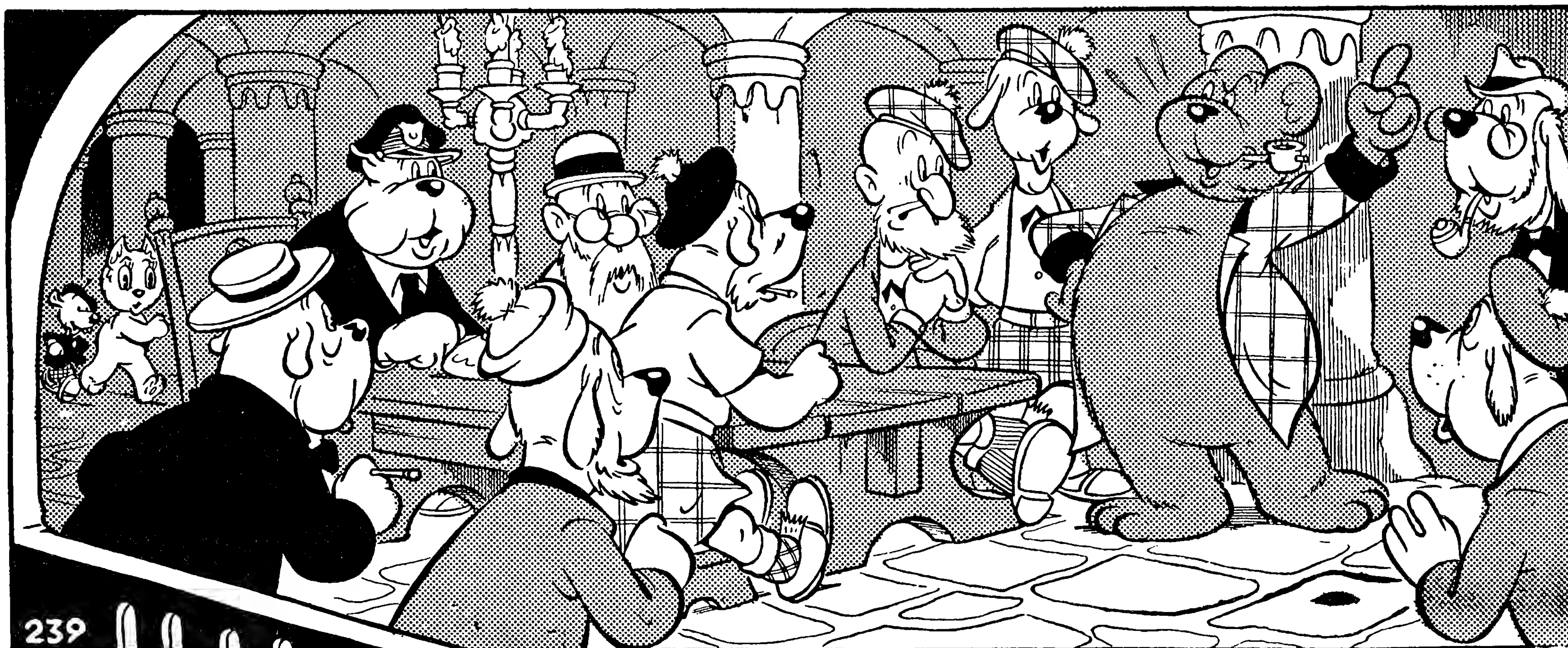

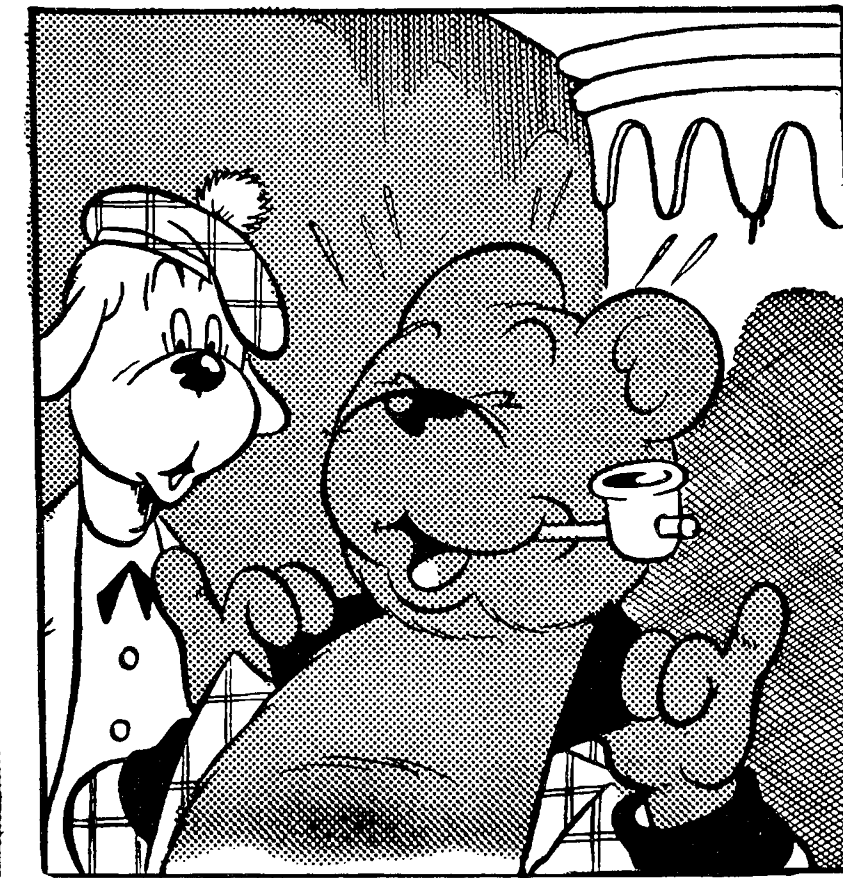
Tom Poes zag het monster verdwijnen en besloot hem te volgen. De sporen waren duidelijk genoeg – de grond was dicht vastgestampt in het midden en de voetsporen tekenden zich duidelijk in de modder af. Tom Poes was echter nog niet ver gekomen, toen hij werd ingehaald door de kranteman.
'Heb je hem ook gezien?' riep het kereltje opgewonden. 'Mooi was-ie hè? Hij schoof vlak langs mij heen! Dàt was een primeur!'
'Een wàt?' vroeg Tom Poes.
'Een primeur!' legde de journalist uit. 'Een nieuwtje! Ha! De hoofdredacteur zal kijken. Nu krijg ik wel een voorschotje, denk ik. Ik heb geld nodig, weet je?'
'Nee, dat wist ik niet!' zei Tom Poes. 'Maar je moet een beetje stil zijn want de sporen zijn hier erg vers... En kijk daar eens! Lichten! Vlak voor ons!'
Ja, er naderden een groot aantal lantarenlichten en er werd een zacht gemompel hoorbaar. Tom Poes en de journalist zagen tot hun verbazing, dat er een groepje Schotten door de holle weg naderde. En ze kwamen vanuit de richting waarin het monster verdwenen was...

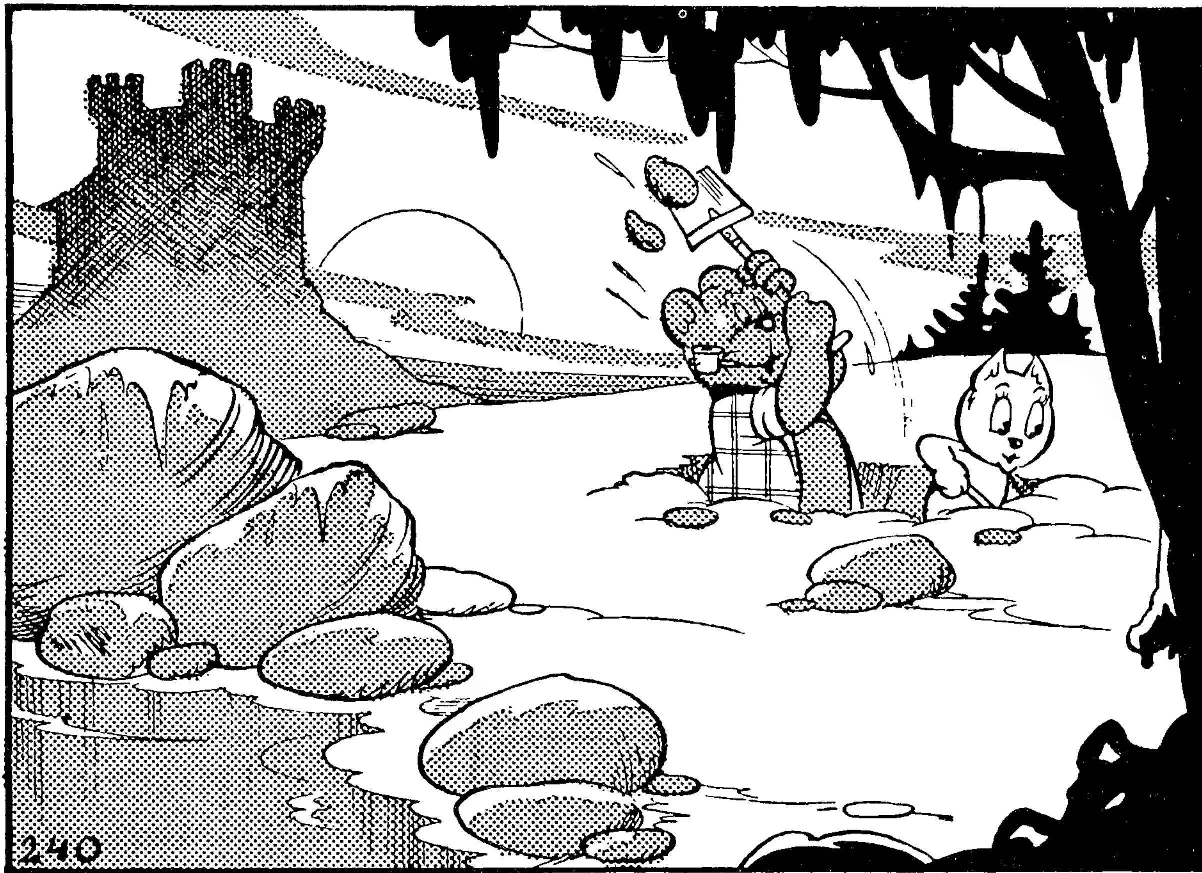

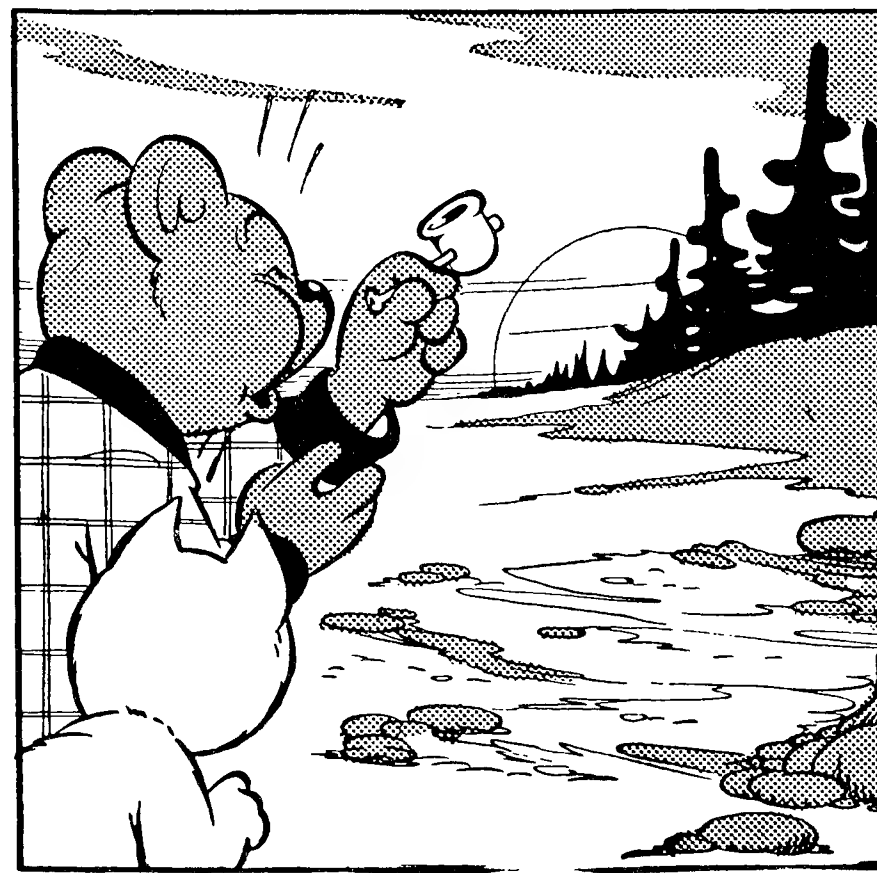
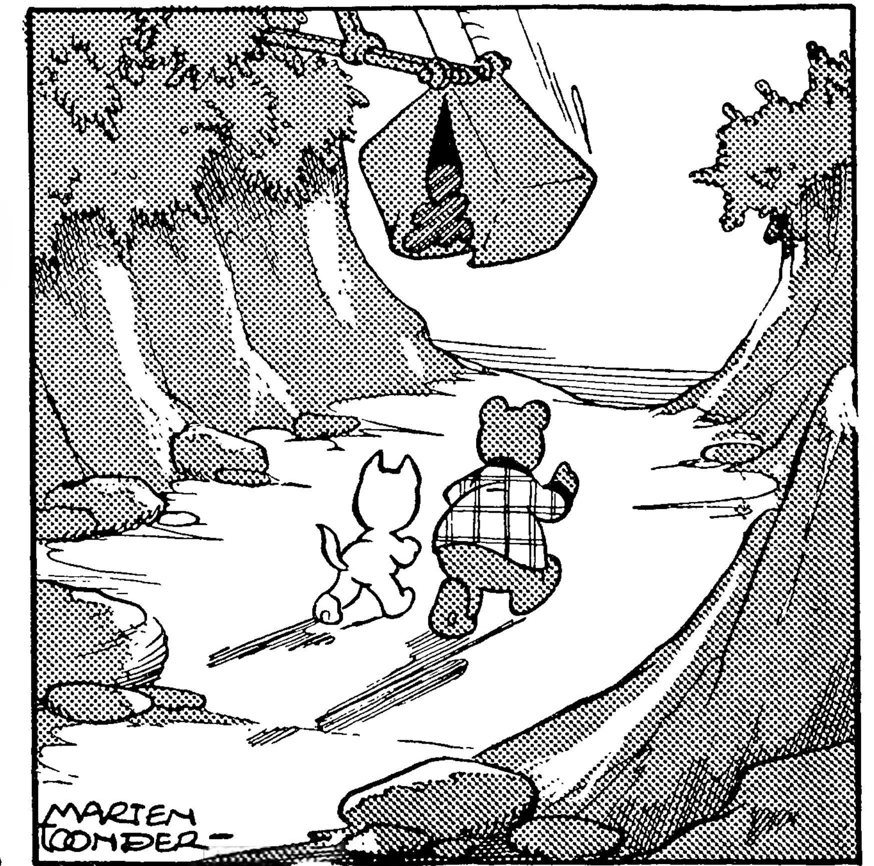
Tom Poes en de krantenman holden de heuvel af en klampten één van de Schotten aan.
'Hebt u het monster gezien?' vroeg Tom Poes ademloos. 'Waar is het heengegaan?' vroeg de journalist. 'Heeft het dier nog iets gezegd? Hoe keek het? Wat was uw indruk?'
'Mijn indruk?' vroeg de Schot verbaasd. 'Ik heb geen indruk! En het monster heb ik niet gezien! Bewaar me. Dacht je, dat ik hier zou staan, wanneer ik het monster van Loch Ness had gezien? Bewaar me!'
'Maar wat is dat dan voor een menigte?' vroeg Tom Poes.
'Waar komt u dan vandaan?'
'Tja!... eh... ik... eh...' mompelde de Schot en krabde bezorgd onder zijn muts. 'Ik eh... ik... hoor tot een spaarclub. Wij sparen, begrijpt u?'
'Nee,' zei Tom Poes. 'Ik begrijp het niet. Nooit van een spaarclub gehoord. Maar dat zal wel Schots zijn. Kom, ik ga naar het hotel. Het is koud hier en uw spaarclubje heeft de sporen bedorven!'
En gevolgd door de journalist Argus sloeg hij de weg naar het oude kasteel weer in.

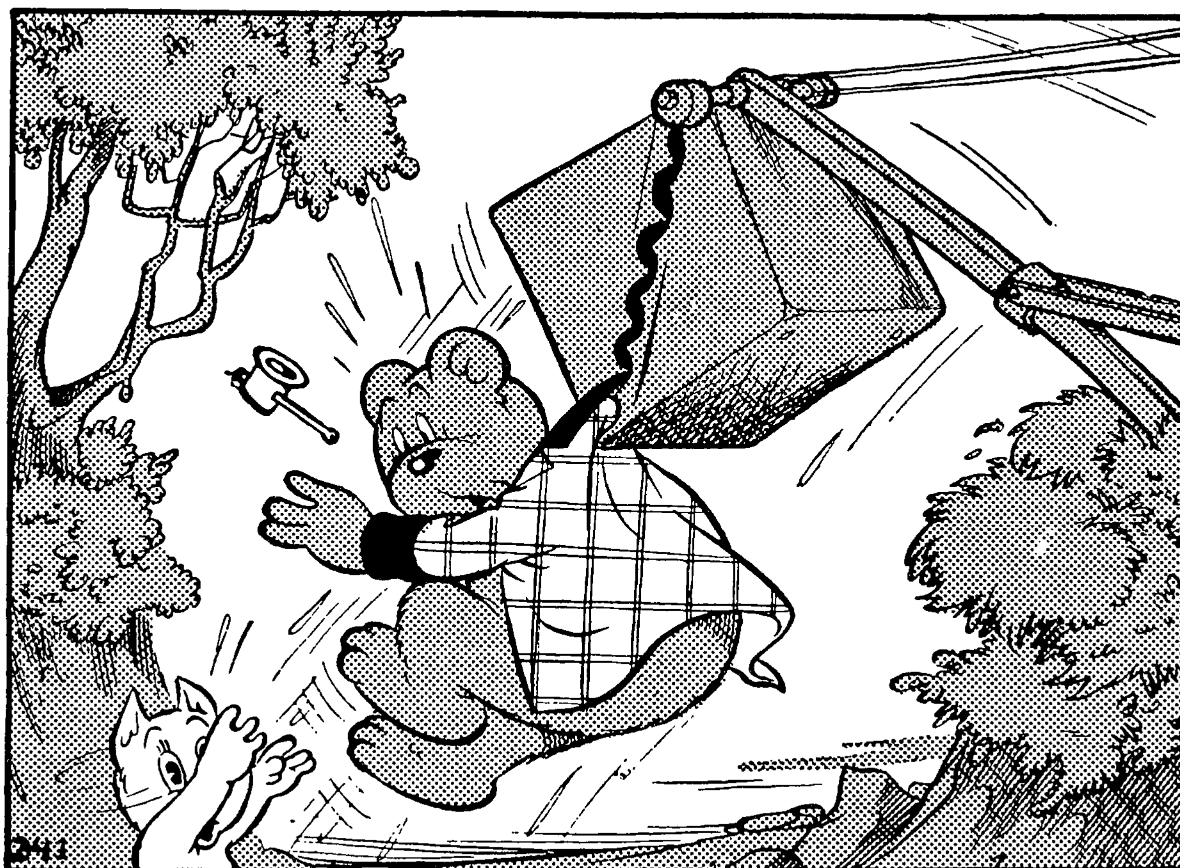

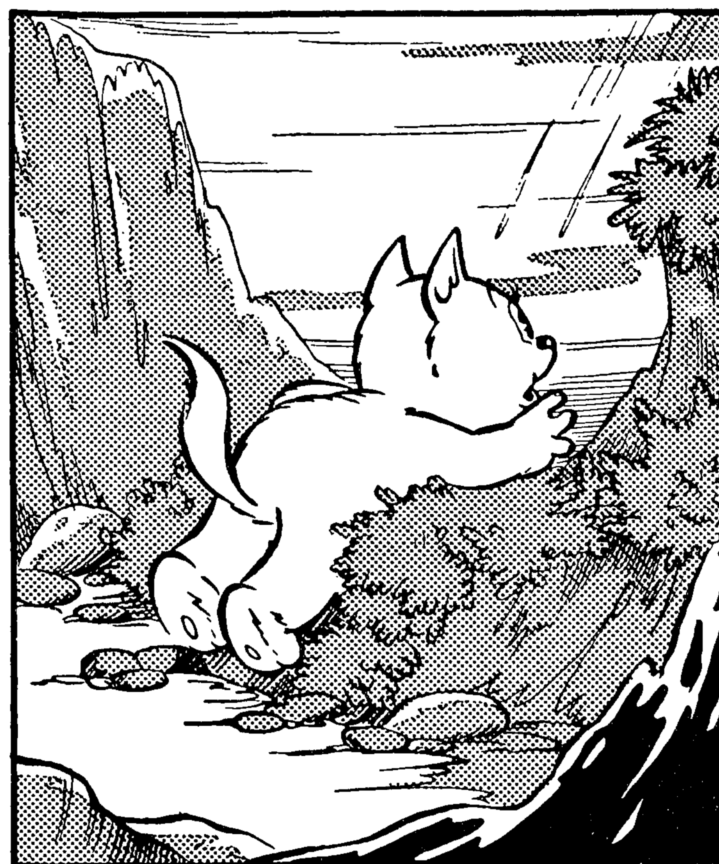
Tom Poes en de journalist, die zich Argus noemde, liepen door de mist naar het hotel van de oude Macadam en openden de deur. Binnen was het warm. De haard brandde knetterend en vulde het grote, lage vertrek met rookwolken. Het was er vol bezoekers, die in een wijde kring om het midden geschaard waren en toen Toem Poes een beetje aan het licht en de rook gewend was, herkende hij vele bekenden. Commissaris Bulle Bas zat er en de oude professor, die beenderen opgroef. De Schot Macadam stond tussen een grote kring lieden uit het spaarclubje en iedereen luisterde naar heer Bommel, die in een schilderachtige houding voor het haardvuur stond.
'Hedenavond heb ik dus persoonlijk het monster gezien!' zei heer Bommel. 'En ik kan u mededelen, dat het ondier hier de langste tijd heeft rondgelopen. Mijn plannen zijn gereed! Mijn instrumenten liggen klaar! Met één handbeweging kan ik hem vangen!'
'Waarom heb je dat dan vanavond niet gedaan?' vroeg Commissaris Bulle Bas ongelovig.
'Vanavond eh... wel... eh.. het schikte me niet!' zei heer Ollie. 'Vanavond heb ik hem weggejaagd. Vort beest! zei ik en daar liep hij! Doodsbang was hij, niet waar, Tom Poes?'
'Hm!' zei Tom Poes. 'Doodsbang, ja! Kom, heer Ollie, we moeten naar bed. Morgenvroeg gaan we aan het werk!'

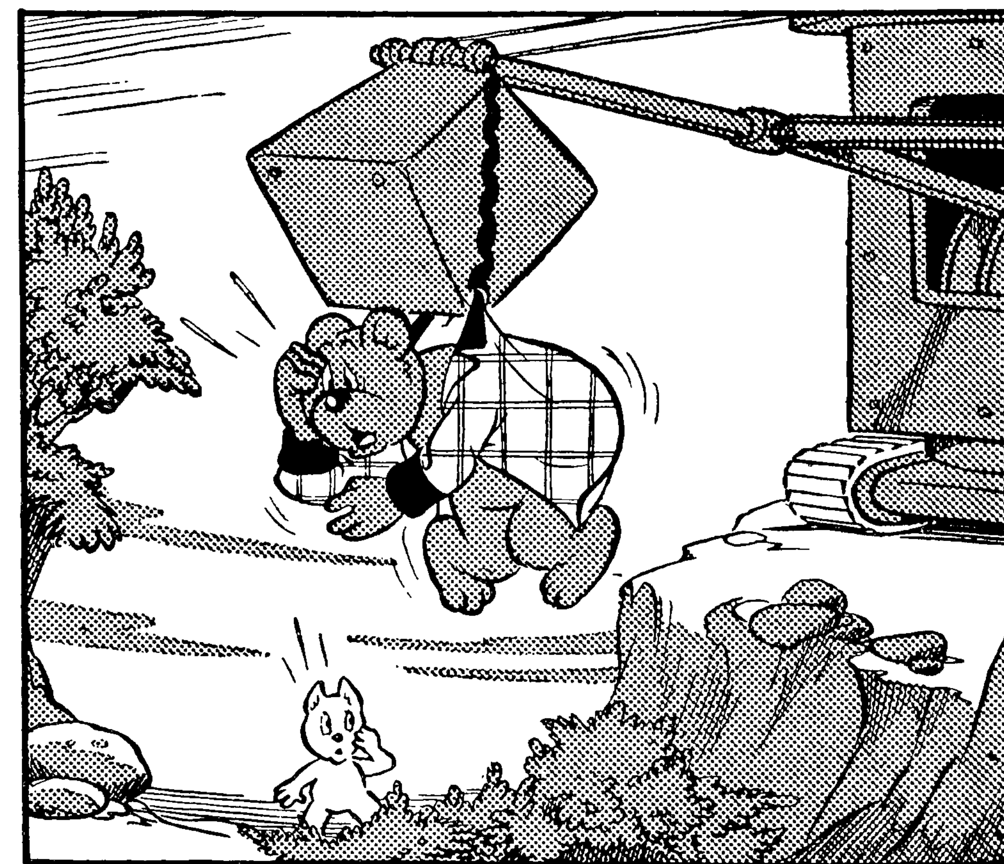

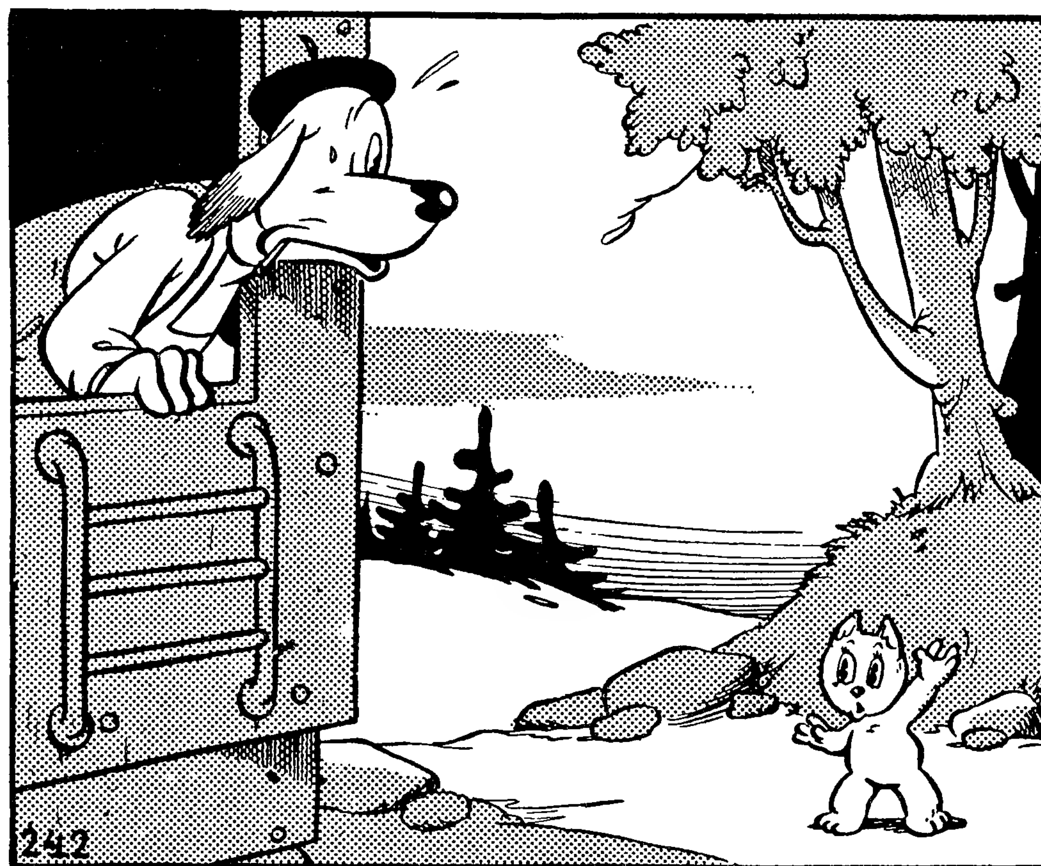
Al vroeg de volgende morgen gingen heer Bommel en Tom Poes op pad.
'Kijk, Tom Poes!' zei heer Ollie. 'Dit is een plek, waar het monster wel eens zou kunnen gaan lopen. Dicht bij de oever van het meer en mooi drassig. Hier gaan we een kuil graven. Een grote, wijde, diepe kuil, waar het monster in past, als je begrijpt wat ik bedoel. Ik heb houwelen en schoppen gekocht, dus we kunnen beginnen!'
'Juist, dat is geen gek plan!' zei Tom Poes. 'Een valkuil bedoelt u. Maar ik ben benieuwd wat u gaat doen, wanneer dat monster werkelijk in die kuil ligt!'
'Komt tijd, komt raad!' zei heer Bommel, al gravende.
'Vooruit, Tom Poes, niet zoveel praten, je houdt mij van het werk af!'
Tom Poes zweeg dus en groef en schepte en heer Ollie spitte en werkte en na een uur of wat was de kuil klaar. Ze dekten het gat toe met takken en stenen en aarde en toen was er niets meer aan te zien.
'Een mooi stuk werk!' zei heer Ollie, toen ze voldaan door een holle weg naar huis liepen. 'Ha! Dat zal een schrik voor de ellendige zijn! Dat monster zal nog vreemd staan te kijken!' Ze hadden intussen geen van beiden in de gaten, dat er hun iets vreemds boven het hoofd hing...

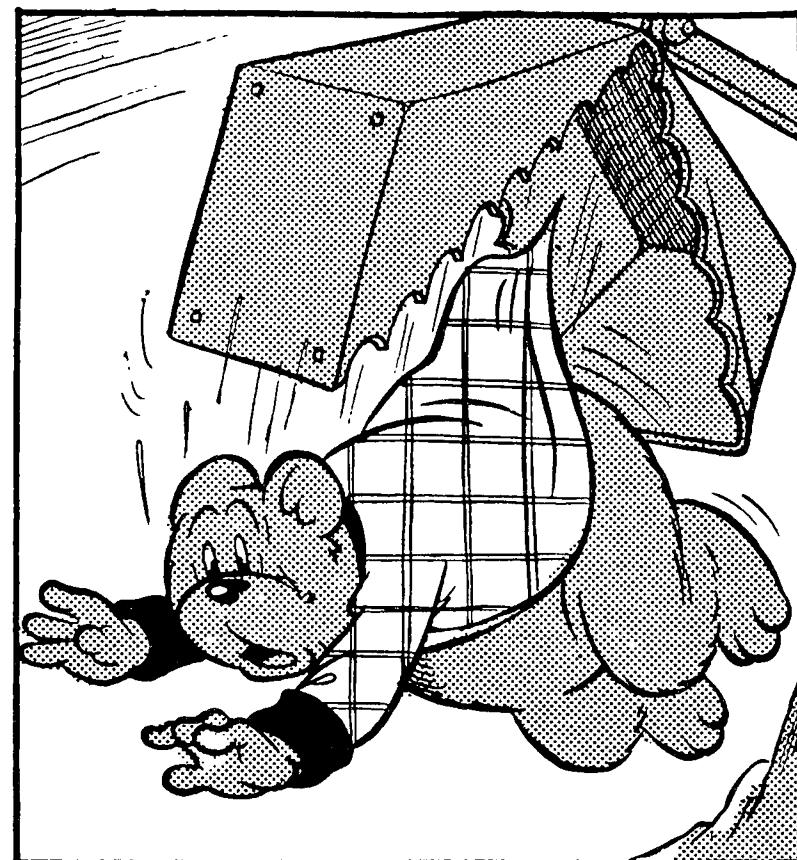
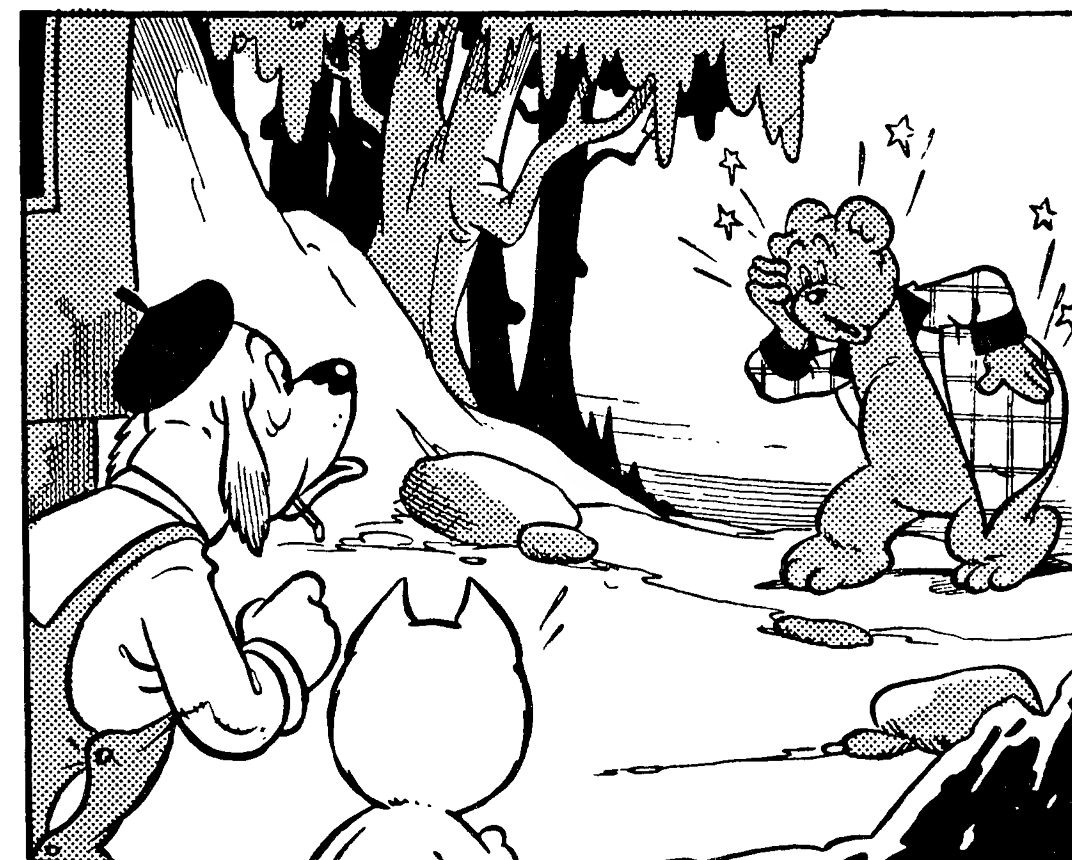

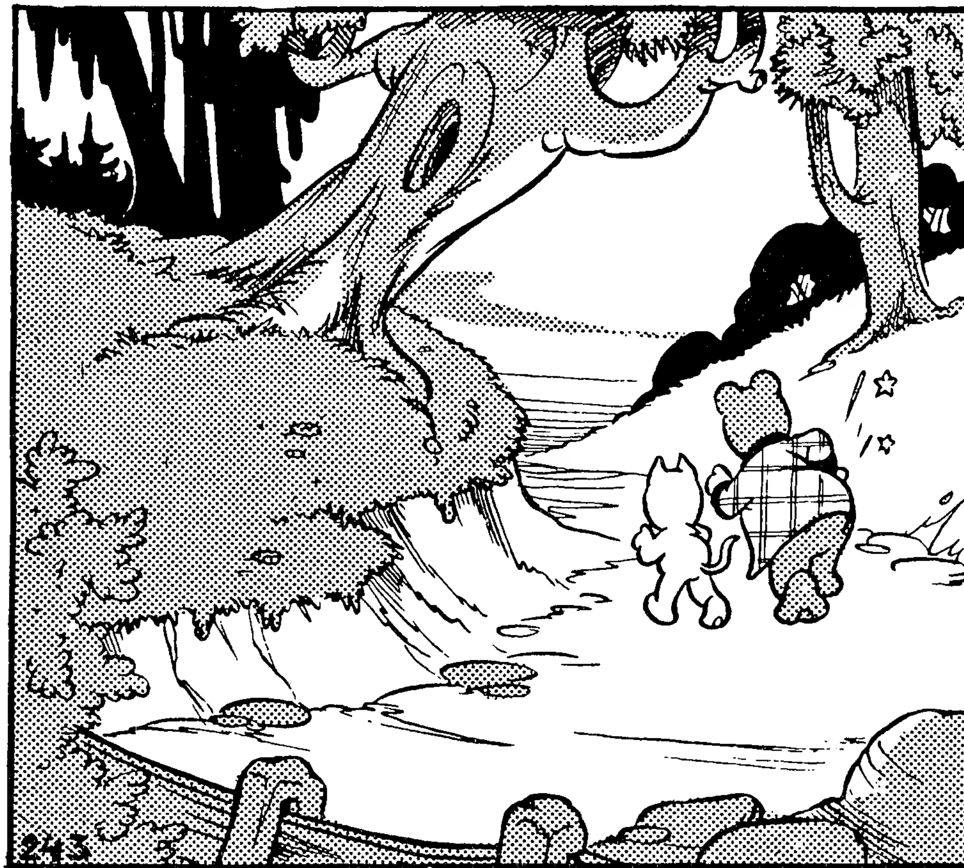

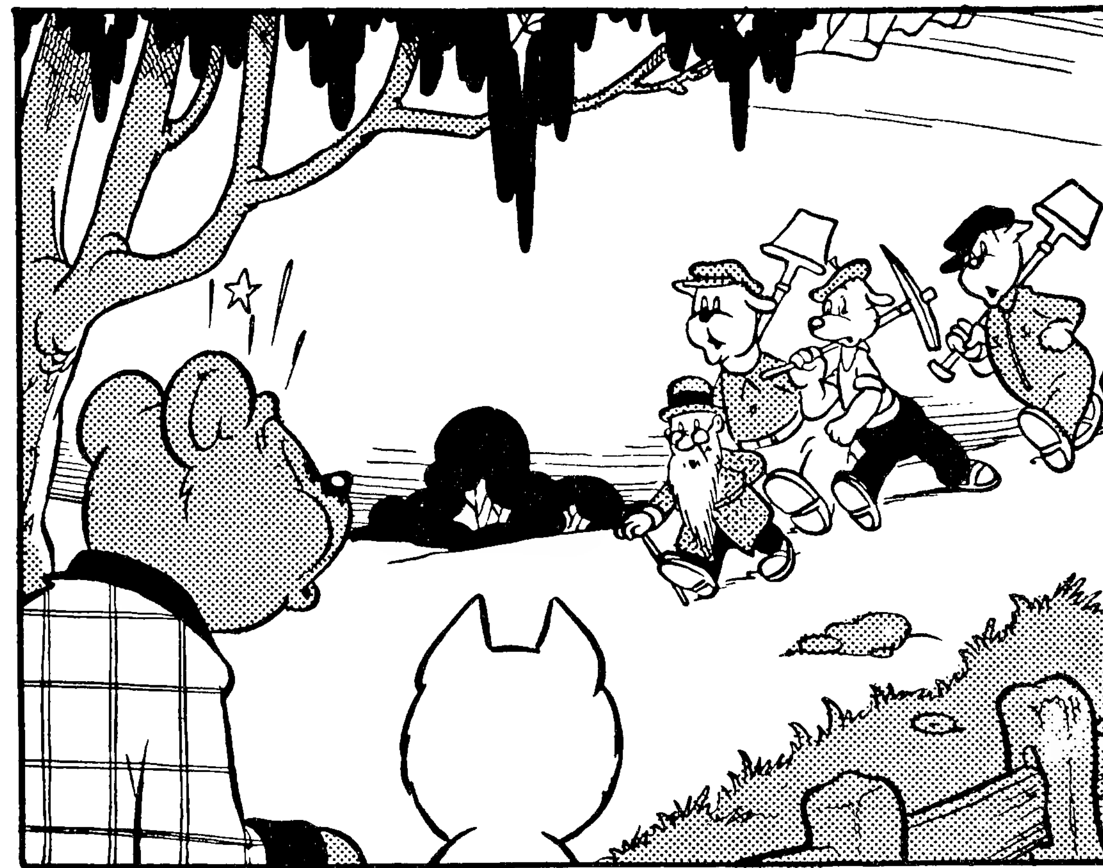
Een grote geopende grijper zakte vanuit de struiken naar beneden, vlak boven het hoofd van heer Bommel, sloot zich toen plotseling met een klap en ging geruisloos weer naar boven, nu met de kraag van heer Ollie's jas tussen de kaken. 'Oei! Help!' riep heer Bommel. 'Het monster! Help Tom Poes! Help dan toch! Houd me vast! Daar ga ik! Doe dan toch wat! Zie je dan niet, dat er iets verschrikkelijks plaats grijpt? Och... och... ik, arme Bommel!'
Tom Poes stond met open mond te kijken en wist in het begin niet, wat er eigenlijk gebeurde. Maar hij had al gauw in gaten, dat er geen monster te zien was en dat de grijper alleen maar een stuk machine was, dat gebruikt wordt om schepen te laden en te lossen. Zo vlug als hij kon, begon hij de helling van de holle weg op te klimmen: 'Het is niets, heer Ollie!' riep hij. 'Het is geen monster! Het is een machine! Er kàn niets gebeuren!'
'Maar er gebeurt al wat!' piepte heer Bommel, in de lucht zwevende. 'Ik ga omhoog! Dat is niet gewoon! Doe dan toch iets!'
Tom Poes zweeg en sprong op de bovenkant van de heuvel. Daar stond een soort hijskraan en net toen hij de top bereikte, hing heer Ollie daar ook. De grijper stopte en liet zijn slachtoffer enigszins besluiteloos heen en weer zwaaien...

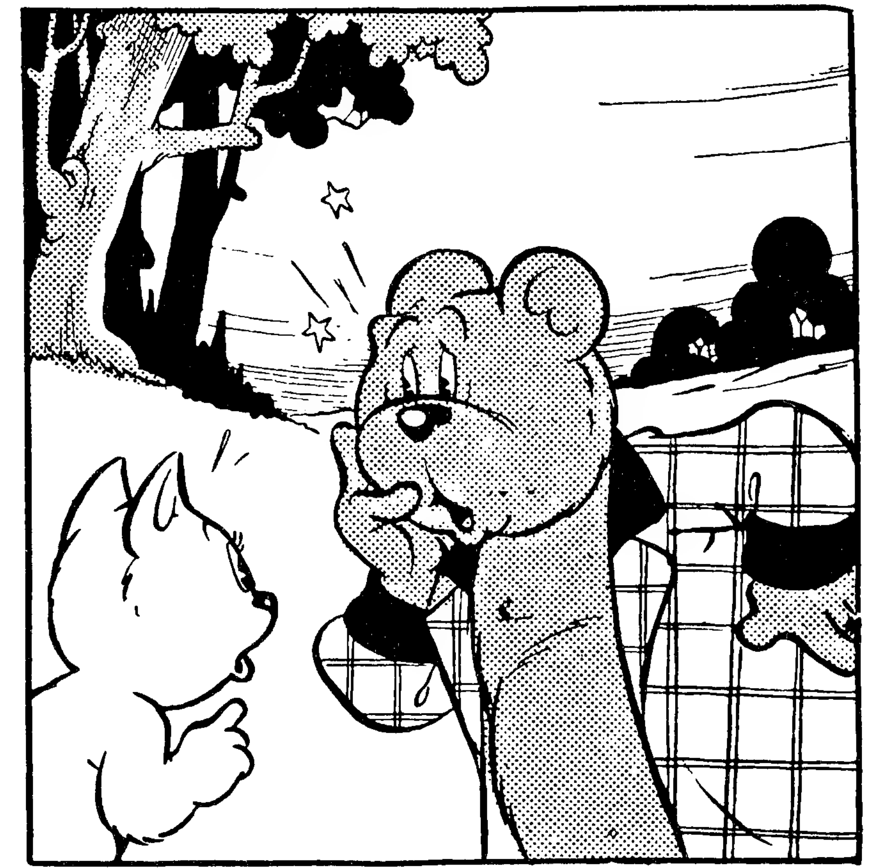

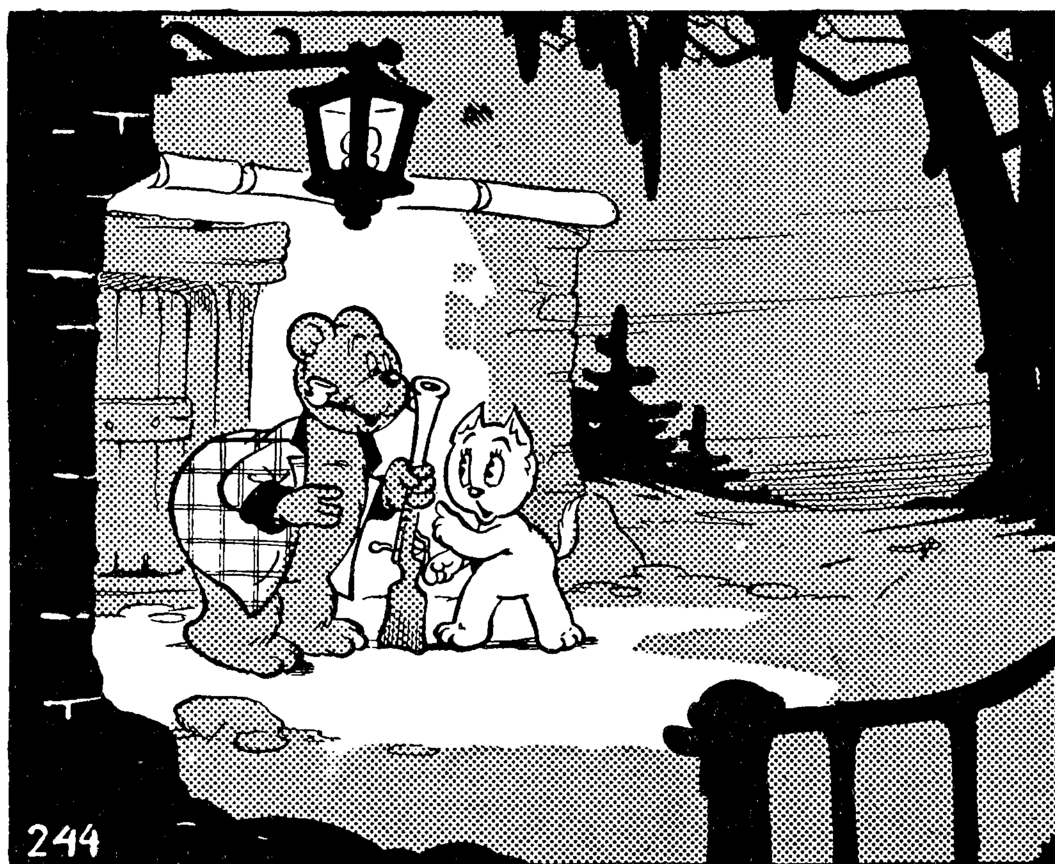
Tom Poes klauterde dus, zo vlug als hij kon, naar boven en begon hard te roepen.
'Héla!' schreeuwde hij. 'Kijk uit! Er hangt een heer aan je machine! Wat denk je, dat je aan het doen bent? Wat is dat voor een manier, om voorbijgangers aan je toestel omhoog te hijsen?'
De eenvoudige werkman, die de hijskraan bediende werd door dit geroep en door het gehuil van heer Ollie zó geschokt, dat hij zijn hefboom overhaalde en daarna zijn hoofd uit zijn cabine stak. De grijper opende zich en heer Bommel plofte naar beneden, waar hij met luid gekraak in het struikgewas verdween. De werkman keek hem na en zuchtte eens.
'Mis!' sprak hij. 'Het wil maar niet lukken!'
'Wàt wil niet lukken?' vroeg Tom Poes boos. 'Wat mankeert je? Wat zijn dat voor manieren?'
'Dat zijn geen manieren,' legde de werkman uit. 'Het is een opdracht! Ik ben aangenomen door de Internationale fusie van verenigingen tot het onderzoek van monsters en zo. Ik moet een monster vangen met deze hijskraan! Nu, ik heb er al drie naar boven gehaald, maar het zijn niet de goede monsters!'
Op dat moment verscheen heer Bommel, ontsierd door een buil en enige schrammen, op de heuvel. Hij liep kreupel en zag er droevig uit.
'Nee, dat is geen goed monster!' herhaalde de werkman. 'Het spijt me!'

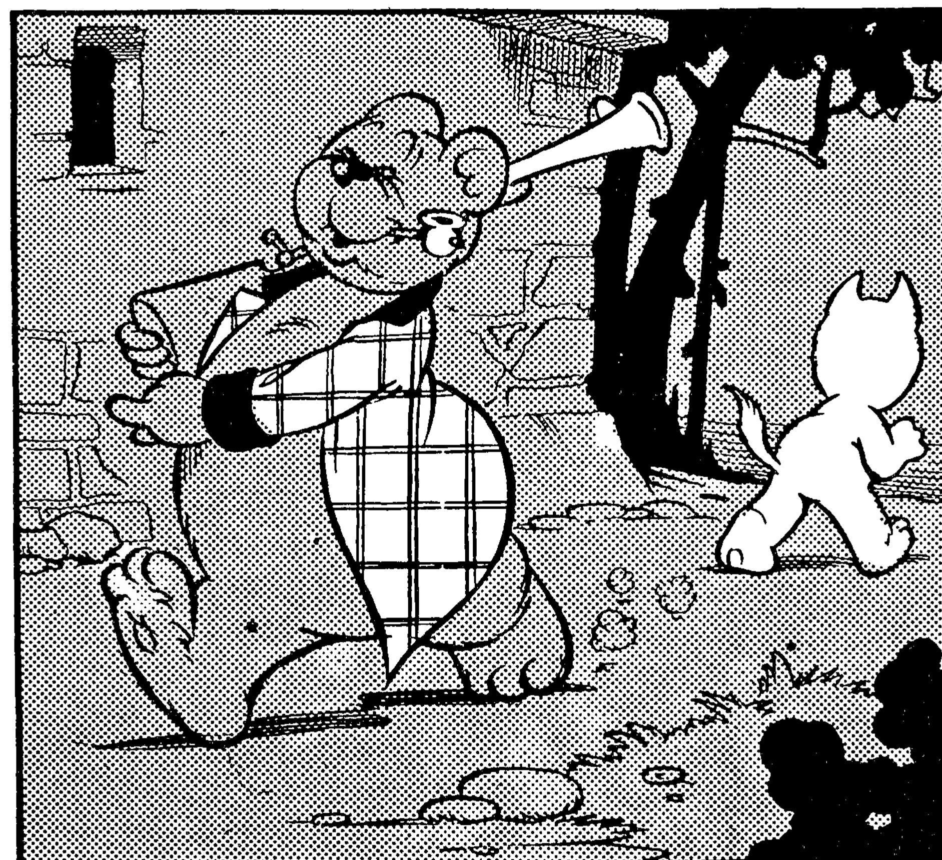
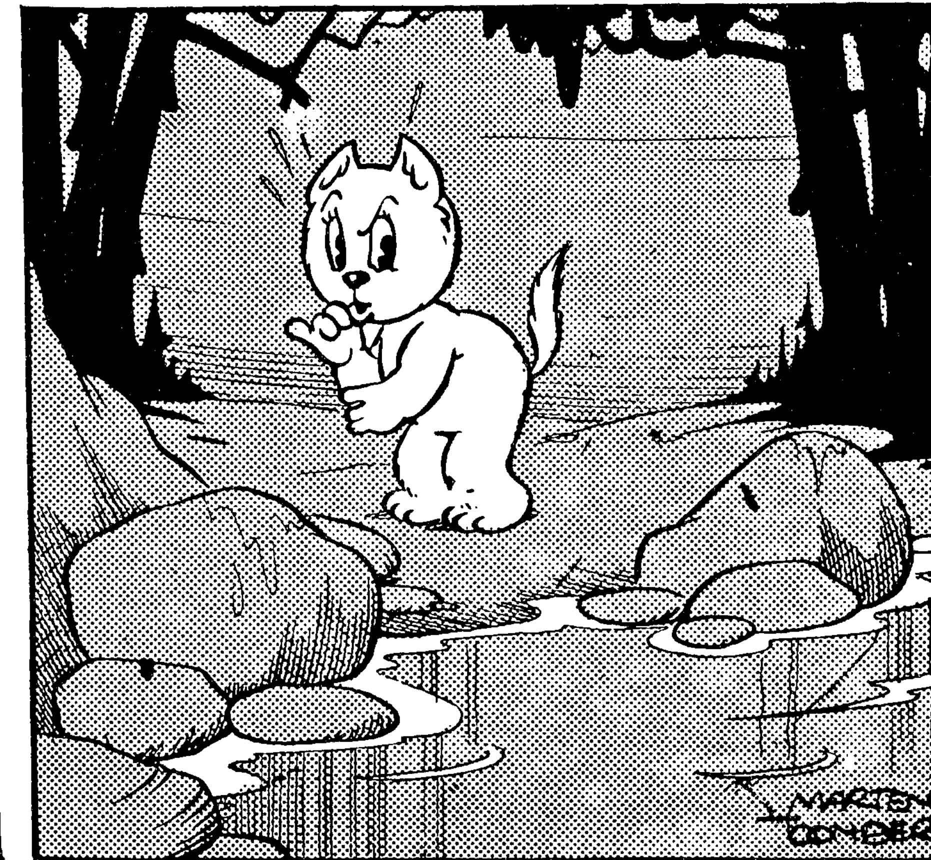

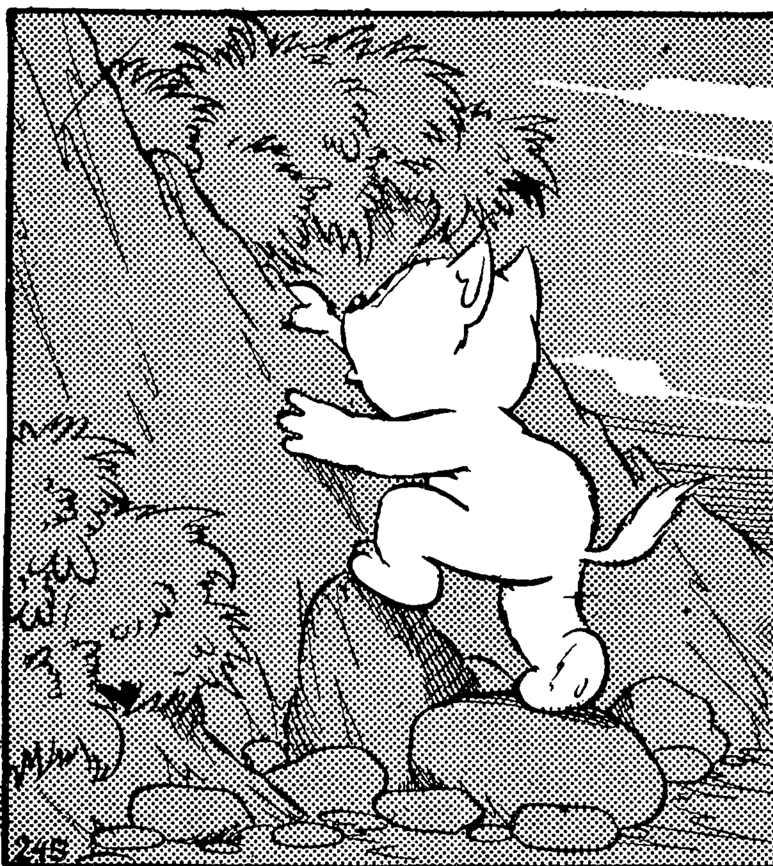
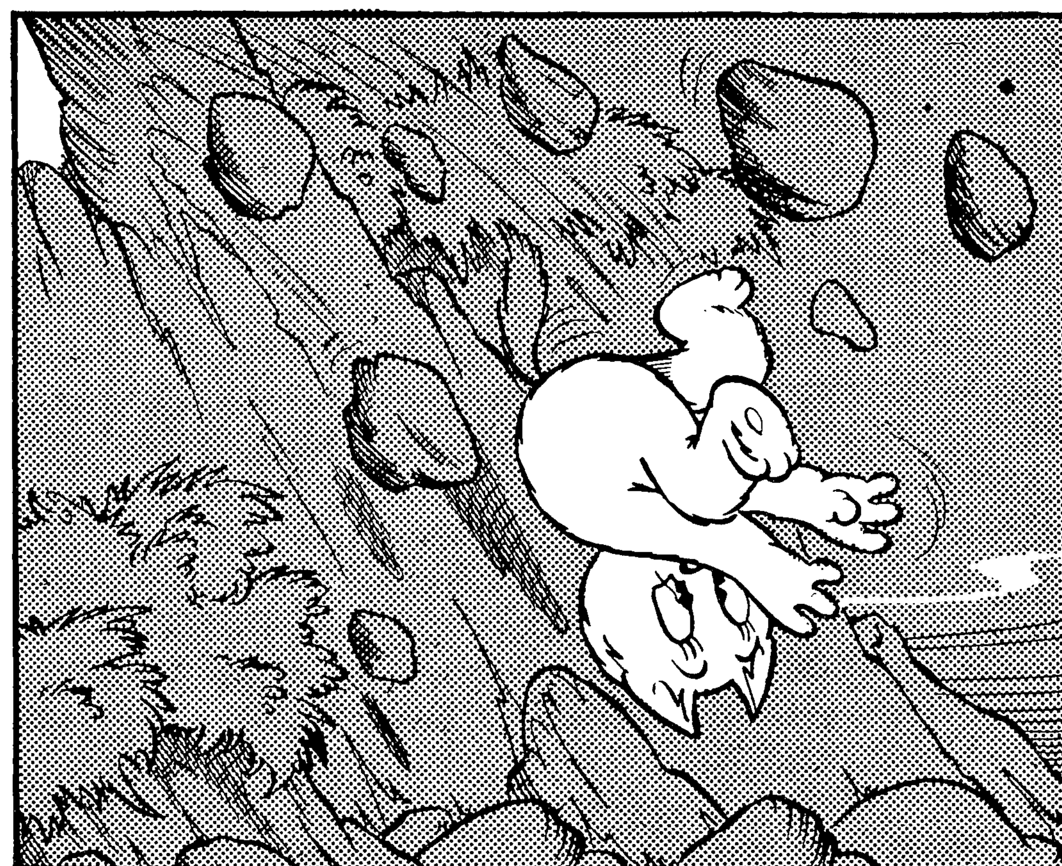
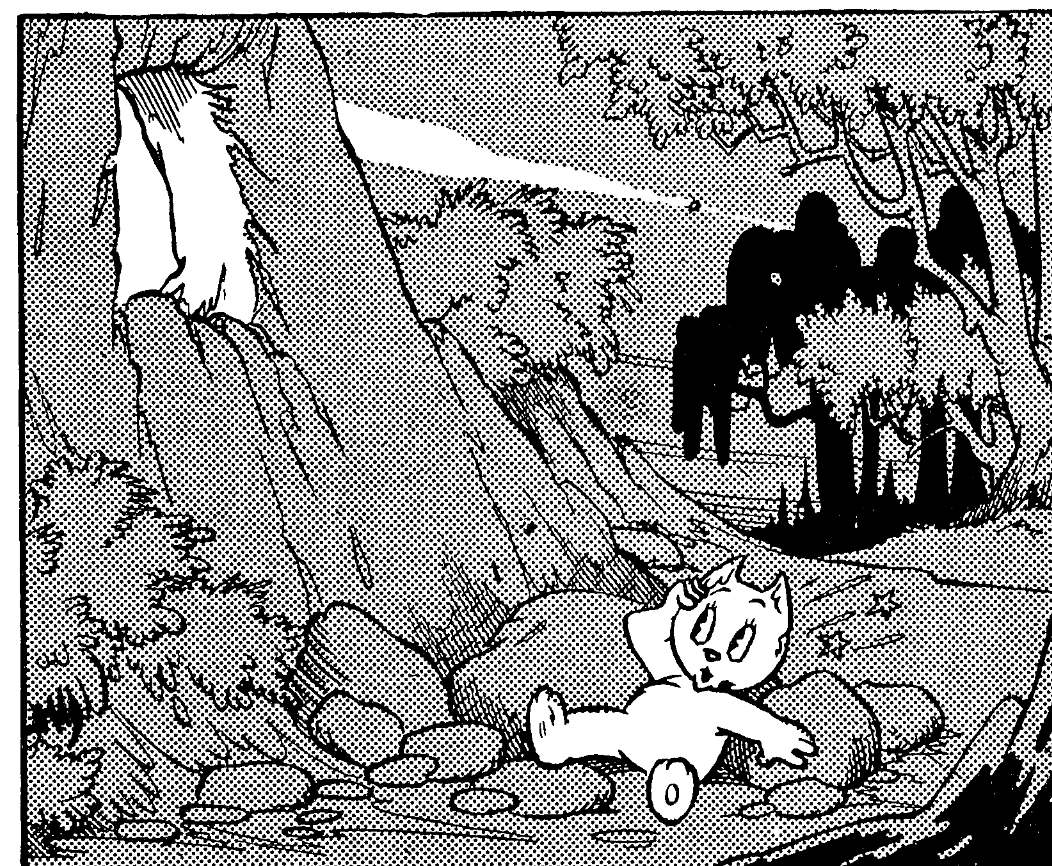

'Wat betekende dat nu eigenlijk?' vroeg heer Ollie klagend, toen Tom Poes hem zo vlug mogelijk van de hijskraan wegleidde. 'Ik ben helemaal beurs! Ik heb een bonkende hoofdpijn! Wat was dat? Waarom heeft...'
'Oh, het was niets!' suste Tom Poes. 'Het was een hijskraan, die door de een of andere vereniging was gehuurd om het monster te vangen! Het krioelt hier van lieden, die het dier willen pakken! Macadam heeft iedereen er bij gehaald! Kijk, daar komt die oude Prof aan. Hij heeft een heel stel werklieden bij zich!'
'Der goede dag!' riep de professor vriendelijk. 'Mij gaat der monsterdier vangen! Ene idee! Der val Van Krobenskzky gaat mij toepassen! Let op! Prwytz!'
'Veel succes!' riep Tom Poes. Hij wachtte, tot het groepje verdwenen was en keerde zich toen boos naar heer Ollie.
'Het verveelt me!' riep Tom Poes. 'Als die oude Schot geen vertrouwen in ons heeft moet hij het zeggen! Maar het is onzin om met een hele menigte achter dat beest aan te jagen! Tot dusver hebben we onze avonturen alléén gedaan en dat is altijd best gelukt! Ik houd hier niet van! Het lijkt wel een hengelwedstrijd!'
'Zoals je zegt, jonge vriend!' zei heer Ollie somber. 'Er is niets aan! Niets voor een heer van stand, als je begrijpt wat ik bedoel. Als we het monster vannacht niet vangen gaan we weg, heel gewoon!'

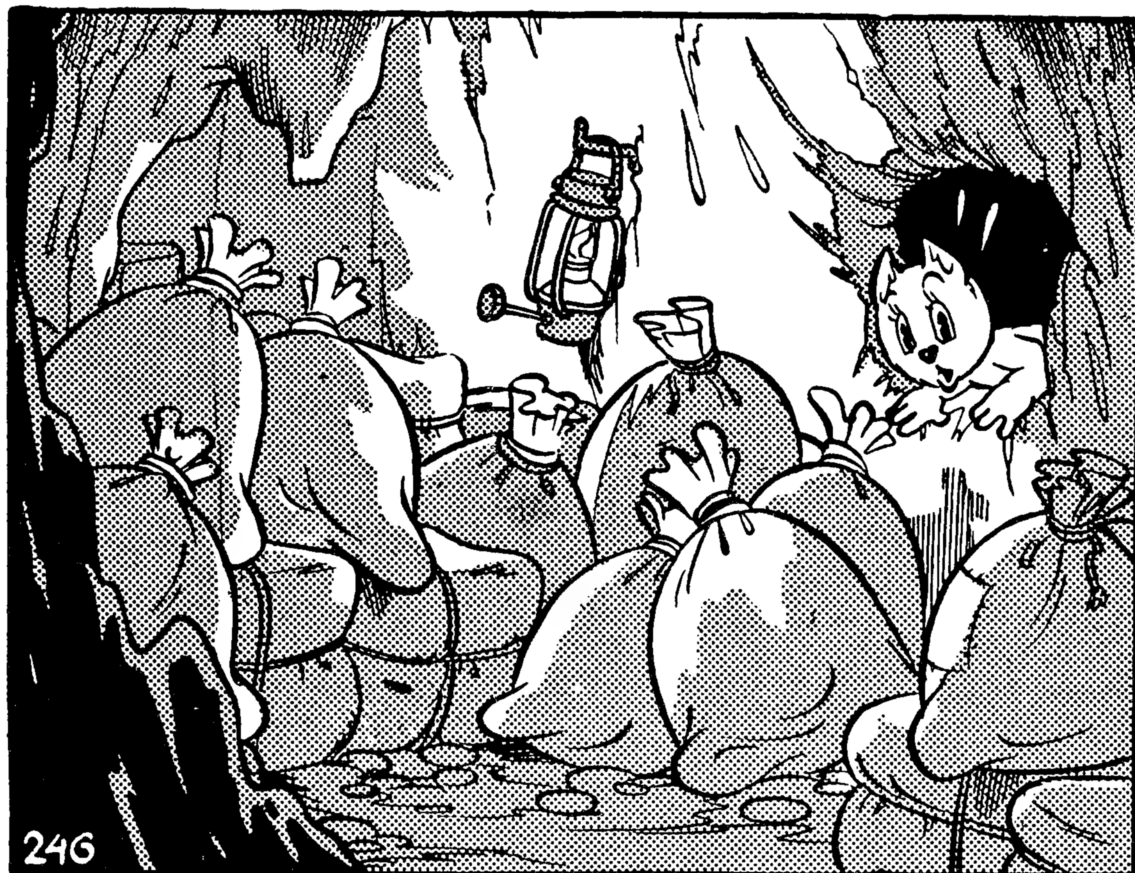

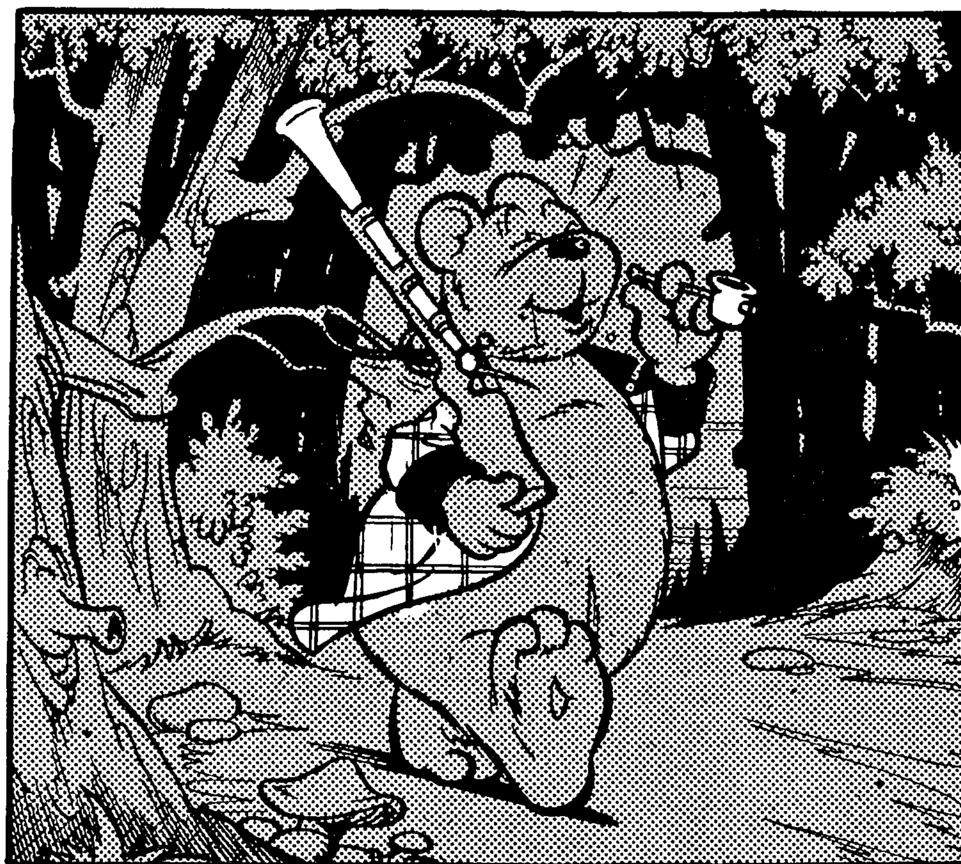
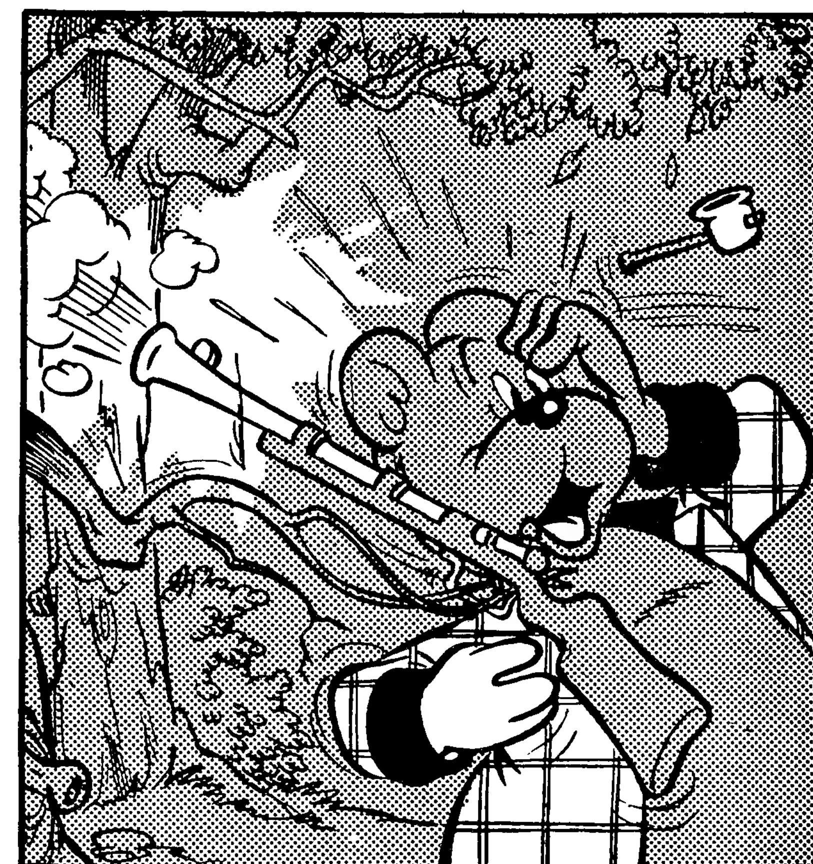

Die avond besloten Tom Poes en heer Ollie een laatste poging te doen om het monster te vangen. Het hotel zat vol gasten, die allemaal achter het dier aan wilden en het liet zich aanzien, dat het een drukke nacht zou worden.
Heer Ollie haalde een achterlader uit zijn bagage en voegde zich bij Tom Poes, die hem bij de achterdeur stond op te wachten.
'Mijn plan is als volgt!' zei heer Bommel, zijn geweer zwaaiend. 'Jij gaat rechts en ik links langs het meer. Ik inspecteer de valkuil, we passeren elkander, daarna ga jij verder en inpecteert de valkuil. Intussen ben ik ook verder gegaan en dan inspecteer ik wéér de valkuil. Na verloop van tijd passeren we elkaar, jij gaat verder en ik ga verder. Jij komt weer bij de valkuil en... eh... of was het mijn beurt? Waar was ik, Tom Poes?'
'Passeren!' zei Tom Poes. 'Passeren en inspecteren! Heel duidelijk! Maar wat doen we wanneer we het monster tegenkomen?'
'Komt tijd, komt raad!' zei heer Ollie zorgeloos. 'Ik heb een geweer en als ik hem tegenkom schiet ik zó hard, dat de stukjes monster in de lucht blijven zweven. En jij... hem... jij kunt hard roepen, dan kom ik wel bij je! En nu: voorwaarts!' Heer Bommel ging links en Tom Poes rechts en zodoende kwam Tom Poes al gauw bij een gedeelte van het meer, waar hij nog niet geweest was. Het was er kaal en somber en om de een of andere reden begon hij zich niet op zijn gemak te voelen...

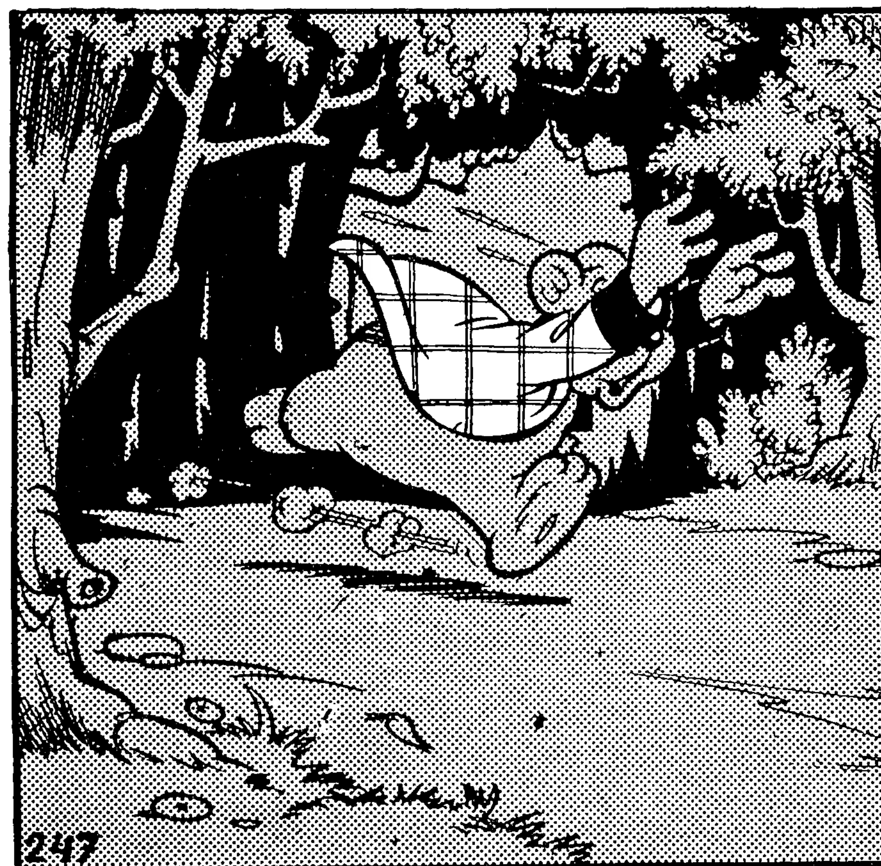

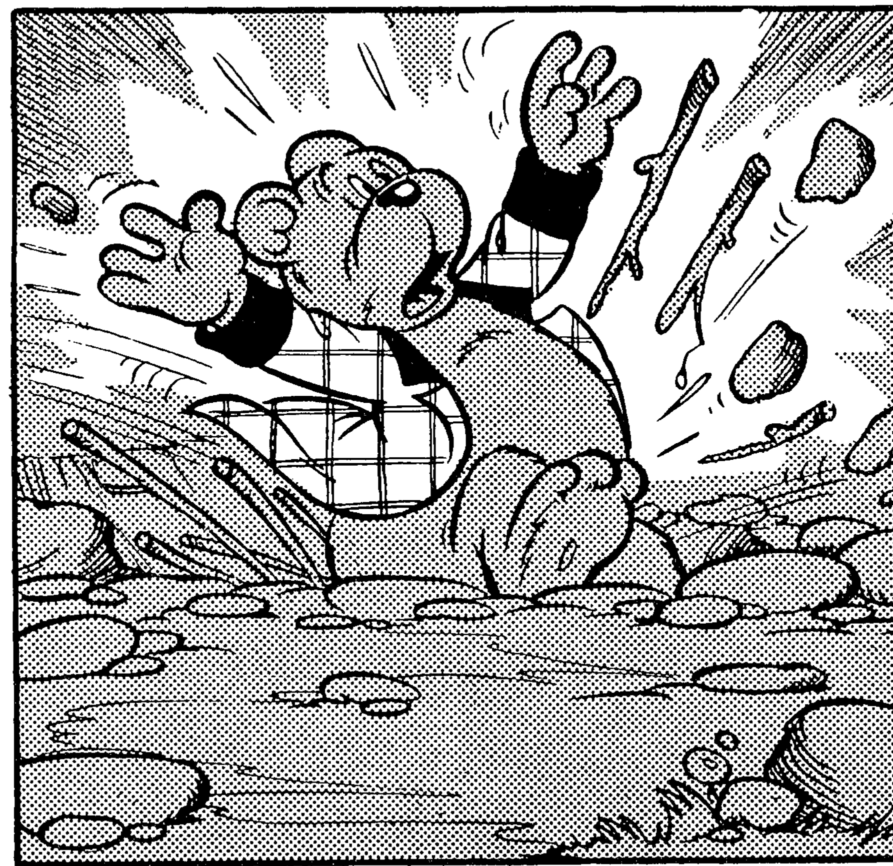
Aan de ene kant bevond zich een rotswand, die tamelijk steil naar boven liep en Tom Poes besloot om er tegenop te klimmen.
'Daar boven heb ik een goed uitzicht op het meer!' dacht hij. 'Hm... het is een vreemde rotswand... een beetje los... het lijkt wel, alsof hij helemaal uit rotsblokken bestaat! Op elkaar gestapeld en wat aarde er overheen, zou ik zo zeggen! Dat is niet natuurlijk'... Op dat moment bleek het, dat hij gelijk had, want er raakten een paar stenen los en Tom Poes rolde naar beneden, gevolgd door aarde en rotsblokken. Boem... plof!! Daar lag hij. Een beetje wezenloos staarde hij om zich heen en toen naar boven. En toen zag hij iets vreemds. Op de plek waar hij gevallen was, was een gat in de rotswand ontstaan en uit dat gat straalde licht! Nu, zo iets is niet gewoon en het is dan ook begrijpelijk, dat het Tom Poes tot nadenken stemde.
'Net wat ik al dacht!' mompelde hij. 'Achter deze blokken zit een opening in de rotswand – een soort grot! Er is dus iemand, die er belang bij heeft om deze grot te verbergen... en die iemand is op het ogenblik daar binnen! Eindelijk eens een ontdekking... hoewel ik me niet kan voorstellen, dat het monster daar een lamp brandt!'

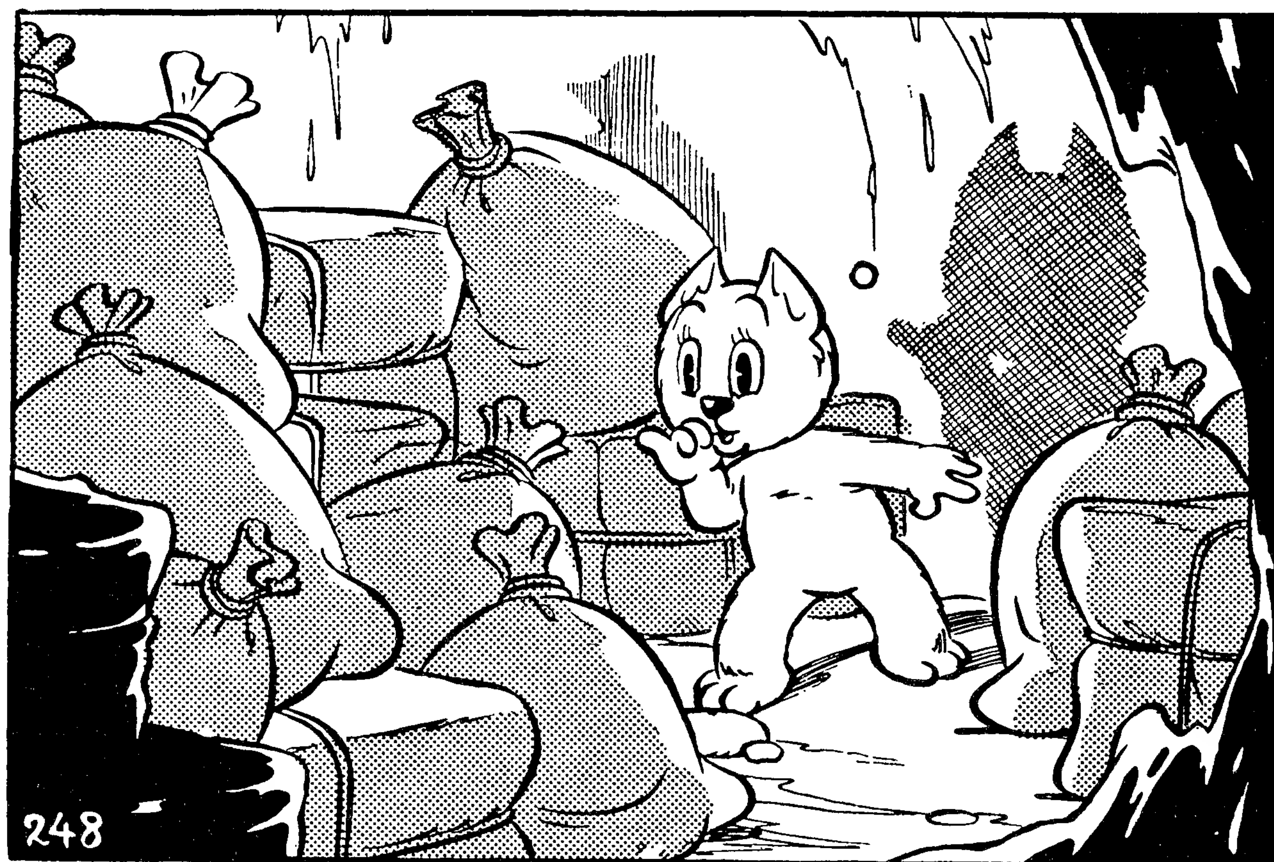
Tom Poes aarzelde niet lang. Hij kroop opnieuw tegen de wand op en gluurde door de opening, die hijzelf per ongeluk gemaakt had. Zo keek hij in het inwendige van de grot. Maar het zag er daar niet uit, zoals het er meestal in een grot uitziet – nee, het leek meer op een rommelschuur, vol zakken en buidels en pakken, die door een oude stallantaarn spookachtig verlicht werd.
'Daar moet ik het mijne van hebben,' mompelde Tom Poes en wurmde zich naar binnen.
Intussen marcheerde heer Bommel met forse tred en geschouderd geweer door het duistere woud.
'Rechts niets te zien... links niets te zien... vooruit, alles klaar... achteruit alles rustig!' constateerde hij bij zich zelf en glimlachte tevreden.
'Ach, wat kan mij gebeuren,' prevelde hij. 'Een gewapend heer is niet te verslaan. Ha! Laat hem maar opkomen, de bruut! Hier loopt Bommel, de held zonder vrees!'
Hij had echter niet in de gaten, dat een paar twijgen zich om de trekker van zijn geweer haakten. Helaas! Het staat mij tegen altijd roet in heer Bommel's eten te moeten gooien, maar als plichtsgetrouw geschiedschrijver moet ik de waarheid vertellen. Welnu, het is duidelijk wat er gebeurde. Bij de volgende stap, die hij deed werd de trekker overgehaald en ging het schot af met een donderende knal.
'Een aanval!' riep heer Bommel, zijn schiettuig wegwerpend. 'Help! Een kanon! Ik word beschoten!' En hij zette het op een lopen...

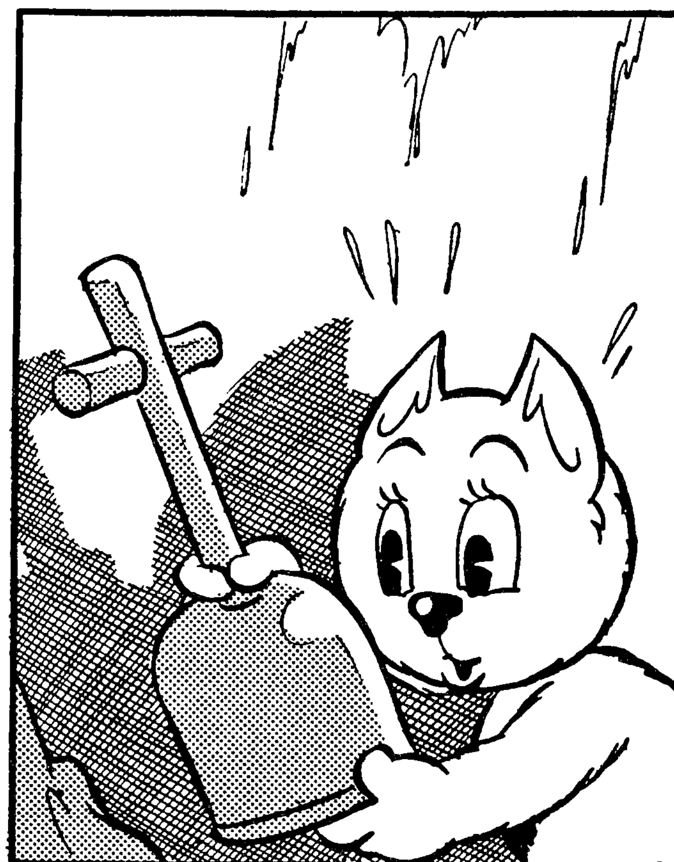

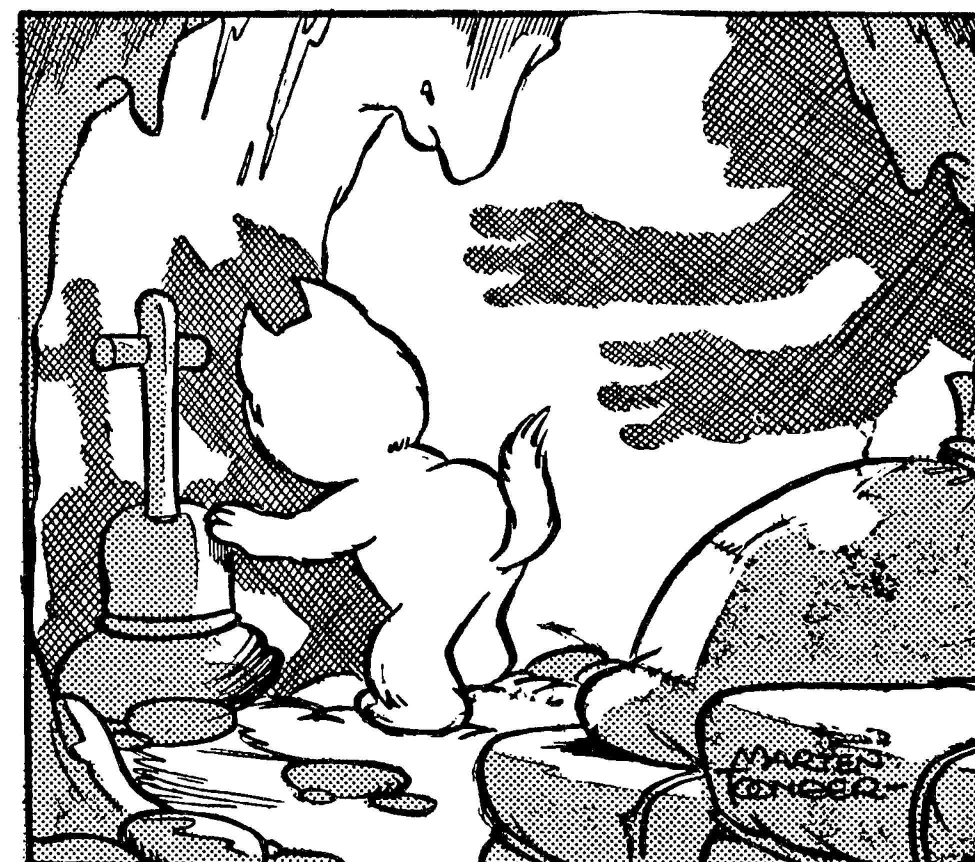

'Niet schieten!' riep heer Ollie al dravend. 'Ik ben ongewapend! Ik geef mij over! Ik doe niemand kwaad!'
Hij galopperde door het woud met zijn armen omhoog en hij was zo met zijn eigen zorgen bezig, dat hij niet op de richting lette. Zo merkte hij niet, dat hij in de buurt van zijn valkuil kwam. Hij constateerde het pas, dat er iets met de grond niet in orde was, toen hij op de takken trapte, die het gat bedekten. Onder zijn voeten kraakte het en tot zijn ontzetting opende de bodem zich onder zijn voeten. Er klonk een wilde kreet, die door het woud met vele echo's werd weerkaatst en daarna trad er een drukkende stilte in. Dit duurde echter niet lang. Over de heuvel naderde een klein groepje met houwelen gewapende lieden de plek des onheils!

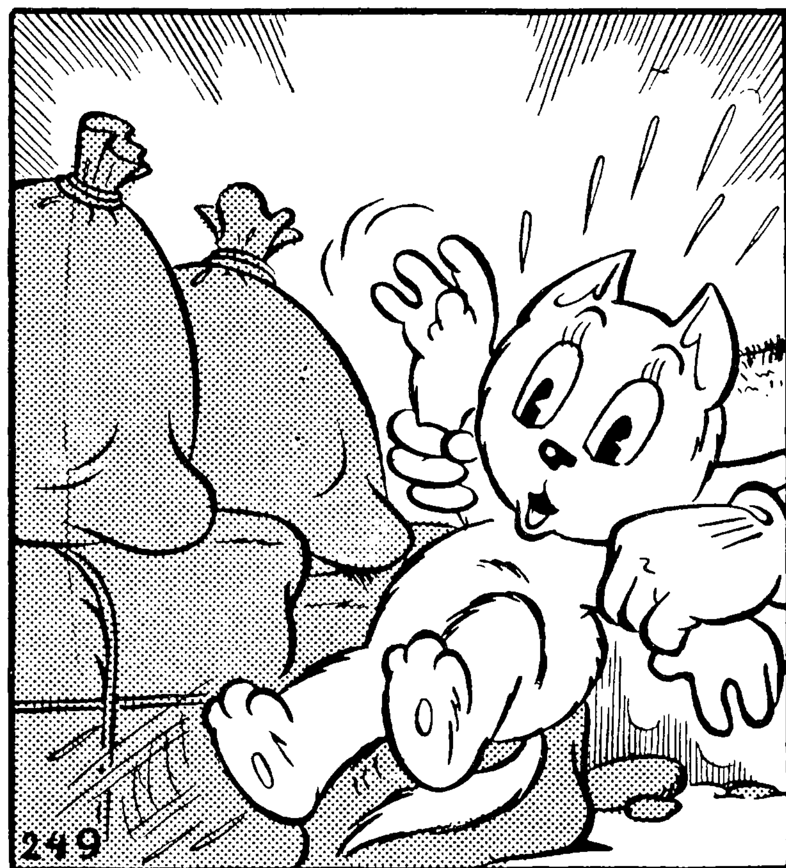
'Hier moet het zijn,' sprak een van hen. 'Hier heeft die dikkerd zijn kuil gegraven. Ik heb het hem vanmorgen zien doen!'
'Er werd geschoten!' mompelde een ander zorglijk. 'En ik heb het monster horen brullen! Je kunt er zeker van zijn dat dat beest in dat gat zit! Iemand heeft de lelijkerd aangeschoten! Hij zal woest zijn!'
'Voorzichtig!' beval degene, die voorop liep. 'Ik hoor iets!'
Het clubje zweeg en in de nachtelijke stilte klonk er een zachte bevende stem uit de valkuil.
'Uit! Afgelopen!' mompelde de stem. 'Onderwereld... duisternis... afgelopen... uit!'
'Het monster is bang!' zei de aanvoerder tevreden.

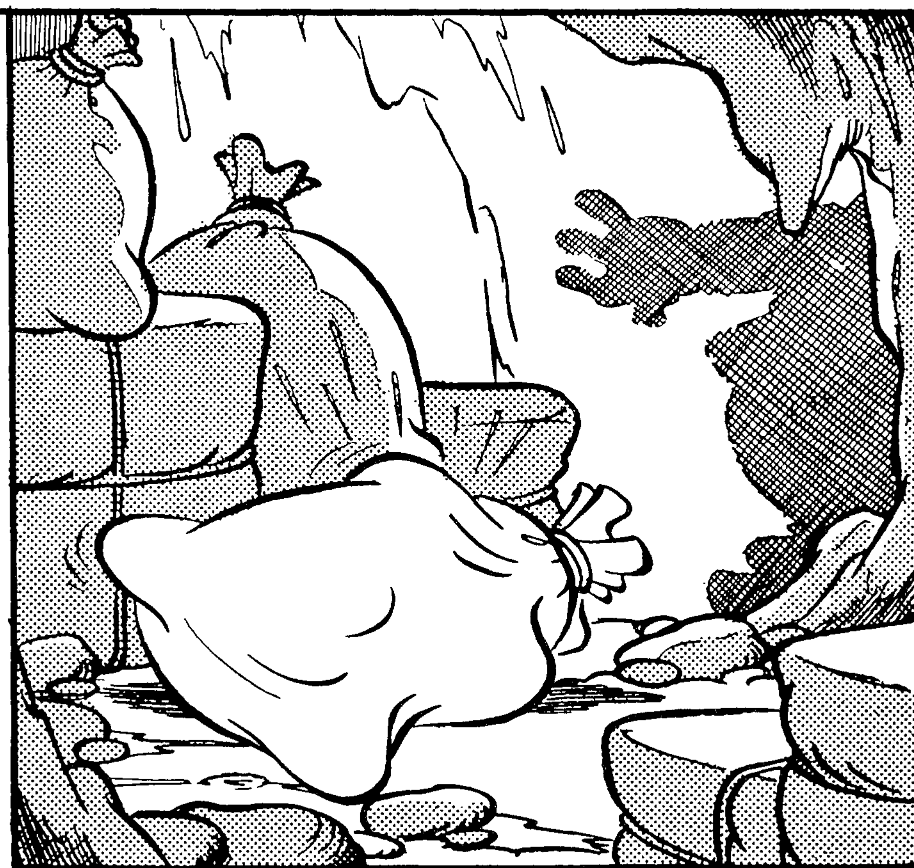

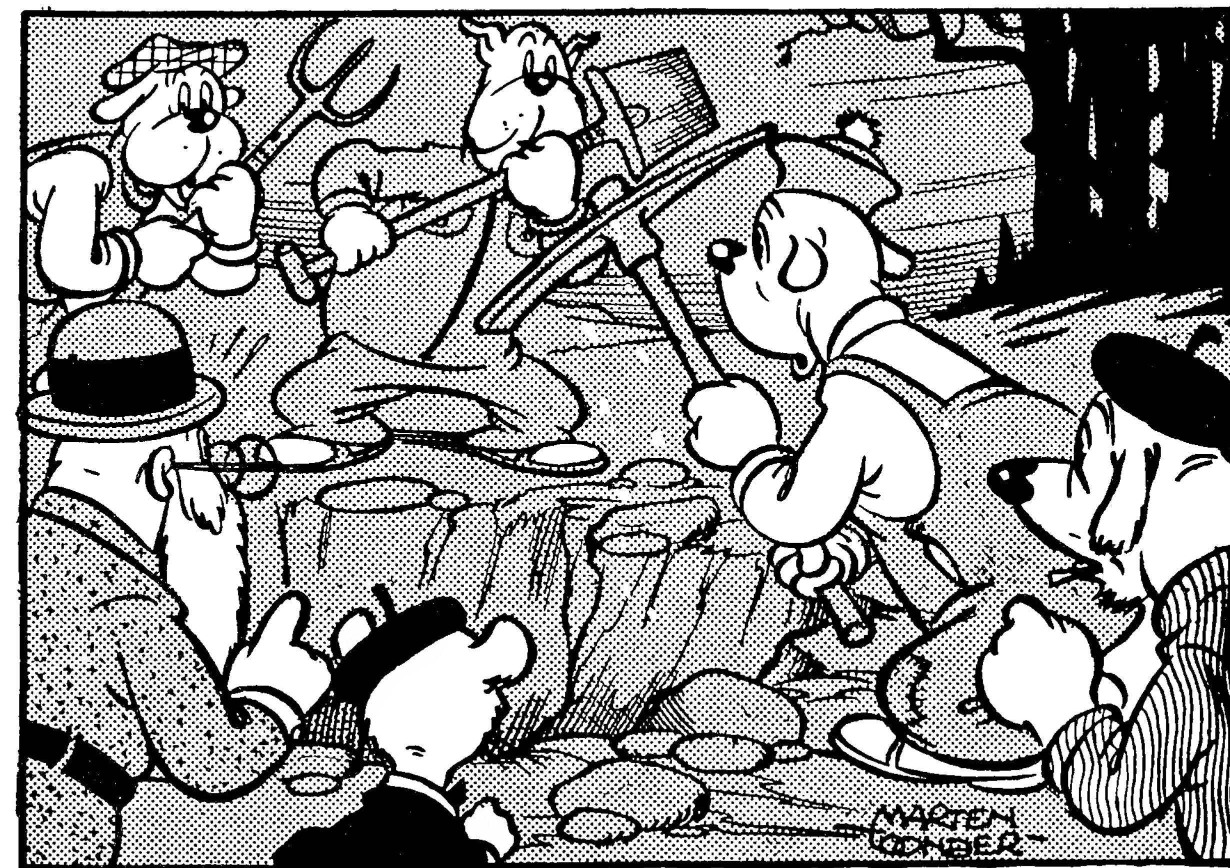

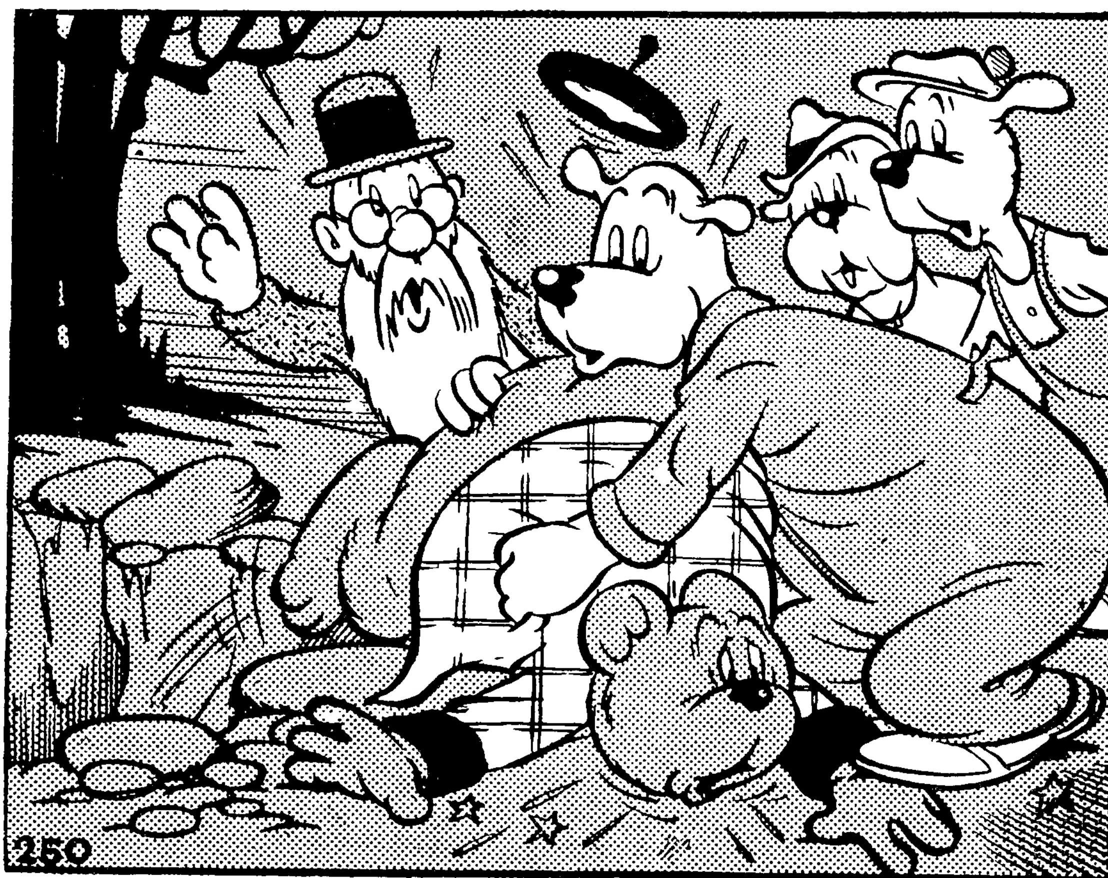
Tom Poes klauterde dus in de grot en keek verbaasd om zich heen naar de zakken en balen, die daar stonden.
'Wat is hier eigenlijk aan de hand?' vroeg hij zich af. 'Wat is het hier voor een raar pakhuis? Is dit soms het spaarclubje van de Schotten? En wat heeft dit allemaal met het monster te maken? Is dit een smokkelgeschiedenis? Al ik het goed naga, weet ik niet eens in wat voor soort avontuur ik op het ogenblik aan het rondscharrelen ben... het is vreemd. En wat is dat? Het lijkt wel een stamper!'
Hij tilde het vreemde voorwerp op en bekeek het nauwkeurig. 'Wat kan men met zo'n apparaat doen?' mompelde hij peinzend. Wegen verharden? Monsters vangen? Ik begrijp er niets van!' Hij zette de stamper neer en maakte voorbereidselen om de balen en zakken te gaan onderzoeken.
Maar op dat moment verscheen er achter hem een schaduw op de rotswand – een langzaam naderbij sluipende schim was het, die er dreigend uitzag (voor zover een schaduw er dreigend kan uitzien, tenminste). Hélaas! Tom Poes zag het gevaar niet. Mompelend scharrelde hij met de balen en zakken. 'Er schijnt textiel in te zitten,' sprak hij tot zichzelf. 'Hm! Toch smokkelwaar, denk ik. Ik zal...'
Verder kwam hij niet, want op hetzelfde ogenblik... Maar halt! morgen verder.

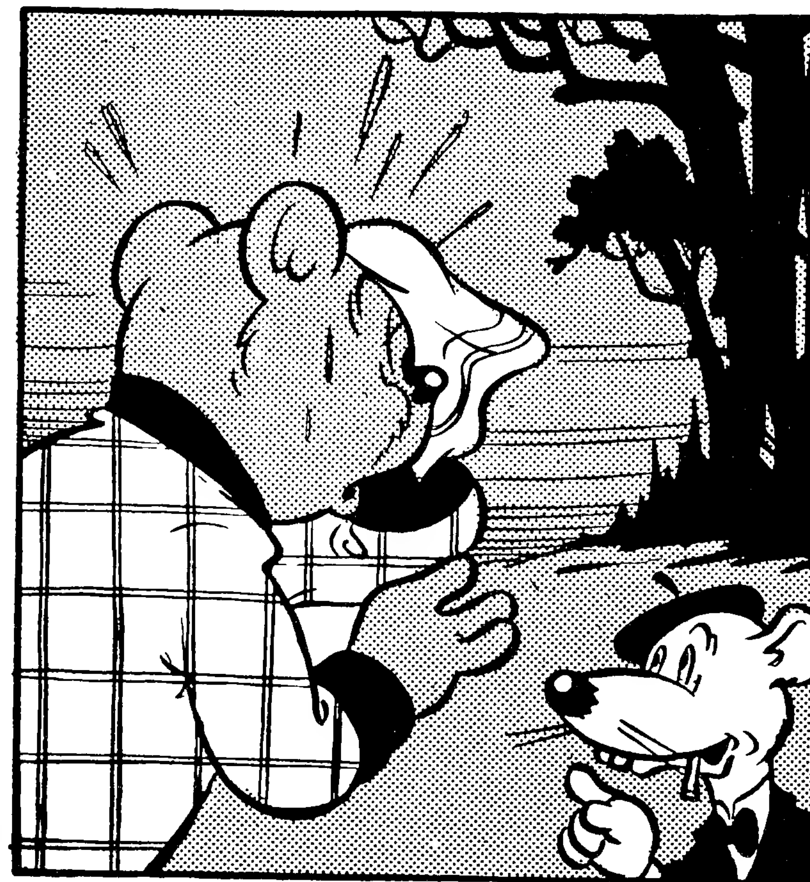

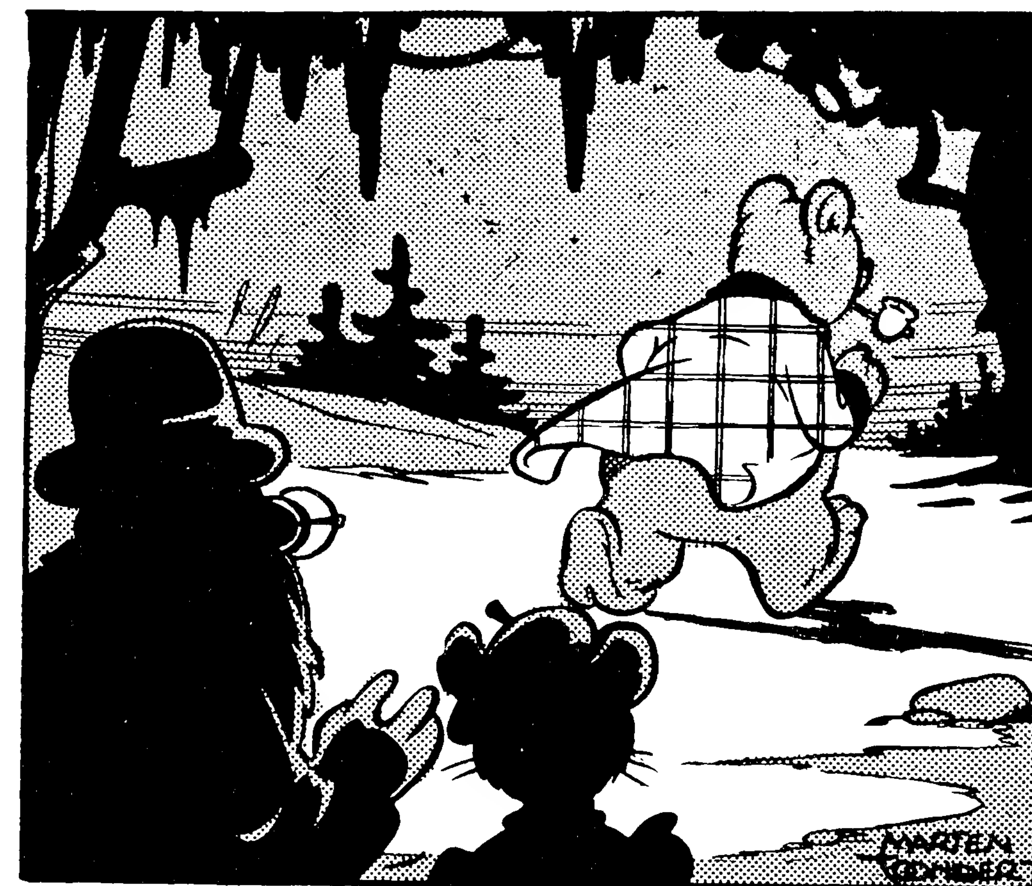

Een paar ruwe handen grepen Tom Poes beet, tilden hem op, draaiden hem rond en duwden hem in een lege zak. En toen hij genoeg van de schrik bekomen was om na te kunnen denken merkte hij, dat hij niet in staat was om een vin te verroeren. De zak werd vakkundig dichtgebonden en toen bij de andere balen in een hoek gesmeten.
'Dat is dat!' sprak een ruwe stem. En terwijl hij een rauw gelach uitstiet, dat door de grot weergalmde, verwijderde de onbekende wreedaard zich. Zijn voetstappen verdwenen in de verte en Tom Poes lag alleen en verlaten in de vochtige spelonk. Zijn gedachten waren niet aangenaam, dat spreekt!
Intussen moeten we even terugkeren naar heer Bommel, die, zoals we hebben gezien, in zijn eigen valkuil gestort was. De kuil was omsingeld door de professor, die op zoek naar het monster, toevallig met zijn werklieden in de buurt was toen het ongeval gebeurde.
'Der monster is gevat!' sprak hij tevreden. 'Wat zijn uw plannen, professor?' vroeg de journalist, die zich Argus noemde en die zich bij het groepje had aangesloten omdat hij nieuws rook. 'Wat gaat u doen? Hoe denkt u het monster aan te pakken?' 'Ik pak monster niet aan!' zei de geleerde. 'Der idee! Prrwytz! Gaan hem bedwelmen! Reik mij der lachgas!'
'Geen lachgas!' riep het monster uit de kuil. 'Help mij er uit! Ik ben een heer van stand en houd niet van lachgas!'
De journalist schreef ijverig.
'Monster afwijzend tegenover gebruik van lachgas!' schreef hij. Maar de professor keek aandachtig in de kuil en deed een ontdekking.
'Stop!' riep hij. 'Is der heer Bommel! Is niet der monster!'

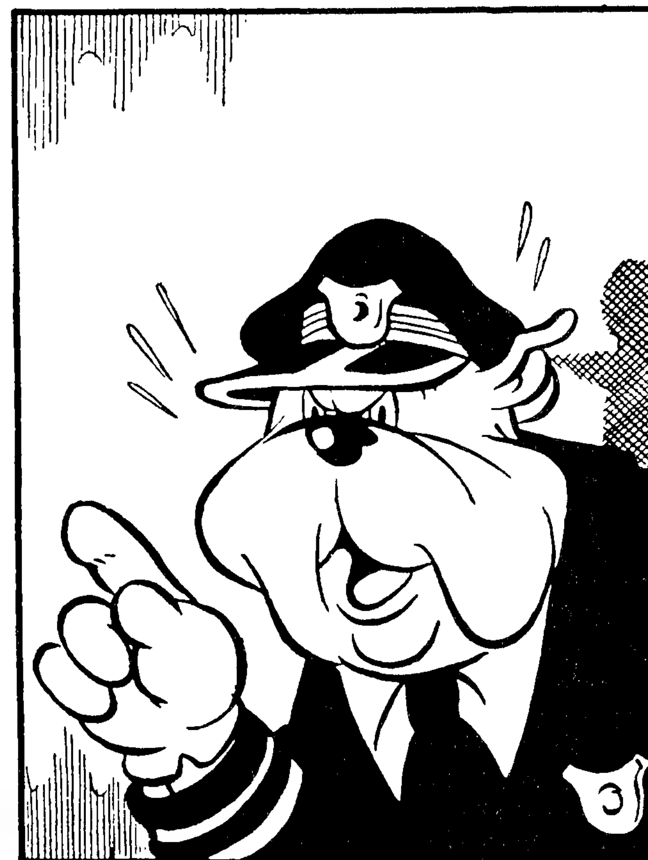
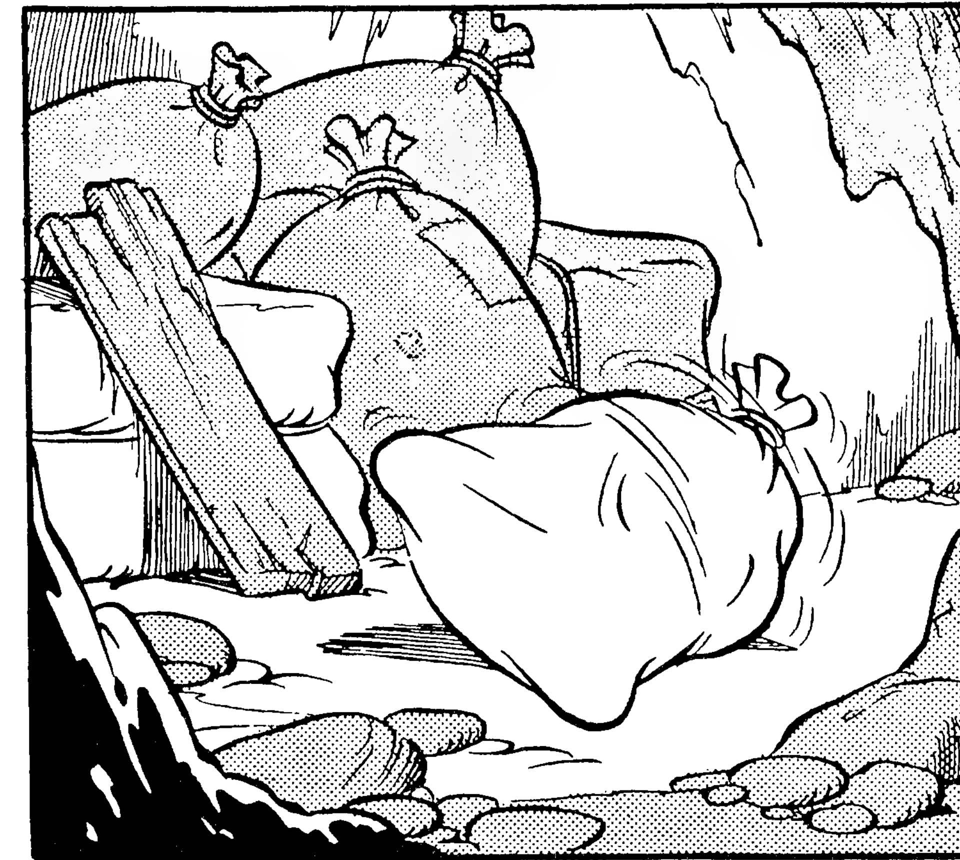

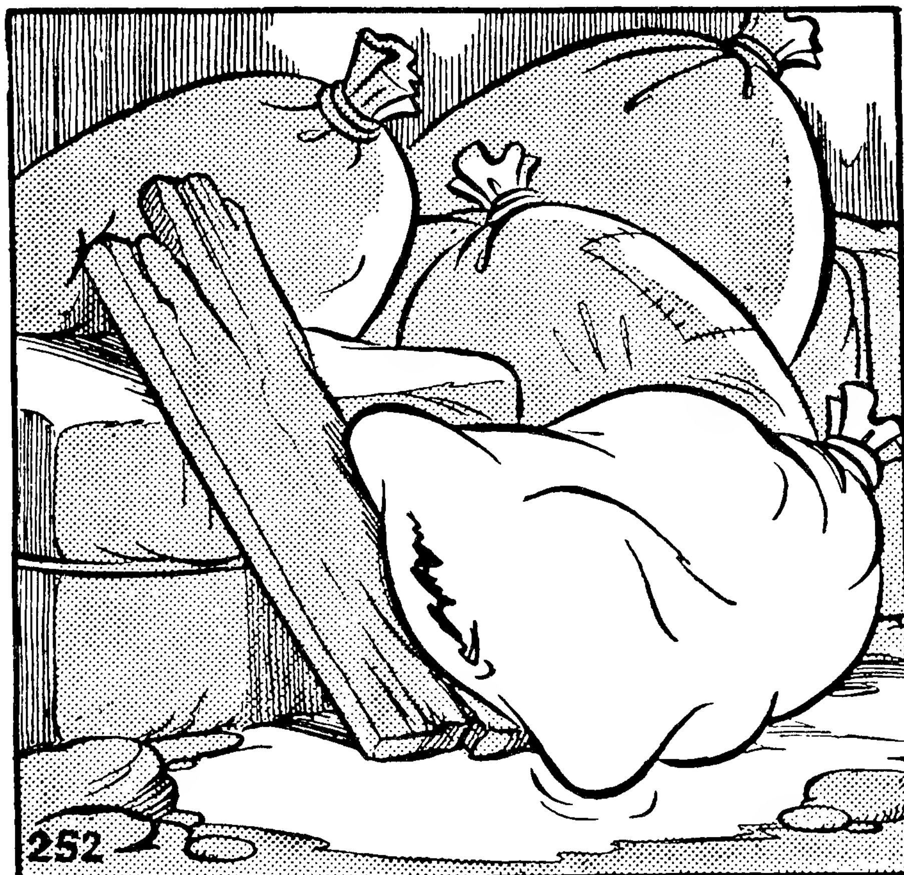
Heer Bommel werd met vereende krachten uit zijn kuil getrokken en lag een ogenblik hijgend en besmeurd op de rand. Toen stond hij haastig op en klopte zijn kleren af met een schichtige blik in de ogen.
'Wat is er gebeurd, heer Bommel?' vroeg de journalist Argus.
'Hoe kwam u in die kuil? Bent u er in gevallen?'
'Haha!' riep de professor. 'Der Bommel is in zijne eigen gegravene kuil gevallen!'
'Hahahaha!' riepen de werklieden. 'In zijn eigen kuil gevallen!'
'Stilte!' riep heer Bommel. 'Bah! Lachen! Giechelen! Een Bommel valt niet in zijn eigen kuil dat konden jullie weten! Staakt dat gekwaak, laffe lummels! Jullie kennen je manieren niet! Bah!'
'Wat deed u in die kuil?' hield de krantenman aan en hij hield zijn aantekenboekje gereed.

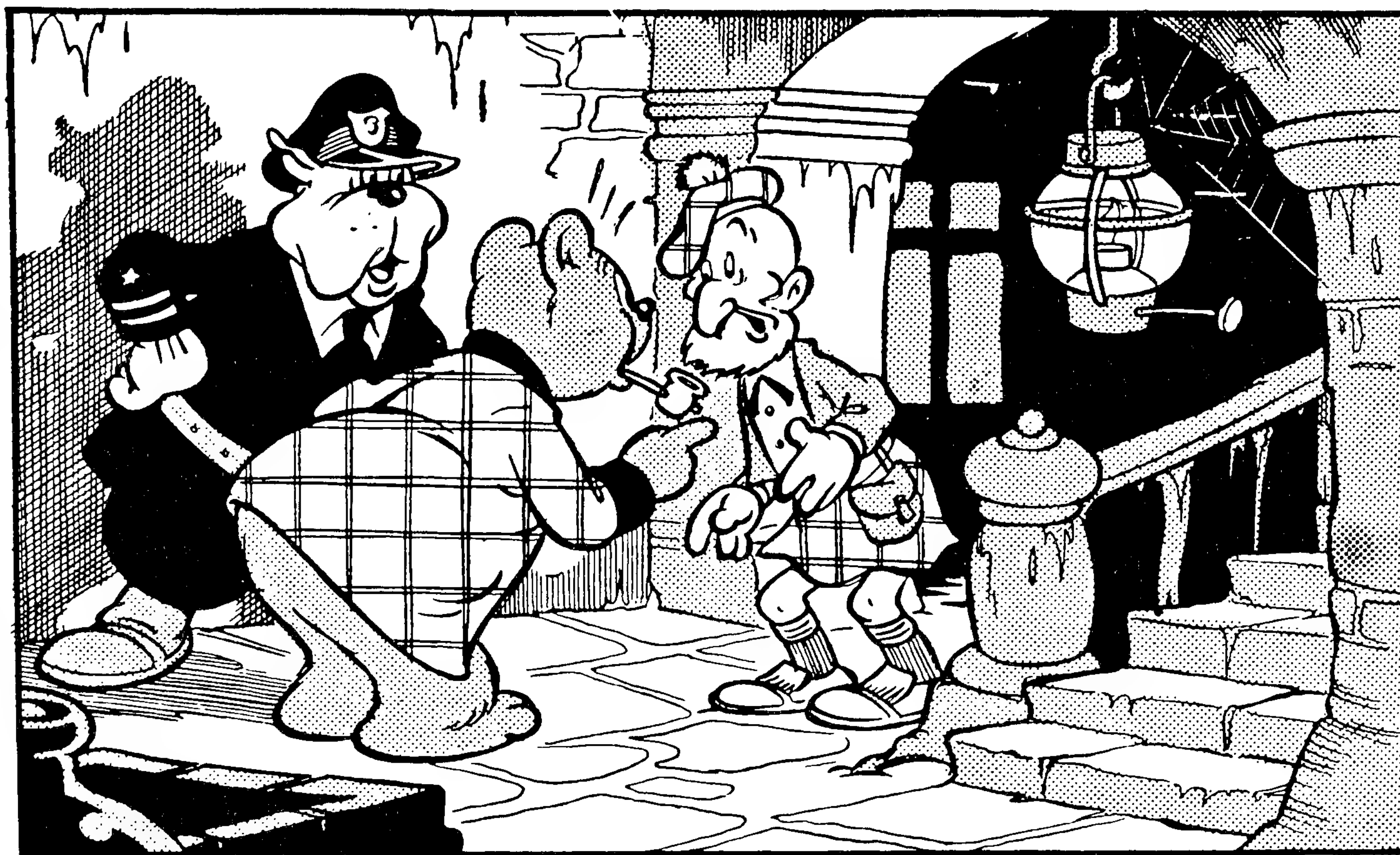
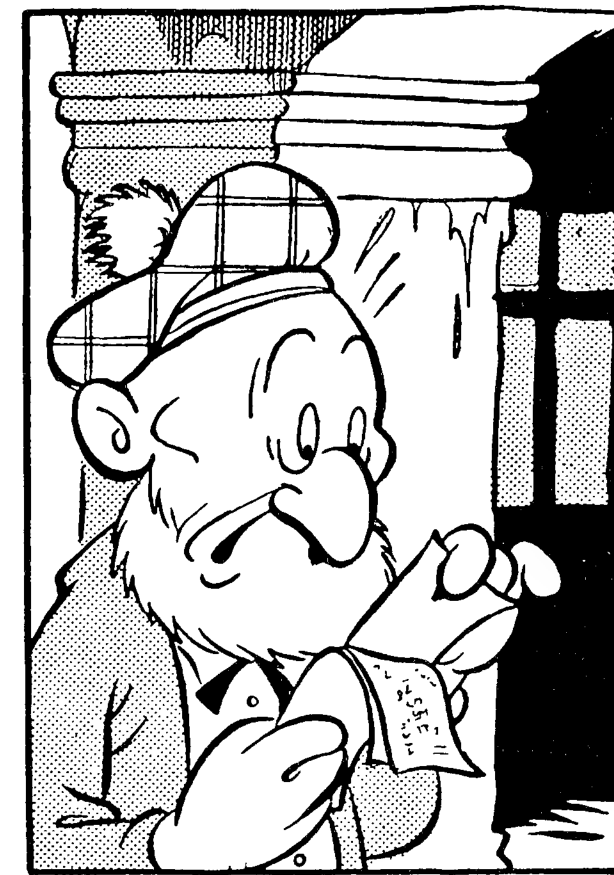
'Niets!' sprak heer Ollie boos. 'Eh... dat is te zeggen... eh... ik onderzocht de kuil! Ik bekeek de rand en schikte de takken recht en... eh... en toen had er een aardverschuiving plaats! En toen viel ik... eh... per ongeluk gleed ik toen naar beneden. En toen deze... eh... professor, die volstrekt geen heer is en die beter moest weten dan om een heer te lachen... die professor kwam met zijn stelletje ongemanierde lieden en trok mij naar boven om mij uit te lachen! Mij, een Bommel, die zijn leven waagt om een monster te vangen! Het is maar goed, dat mijn vader dat niet meemaakt! Huh!' Heer Ollie draaide zich om en liep mismoedig weg, verbaasd nagestaard door de menigte.

Heer Bommel stapte somber en mismoedig het hotel weer in en zette zich in diep nadenken aan een tafeltje.
'Moeilijkheden?' vroeg een bekende stem en toen hij opkeek zag heer Ollie, dat commissaris Bulle Bas tegenover hem zat.
'Bah!' sprak heer Bommel. 'Ik waag mijn leven – ik jaag op monsters – bij nacht en ontij loop ik door het woud – en wat voor dank krijg ik? Niets! Minder dan niets! Er wordt geschoten, men gooit mij in een kuil, men lacht mij uit! Mij, een Bommel! Bedenk toch eens wat dàt betekent, heer Bas!'
'Zeker! Hm!' zei de commissaris vol meegevoel. 'Maar waar is uw vriend Tom Poes eigenlijk?'
'Huh?' mompelde heer Bommel. 'Tom Poes?' Toen sperde hij zijn ogen open en schrok. 'Tom Poes!' riep hij. 'Waar is Tom Poes eigenlijk? Die had allang terug moeten zijn!'
'Juist, dat dacht ik ook!' zei Bulle Bas. 'En aangezien ik hier niet zit om vliegen te vangen, maar om op verzoek van de hotelhouder hier orde op de zaak van het monster te stellen, zou ik willen vragen: 'Waar is Tom Poes?'
Nu, Tom Poes lag in een zak gewikkeld in de grot, zoals we weten. Maar hij zou Tom Poes niet zijn als hij kalm was blijven liggen – nee, hij rolde en wentelde zich in het rond om uit de zak te raken. En al rollende raakte hij in de buurt van een oude plank waarin een spijker stak...

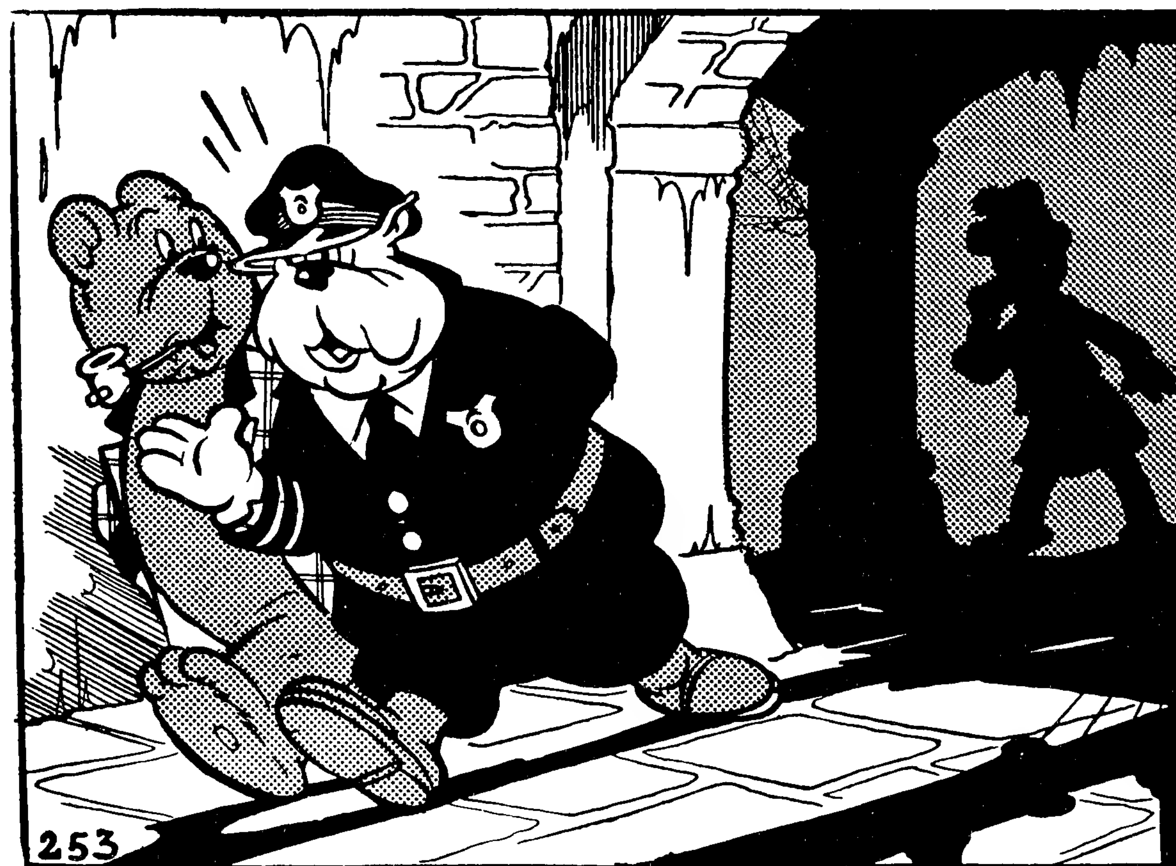
Tom Poes had weer eens geluk. De zak waarin hij zat, haakte vast aan de spijker en scheurde. En dat was het mooiste geluid, dat hij in lange tijd gehoord had, want nu was het maar een ogenblikje werk om helemaal vrij te komen. We moeten echter niet vooruit lopen op de gang van zaken, dan schieten we te vlug op en raken de draad van het verhaal kwijt. Het is nodig om terug te keren tot heer Bommel en commissaris Bulle Bas, die beiden erg in de zorg zaten over de verdwijning van Tom Poes.

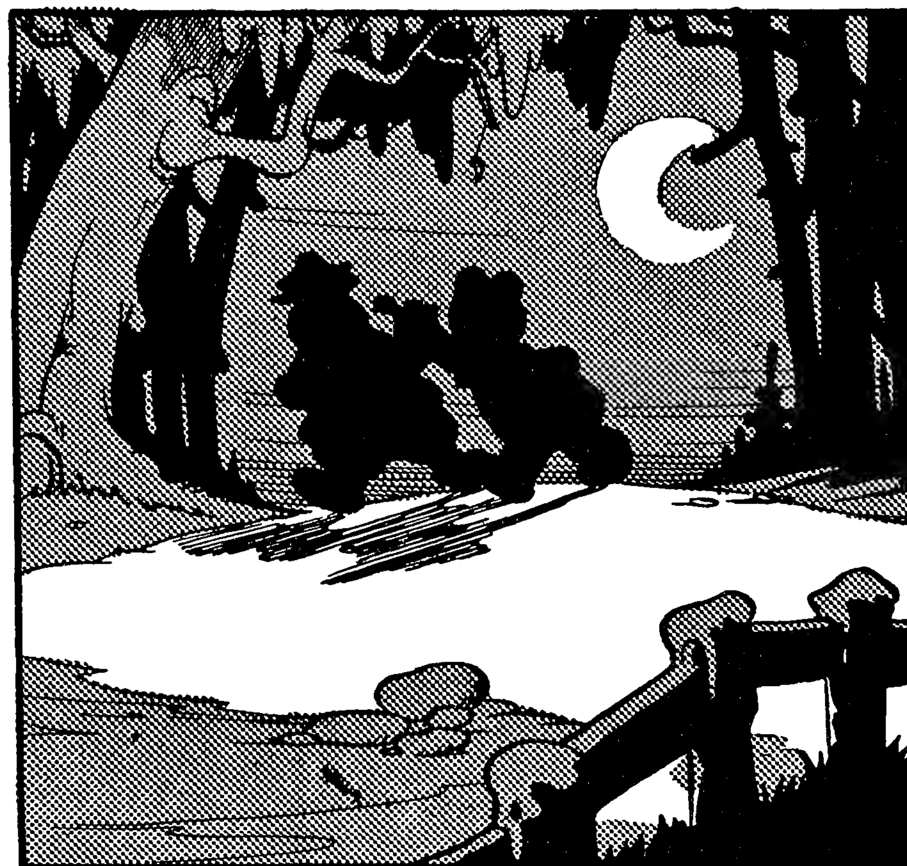
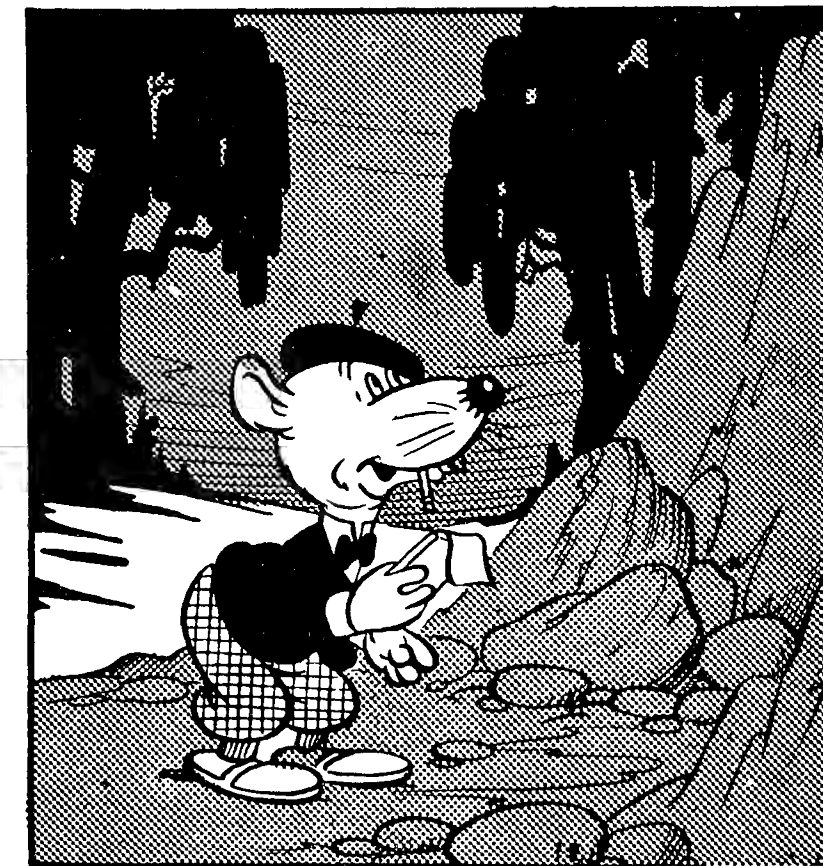
'Waar is Tom Poes?' vroeg de commissaris aan de oude Schot Macadam. 'Ja, waar is Tom Poes, goede vriend?' vroeg heer Ollie. 'Ik heb hem één ogenblik uit het oog verloren en ziedaar. Het onheil is geschied! Hij is verdwenen! Heb je hem soms ergens gezien!'

'Nerrgens!' zei de hotelhouder. 'Ik kan niet overal op letten! Ik heb het al druk genoeg met al die gasten! Hulp kan ik niet krijgen! En nu verdwijnen mijn gasten ook al! Zonderr betalen! Ja, ja!'

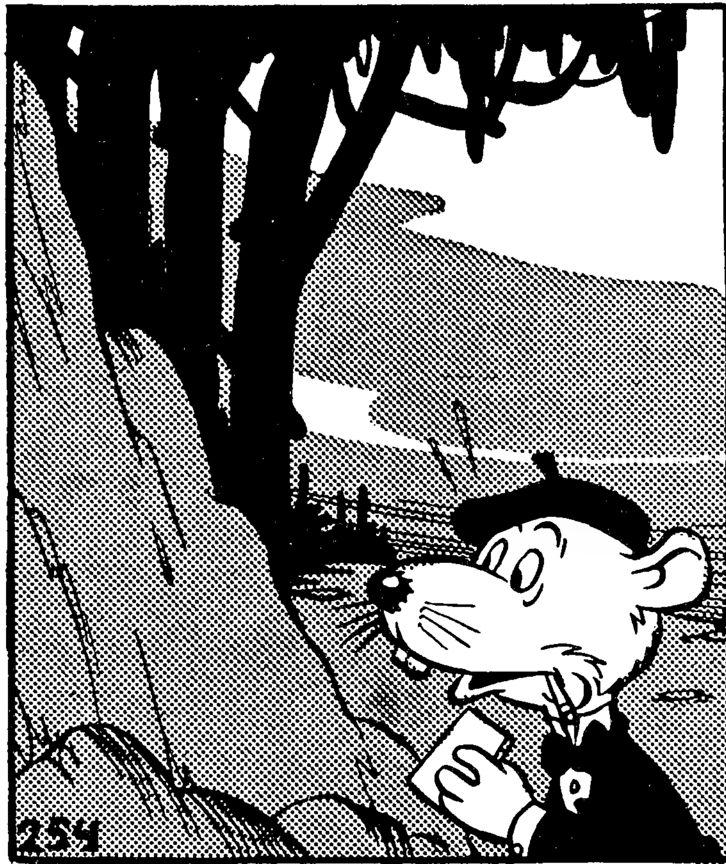
'Ach wat!' zei heer Ollie, 'daar gaat het om! Ik betaal voor hem! Maar we moeten Tom Poes terug hebben!'

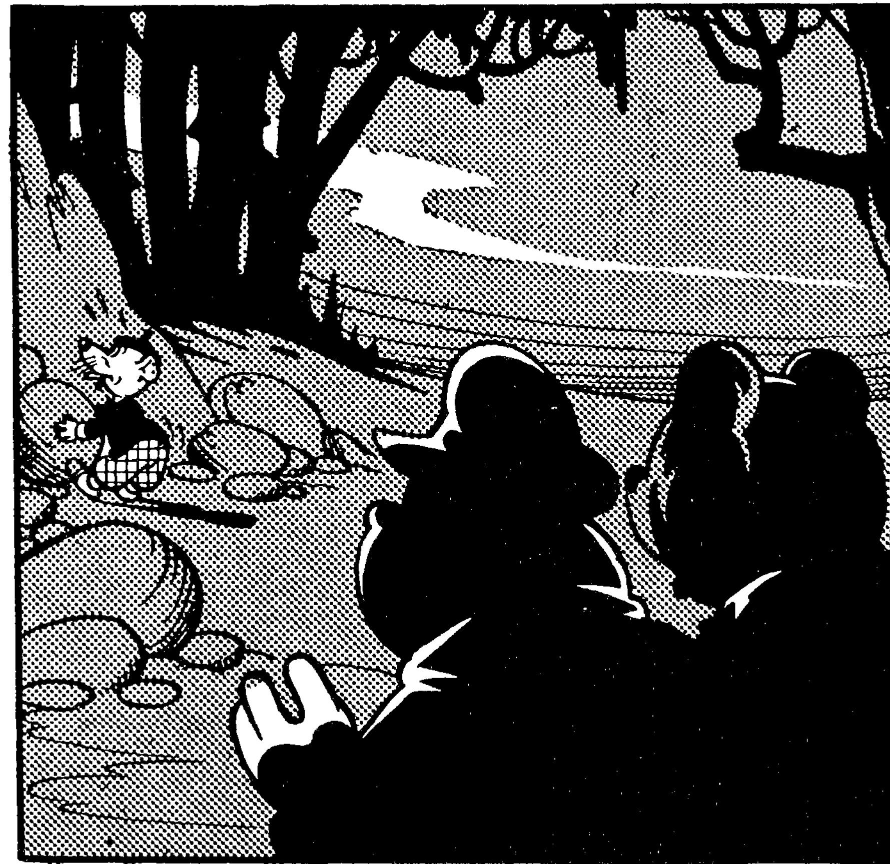
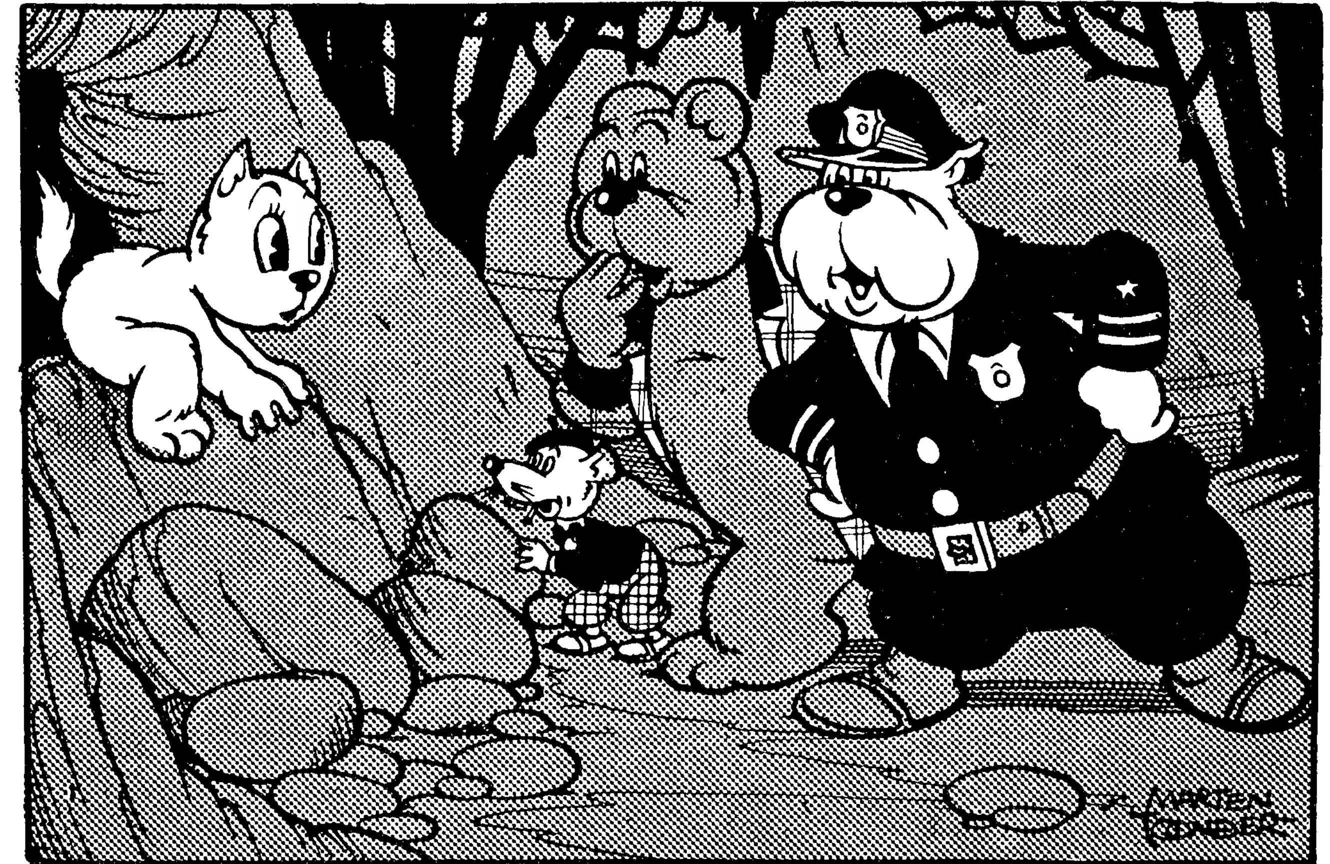
'Ah!' riep Macadam. 'U betaalt voor hem! Juist! Dat is dan... eh... vier en twintig en zeven is een en dertig... en vijf is zes en dertig en tien procent is drie zestig en negen opcenten... hm... dat is samen drie en veertig zestig, om het rond te maken! Betaalt u maarrr direct, want strrraks rrraakt u ook zoek!'

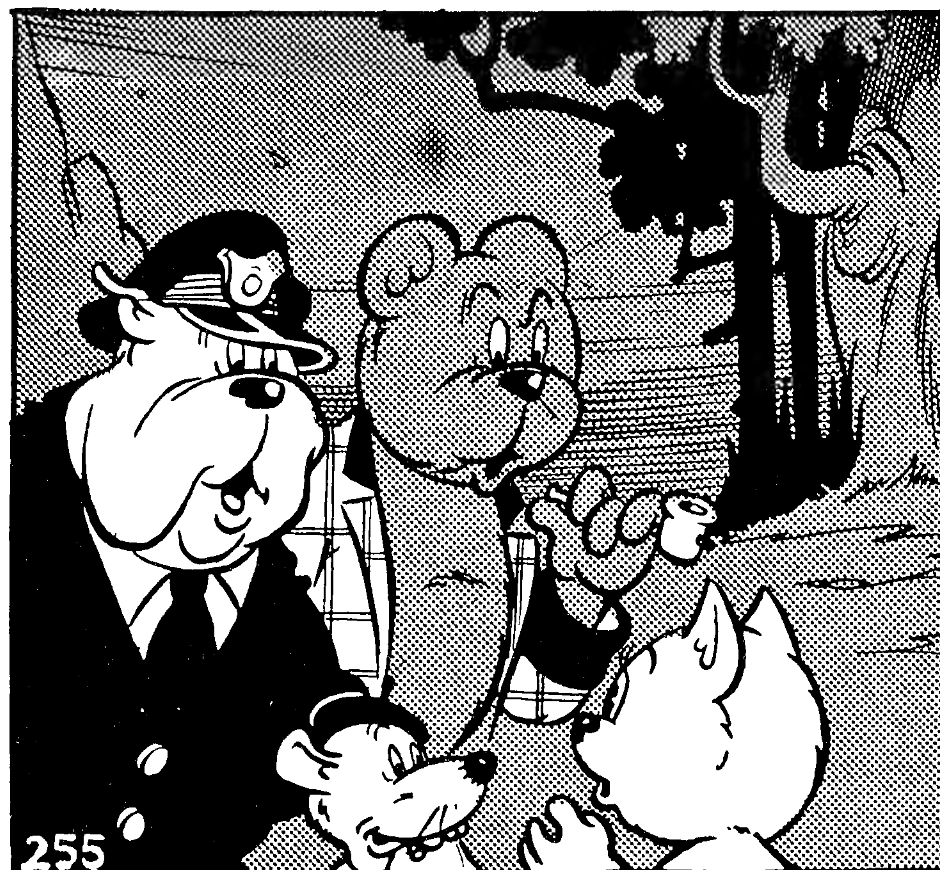
'Hm!' bromde Bulle Bas. 'Laat die man met z'n geld alleen, Bommel! Hij verveelt me! We moeten Tom Poes zoeken!'
'Zo is het!' zei heer Ollie streng. Hij trok een bankbiljet te voorschijn, gaf dat aan Macadam en volgde Bulle Bas naar buiten.
'Er is aan deze zaak iets, dat me niet bevalt!' zei de commissaris, toen ze door het bos liepen. 'Ik heb dat monster van Loch Ness nooit vertrouwd! Er werd te veel over geschreven in de kranten, zonder dat het ooit gevangen is. Vandaar, dat ik mijn vacantie gebruik, om dit zaakje op te lossen!'
'Er is niets op te lossen!' zei heer Ollie. 'Er is een monster te vangen, daarmee uit! En nu heeft dat monster Tom Poes opgegeten, zó zie ik de zaak! Maar u hoeft niet bang te zijn – zo lang ik bij u ben kan er niets gebeuren... blijf maar dicht bij me, heer Bas!'
Intussen had de journalist Argus niet stil gezeten. Dat lag niet in zijn lijn. Gewapend met zijn notitiebloc sloop hij door de omstreken en keek oplettend om zich heen.
'De omgeving van het meer is rotsachtig,' noteerde hij. 'De stilte wordt slechts verstoord door laaghangende nevelslierten. – Een dikke moslaag bedekt de rotswanden en...' Hij staakte zijn geschrijf en tuurde naar de bergwand vóór hem.
'Een dikke moslaag?' mompelde hij. 'Nee, dat deugt niet! Die bergwand is niet begroeid! Daar klopt iets niet!'

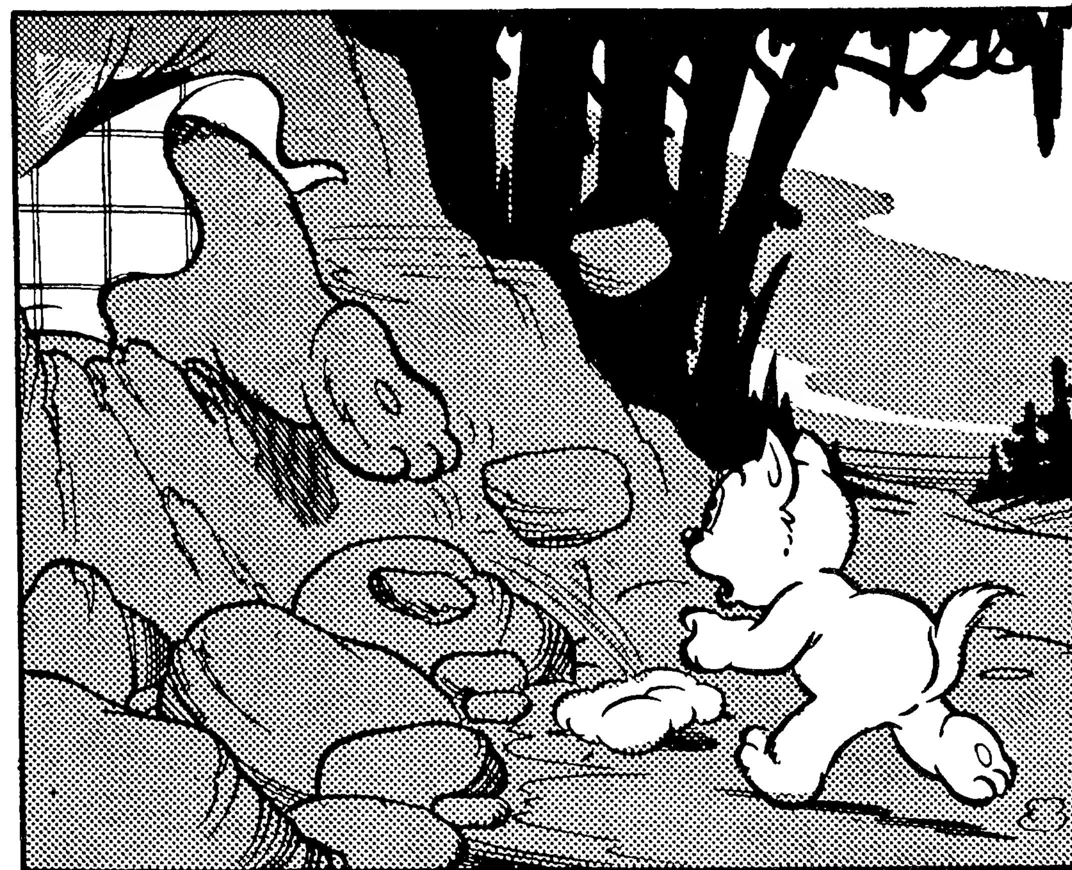

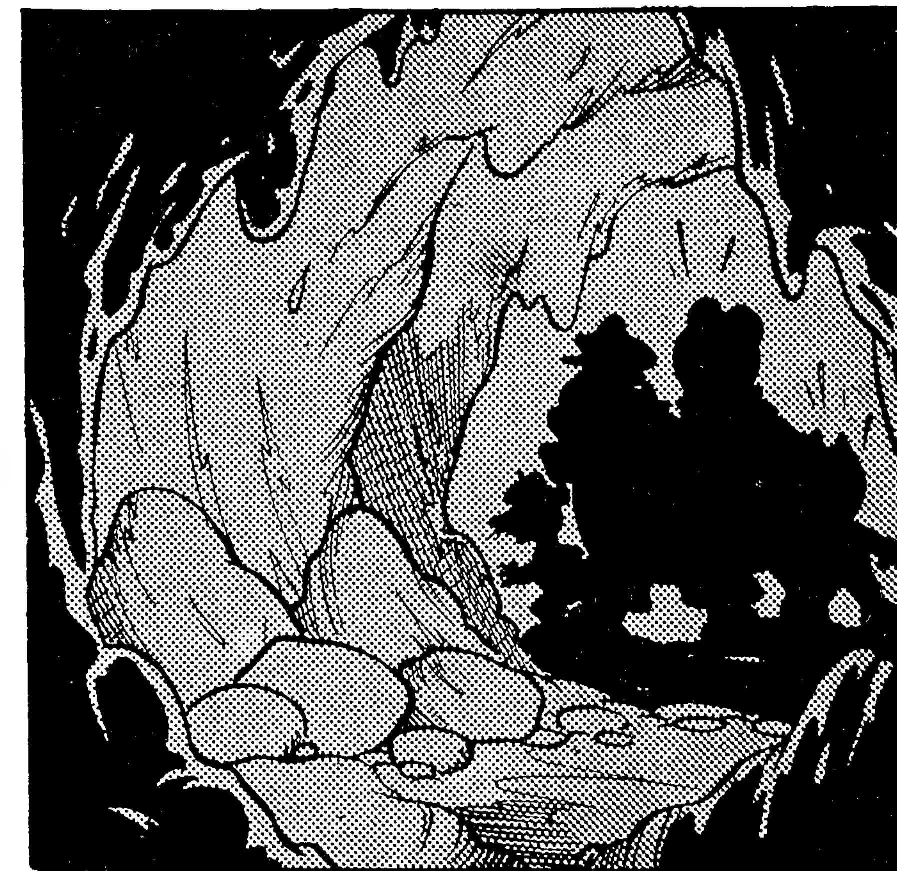

De journalist scharrelde bedrijvig om de rotswand heen. Hij snuffelde en giechelde en mompelde van opwinding.
'Geen gewone rotswand!' prevelde hij, een aantekening makend.
'Opgestapelde rotsblokken! Daar zit ruimte achter, wil ik wedden! Wie weet wat ik daar achter vind!'
'Help!' riep op dat moment iemand achter de rotsblokken. 'Laat me er uit!'
'Interessant,' sprak de journalist, ijverig schrijvend. 'Dit wordt een primeurtje!' Hij werd onderbroken doordat de bovenste stenen in beweging kwamen.
'Is daar iemand?' riep de stem dringend. 'Help me dan toch! Vlug! Ik heb haast! Het is dringend!'

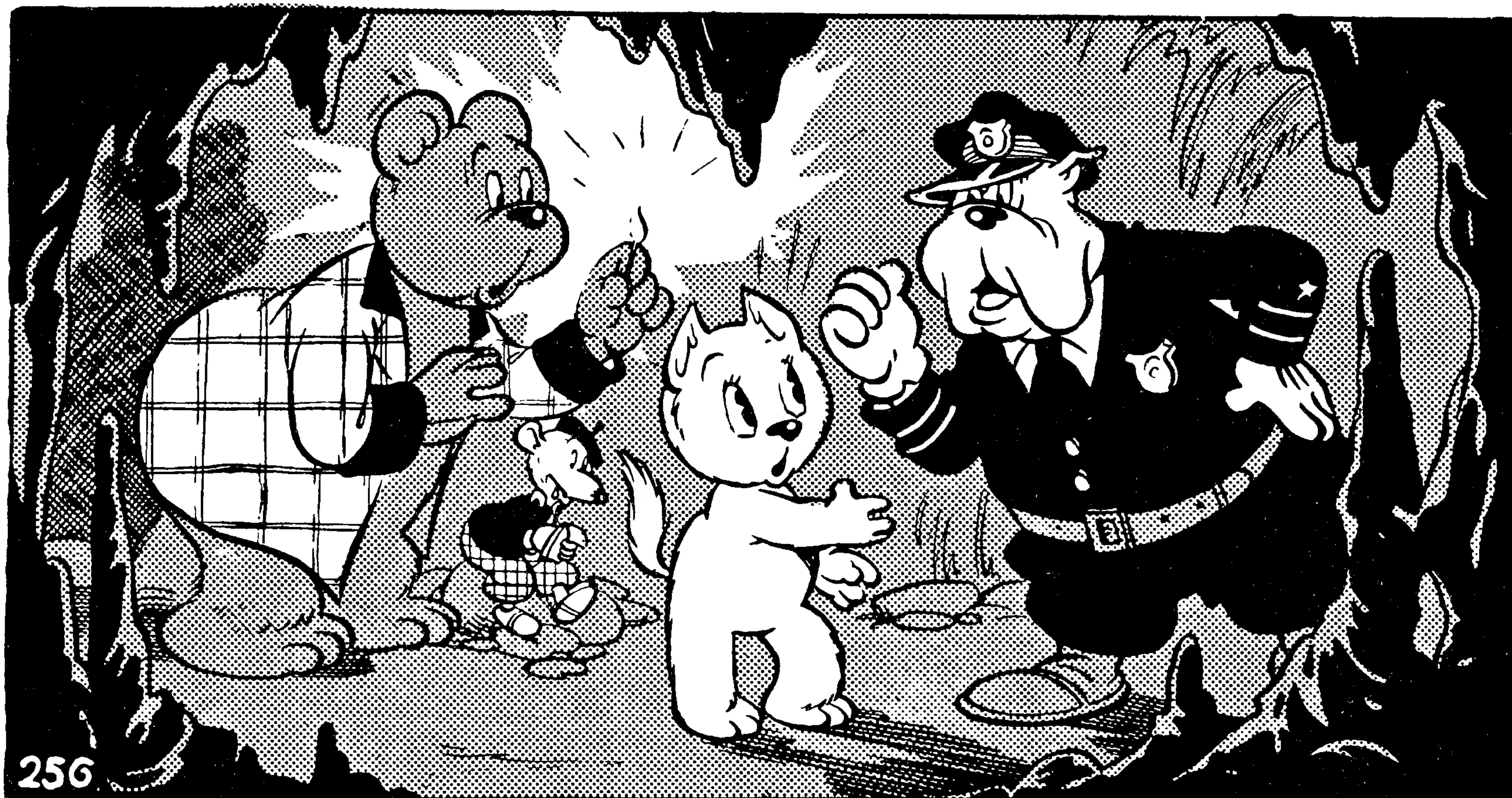
De krantenman stak zijn opschrijfboekje in de zak, klom omhoog en begon te werken. Zo werd hij aangetroffen door heer Ollie en commissaris Bulle Bas, die al zoekende daar in de buurt waren gekomen.
'Wat doet die figuur daar?' gromde de commissaris. 'Zal ik hem arresteren? Verdachte handelingen, huh?'
'Wacht even!' zei heer Bommel. 'Er komt iemand uit die berg! Kijk eens, c-c-commissaris! W-w-wat...?'
'Huh!' Het is Tom Poes!' zei Bulle Bas verbaasd. 'Die zit ook overal, waar hij niet verwacht wordt! Hoe kom je daar, jonge man? We zochten naar je!'

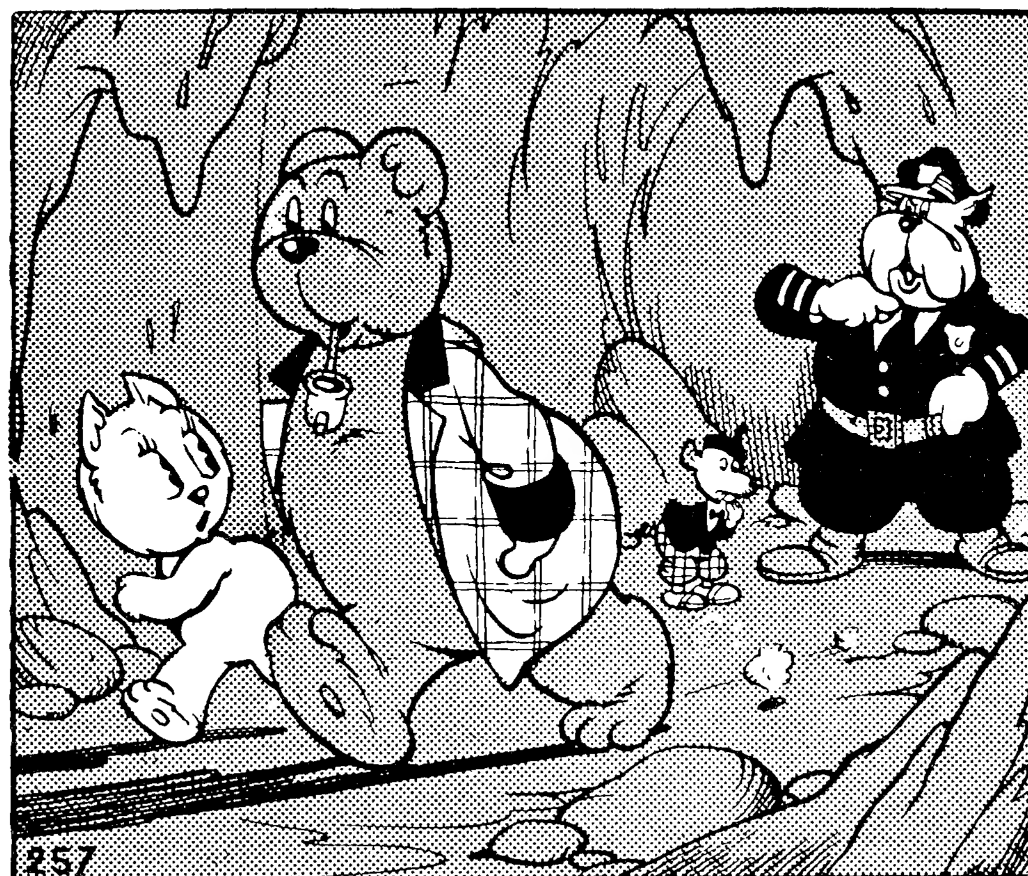

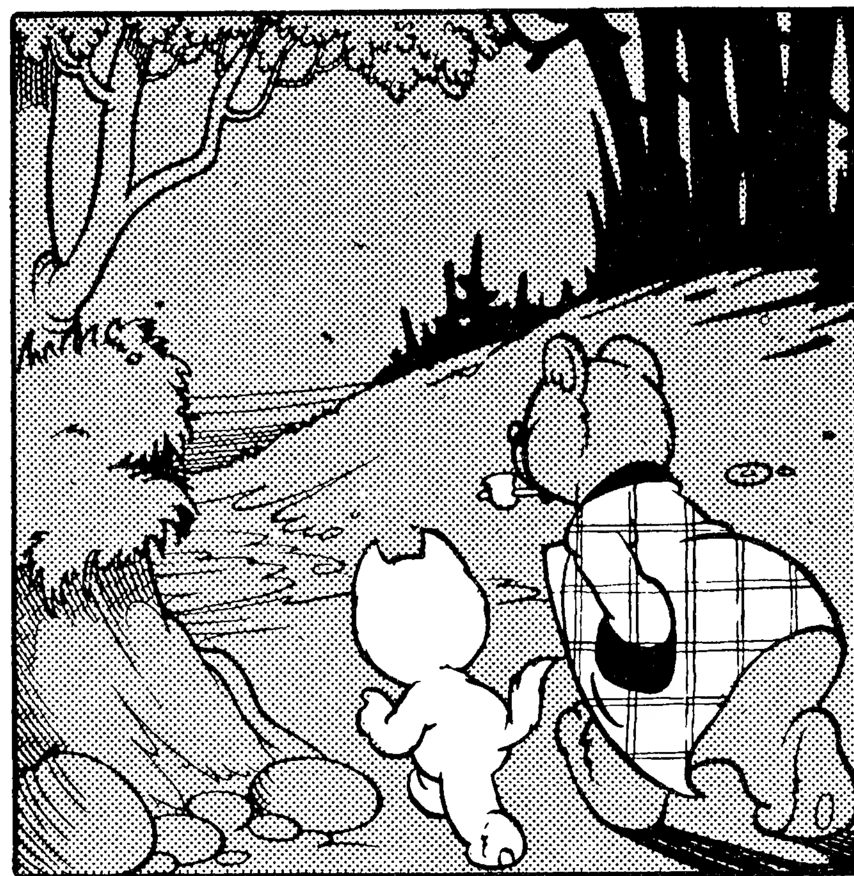
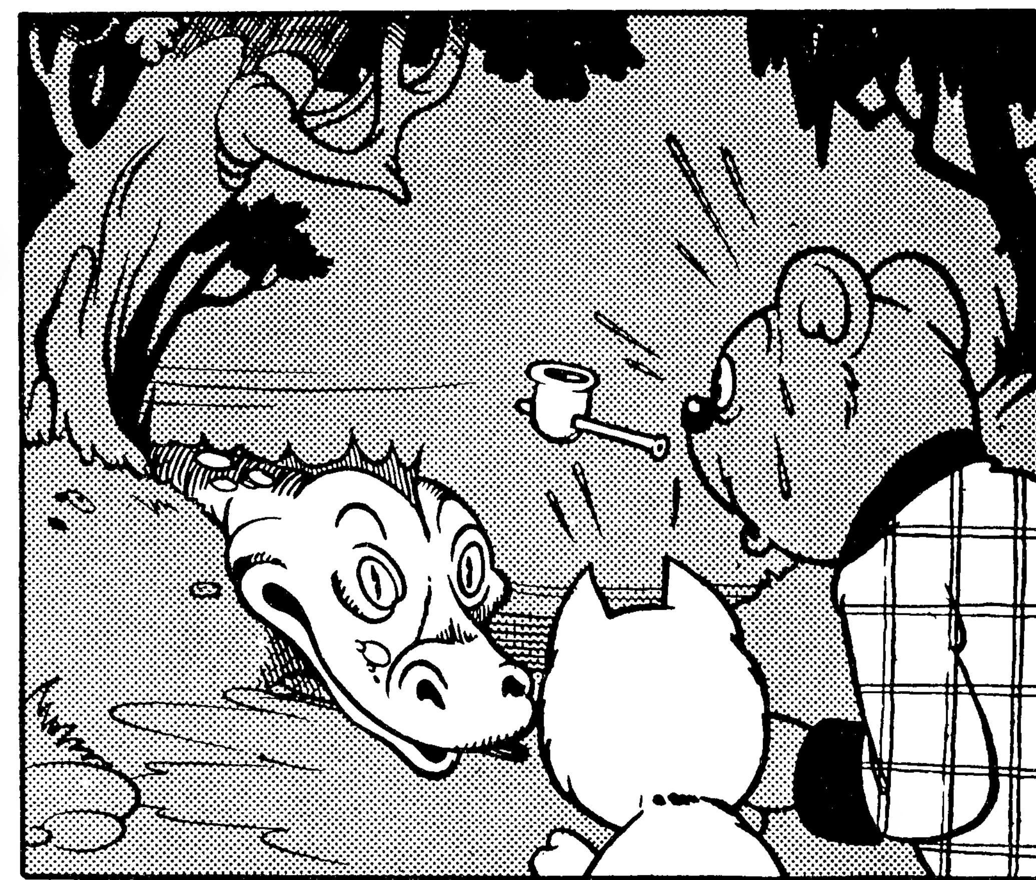
'Luister!' zei Tom Poes haastig. 'Het is niet pluis in die grot! Ik ben daar overvallen en in een zak gebonden! Ik heb niet gezien wie het deed en ik weet ook niet waarom. Maar het staat daar vol met balen en zakken – misschien zijn het wel smokkelaars!'
'Interessant!' mompelde de journalist, druk schrijvende. 'Wat zijn uw indrukken? Wat waren...'
'Zeur niet!' riep de commissaris. 'Actie! Ruim die stenen op, Bommel! We moeten naar binnen!'
'Zeg es!' mopperde heer Ollie. 'Ik wil niet gecommandeerd worden!'
Maar niemand luisterde naar hem. De commissaris stormde, gevolgd door Tom Poes naar de verborgen grot en wierp de rotsblokken in het rond, terwijl de journalist, druk schrijvende, volgde.
'Handen omhoog!' bulderde de ijverige politie-man, toen er een doorgang geforceerd was. 'Het spel is uit! Geef je over!'
Zijn stem echo'de door de spelonk, maar er kwam geen antwoord. De grot was leeg! Niet zó maar eens leeg, maar helemaal leeg! Er was geen baal en geen zak en geen schaduw meer in te bekennen!

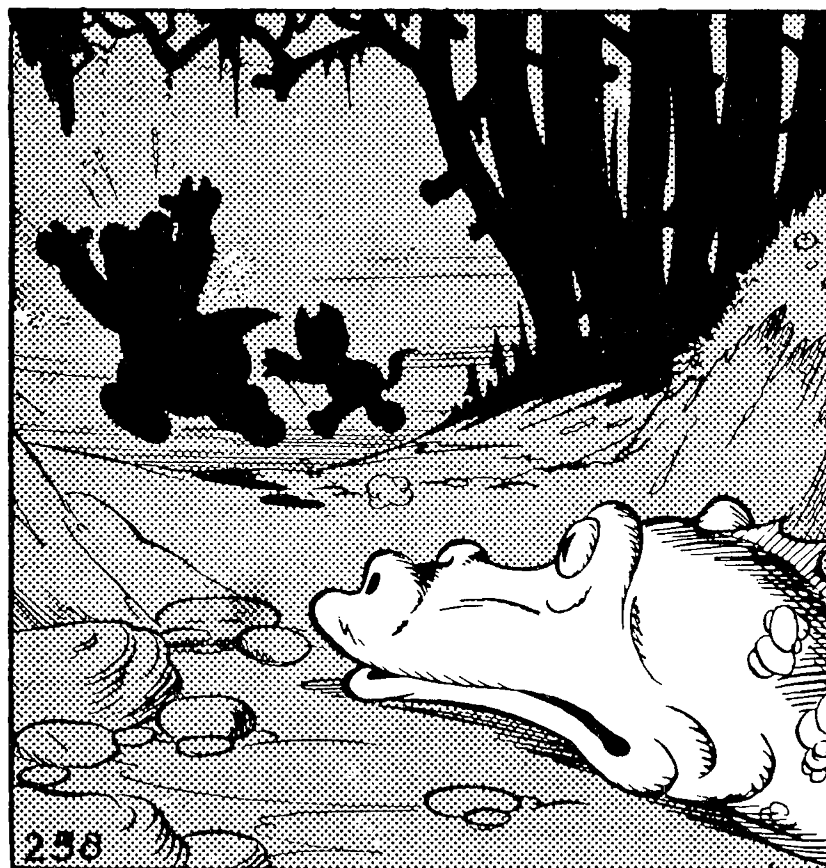
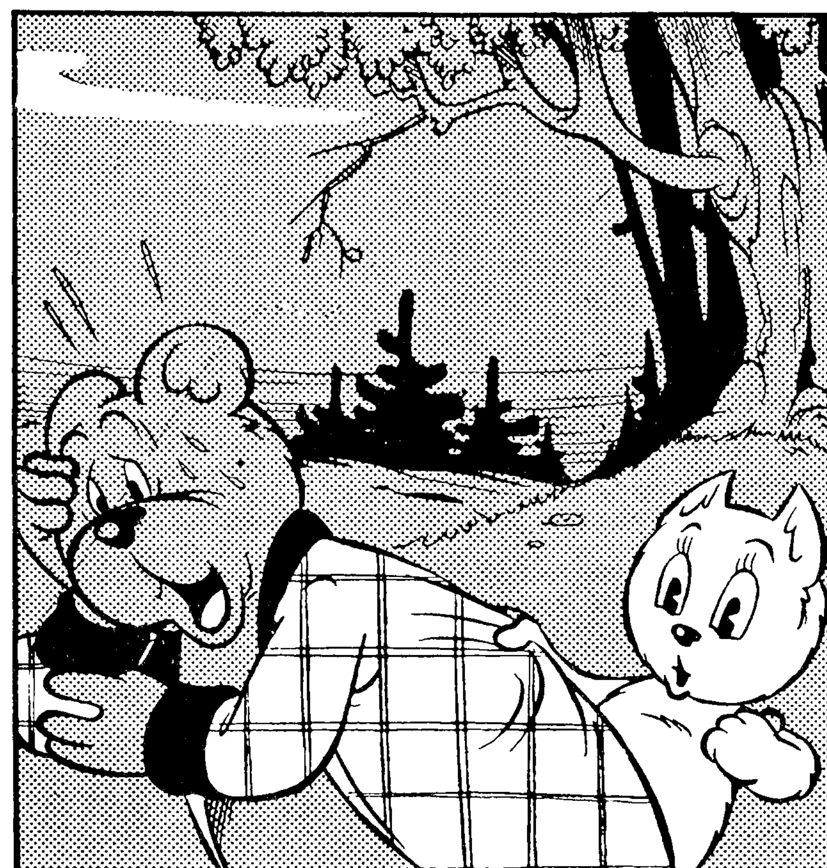
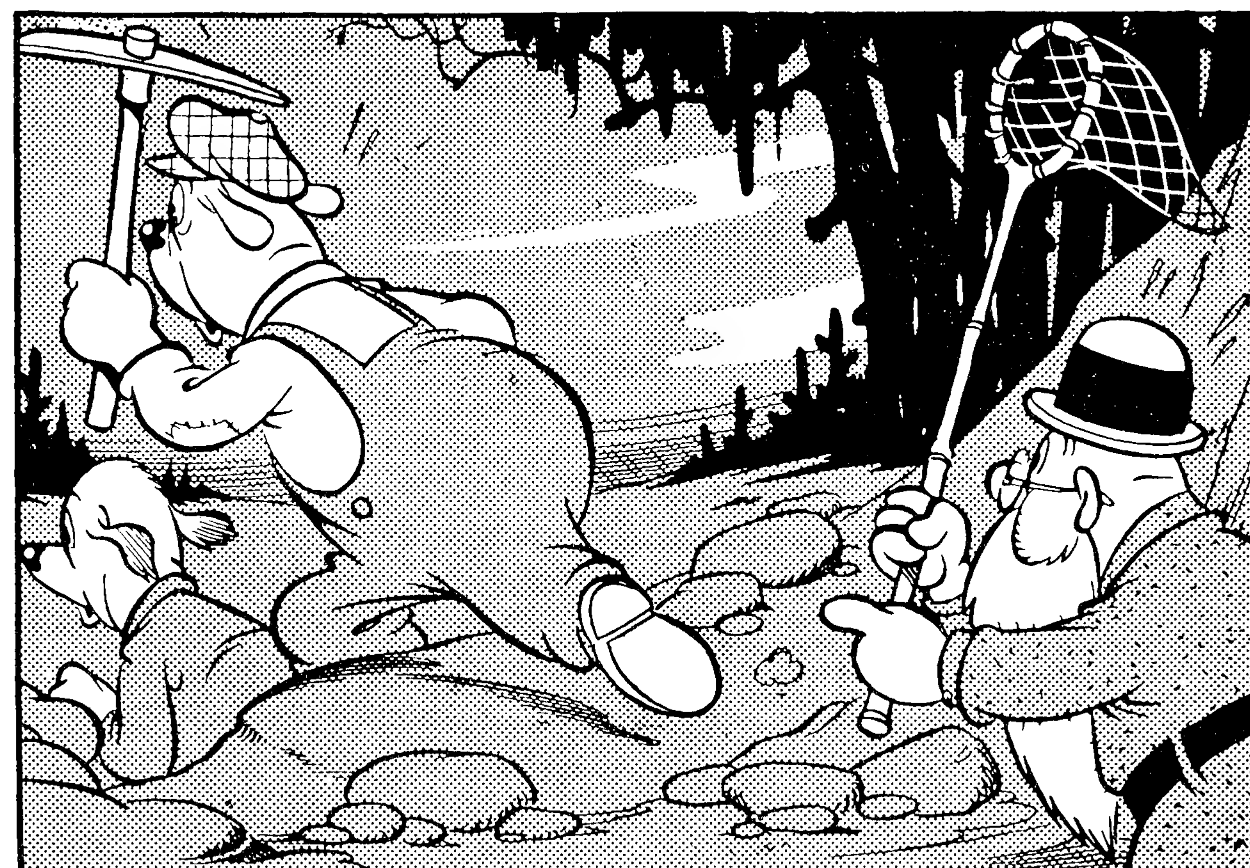
'Steek eens een lucifer aan, Bommel!' commandeerde Bulle Bas. 'Het is hier aardedonker!'
'Het is, dat ik niet wil tegenwerken,' zei heer Ollie in zijn zakken voelend, 'maar ik ben geen politie-agent, heer Bas! Ik wil niet gecommandeerd worden!' Inmiddels maakte hij een lichtje en zweeg toen verbaasd.
'Leeg!' zei hij.
'Precies!' zei de commissaris. 'Je legt de vinger op de wonde plek! Tom Poes heeft gedroomd! Wat mankeert je, om mij voor de gek te houden, jonge man? Misleiding van een ambtenaar in functie, huh?'
'Onzin!' zei Tom Poes verontwaardigd. 'Ik heb niemand voor de gek gehouden! Wanneer de grot leeg is, komt dat alleen maar, omdat hij leeggehaald is! Er moet dus nog een andere uitgang in deze spelonk zijn! En terwijl jullie bezig waren om die rotsblokken weg te sjorren hebben de deugnieten die hier binnen waren de hele zaak weggesleept!'
Tom Poes had gelijk! Want terwijl iedereen ijverig in de weer was om naar de leegte in de grot te kijken kwam er uit een andere plek van de bergwand een kleine optocht te voorschijn. Met grote pakken op hun rug daalde een groepje duistere figuren het dal in, zwijgend en hijgend. Het was een spookachtig gezicht...

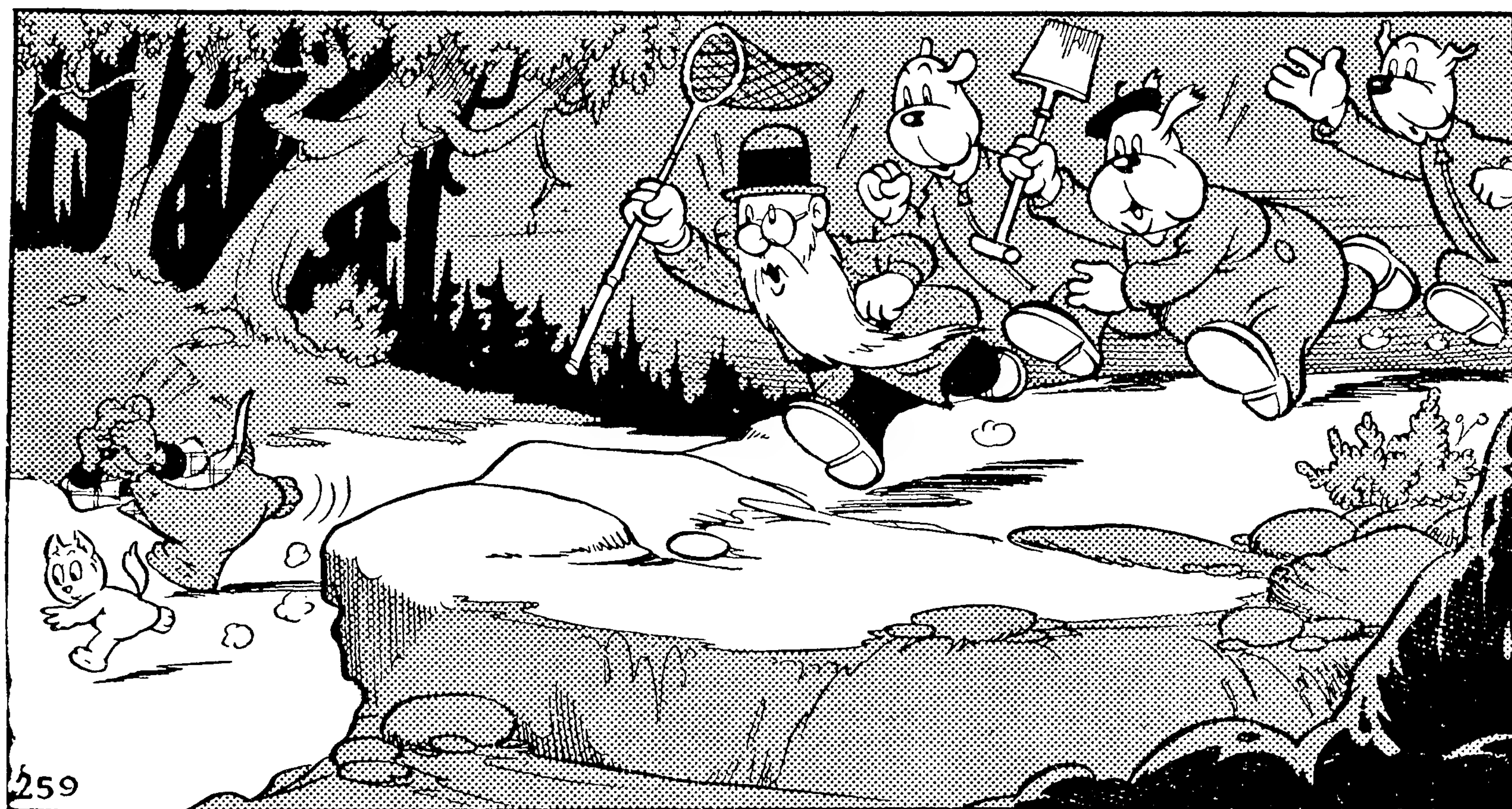

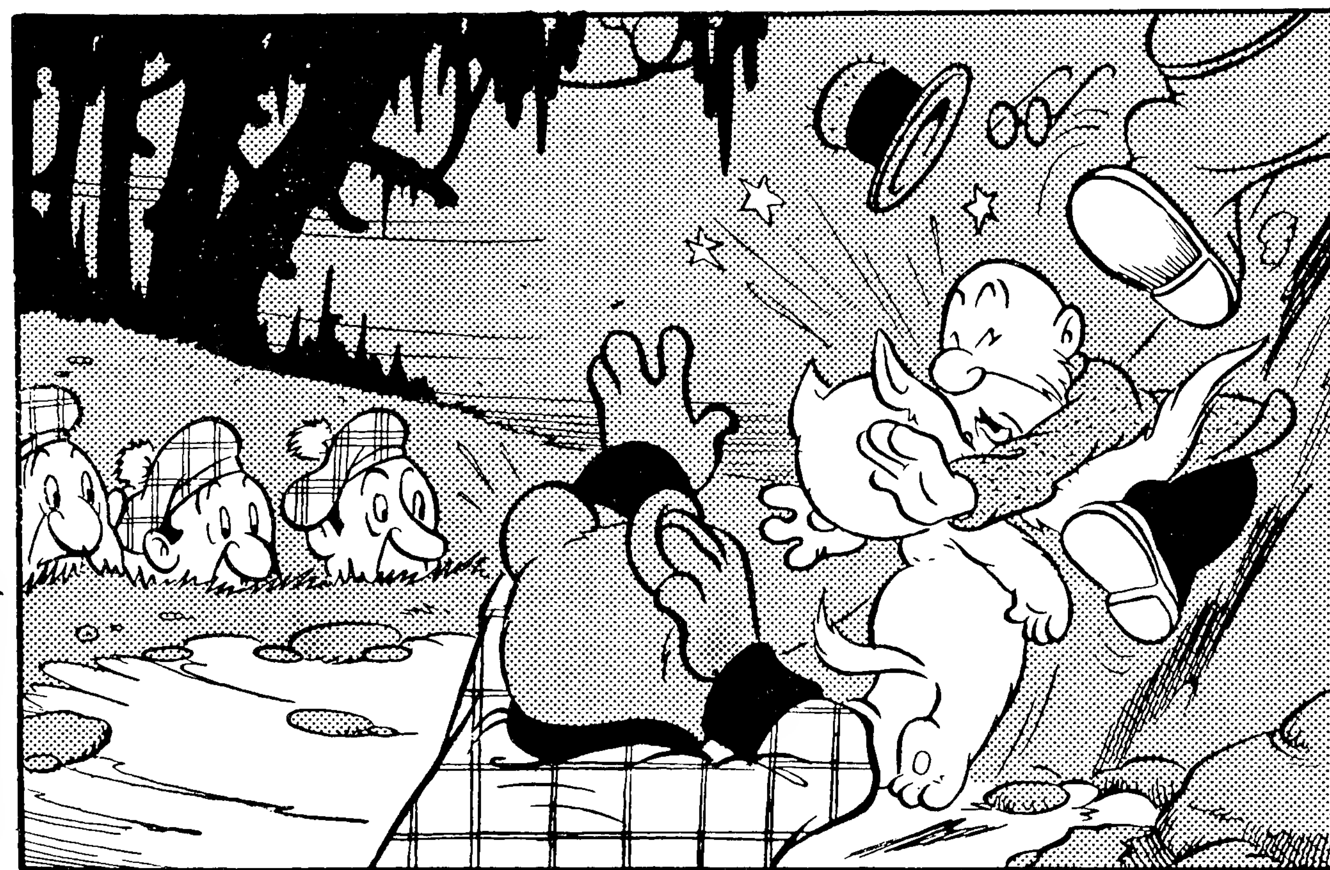
'Hm!' gromde Bulle Bas. Na deze opmerking liet hij de echo's die hij had veroorzaakt wegsterven en krabde zich verlegen onder de pet.
'Ik ga de tweede uitgang zoeken!' verklaarde Tom Poes. 'Gaat u mee, heer Ollie?'
'Ik ga mee!' zei heer Bommel, vastberaden een stap naar de duisternis achter in de spelonk doende. Toen hield hij in en keek achterom.
'Gaat u mee, heer commissaris?' vroeg hij. 'Ik blijf hier!' zei Bulle Bas, moed vattend. 'Ik ga deze wanden onderzoeken op vingerafdrukken en sporen! Hm! Rapport opmaken en zo!'
'Goed,' zei de journalist, die al die tijd ongeduldig van het ene been op het andere had staan springen. 'Dan blijf ik ook hier! Wat is uw mening over dit geval, commissaris? Hebt u een spoor? Wat mag ik in de krant zetten over dit mysterie? Is er een verband tussen het monster en de gevangenneming van Tom Poes? Hebt u...'

'Kom!' zei Tom Poes, heer Bommel meetrekkend. 'We gaan zoeken!' Ze liepen de spelonk verder in, de stem van de journalist verstierf in de verte en een tijdlang was alleen de echo van hun voetstappen hoorbaar. Maar plotseling opende de grot zich en stonden ze onder de open hemel in een holle weg.
'Net als ik dacht!' zei Tom Poes. 'Een tweede uitgang, ziet u wel, heer Ollie?'
'Ik zie het!' zei heer Bommel. 'En toch begrijp ik er niet veel van. Je moet het me eens uitleggen, jonge vriend! Wat heeft deze spelonk met het monster te maken? Je bent door een gewoon iemand in een zak gerold, nietwaar? Ik begin te geloven, dat het monster niet echt bestaat!'
'Hm!' zei Tom Poes, plotseling stilstaande. 'Kijk dáár eens!' Om een kromming van de weg werd plotseling een geweldige kop zichtbaar, die hen met starre, valse ogen aankeek...

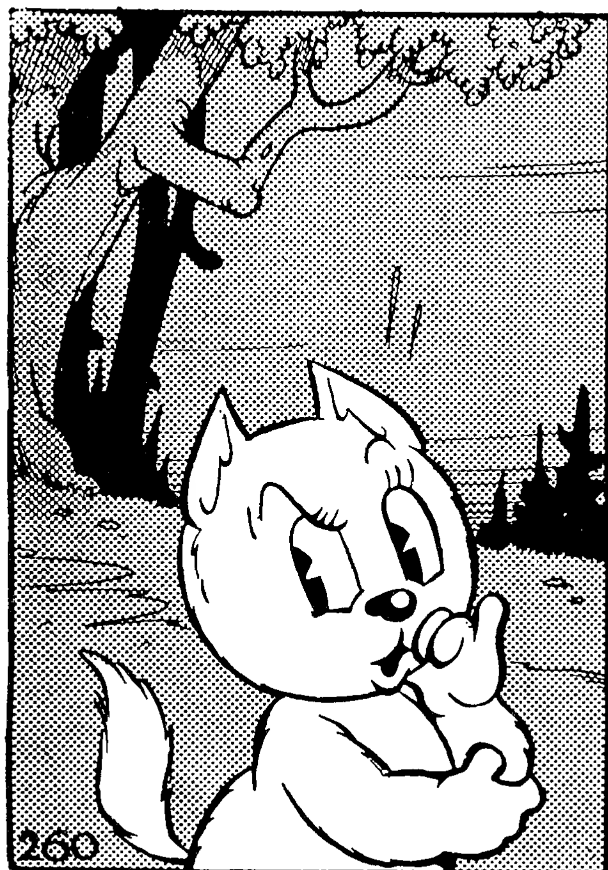

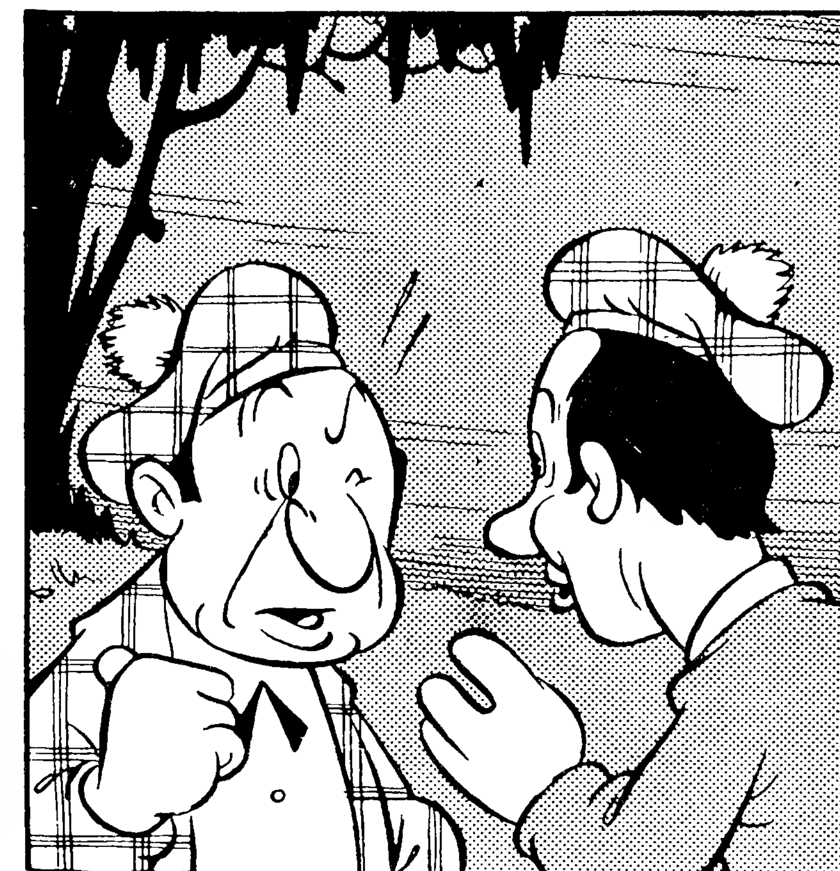
'Oeioeoeoeoeoeiiiii!' gierde heer Ollie. Hij sloeg de handen voor het gezicht en holde weg, terwijl zijn geroep tegen de holle wanden van de weg weerkaatste. Tom Poes rende hem na en na een paar honderd meter (ongeveer) slaagde hij er in heer Bommel bij zijn jas te pakken en hem tot stilstand te dwingen.
'Sta stil, heer Ollie!' riep hij. 'Sta stil! Er is geen gevaar!'
'Geen gevaar!' jammerde heer Bommel met een bittere lach. 'Een levensgroot monster staat op het punt mij op te eten en deze jonge vriend zegt, dat er geen gevaar is! Wanneer is er dan wèl gevaar, vraag ik mij af!'
'Onzin!' zei Tom Poes. 'We worden niet achtervolgd, kijk maar!'
Heer Bommel draaide zijn hoofd om, héél langzaam en voorzichtig. Toen zuchtte hij eens diep, trok zijn jas recht en begon te glimlachen.
'Niets te zien, net als ik dacht!' merkte hij op. 'Je moet nooit te vlug weglopen, Tom Poes! Altijd bedaard, altijd bezonnen, is mijn motto! Komaan! Naar huis!'
'Nee, nee!' zei Tom Poes. 'We weten nu waar het monster is! We gaan er op af! Kom mee, heer Ollie!'
'Daar is der monster!' zei op datzelfde moment professor Prlwytkofsky, die boven op de heuvel stond (zonder dat hij in de gaten had, dat Tom Poes en heer Bommel aan de voet van diezelfde heuvel bezig waren). 'D'r op af! Wij passen der omsingelaar van Brljanski toe! Voort, mannens! In der gestrekte draf! Op naar der beest!' De werklieden grepen hun houwelen en renden naar beneden...

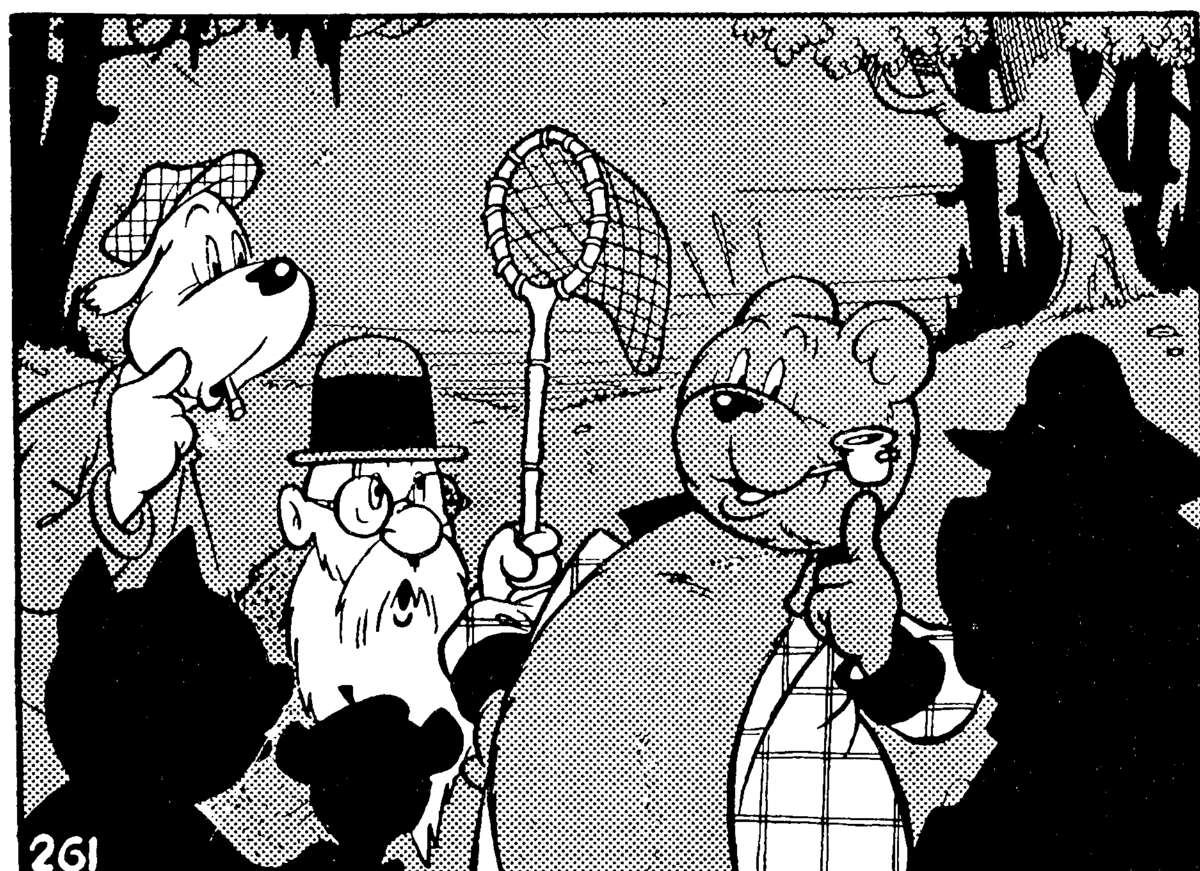

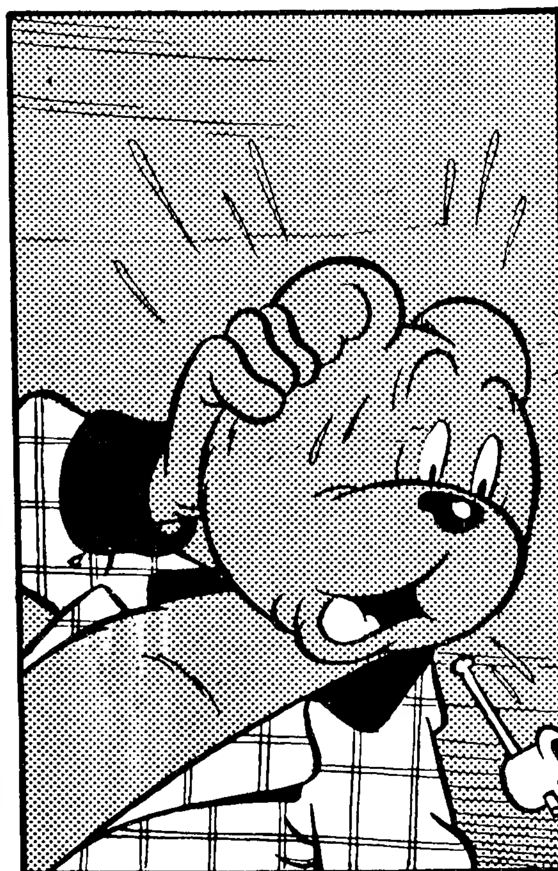
Heer Ollie zette zich aarzelend in beweging, in de richting van het monster. 'W-wat ben je van plan,' mompelde hij zwak. 'Kom!' drong Tom Poes aan. 'We hebben afgesproken, dat we het dier vannacht zullen vangen! We weten nu waar het is en we mogen niet aarzelen! Vooruit, heer Bommel!'
Hij trok heer Ollie mee, zodat deze, of hij wilde of niet, in een sukkeldrafje overging. 'Ik l-laat je n-niet in de st-st steek!' hijgde hij. 'Maar het is mijn d-dood, d-dat voel ik!'
Op dat moment werd er een dof gedreun in de bodem voelbaar en een hijgend geblaas naderde snel.
'D-daar komt hij!' steunde heer Bommel. 'Vaarwel, Tom Poes! D-daar is h-het m-monster...'
Maar het was het monster niet. Het waren de werklieden van de Professor, die snel naderden en op de kromming van de weg aankwamen op hetzelfde moment, dat Tom Poes en heer Bommel de hoek omsloegen. De twee groepen stieten op elkander en gedurende één ogenblik heerste er verwarring. Toen viel er echter een doodse stilte, die door de Professor verbroken werd.
'Der monster!' riep hij verbaasd. 'Zonet was hier der monster. Ik zag hem in der maanlicht! Hier lag hij, der beest! En nu... pffffft! Weg is hij! Véél merkwaardig! Prrwytz!'
'Wij hebben hem ook duidelijk gezien,' zei Tom Poes. 'We liepen tegen hem aan, om zo te zeggen! En nu is hij spoorloos verdwenen!'
'N-niet ver-verdw-verdwenen!' zei heer Bommel wijzend. 'D-daar ritselt iets!'
Op dat moment dook er uit de greppel langs de weg een rijtje hoofden op. Het waren de Schotse vrienden van de oude Macadam. 'Is hij weg?' vroeg één van hen angstig...

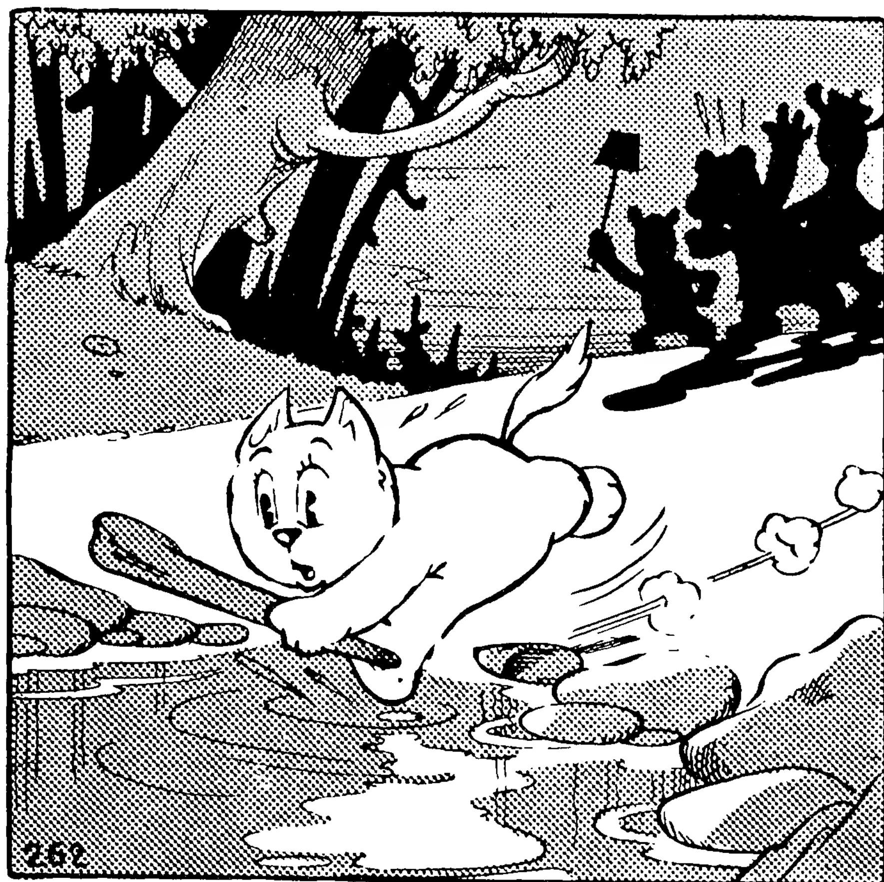

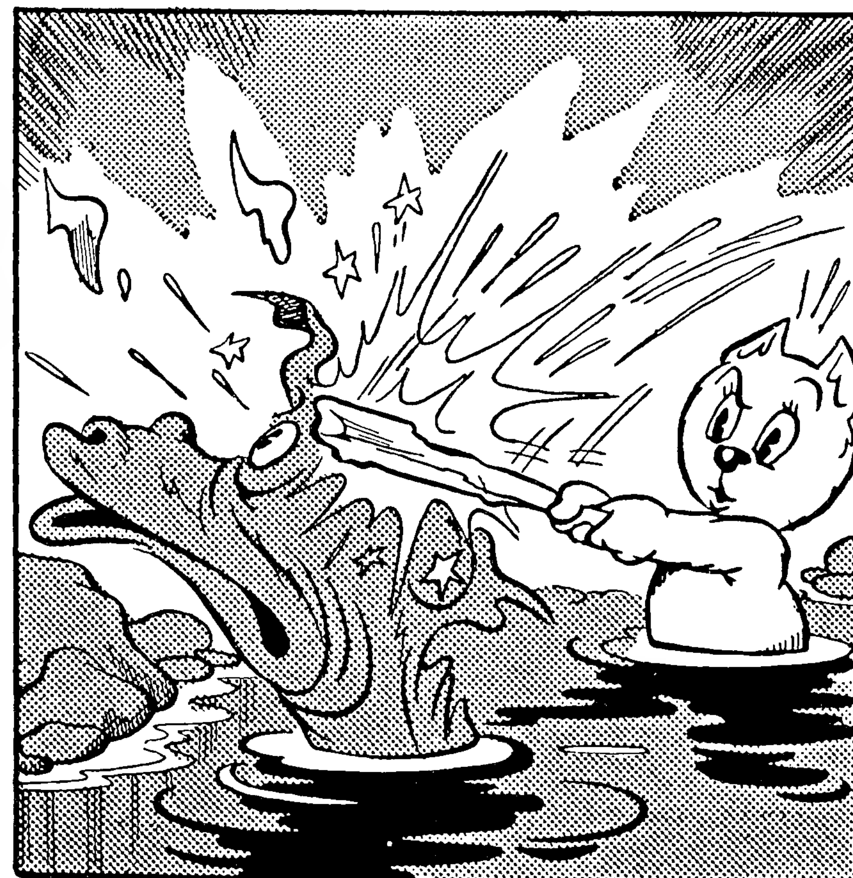
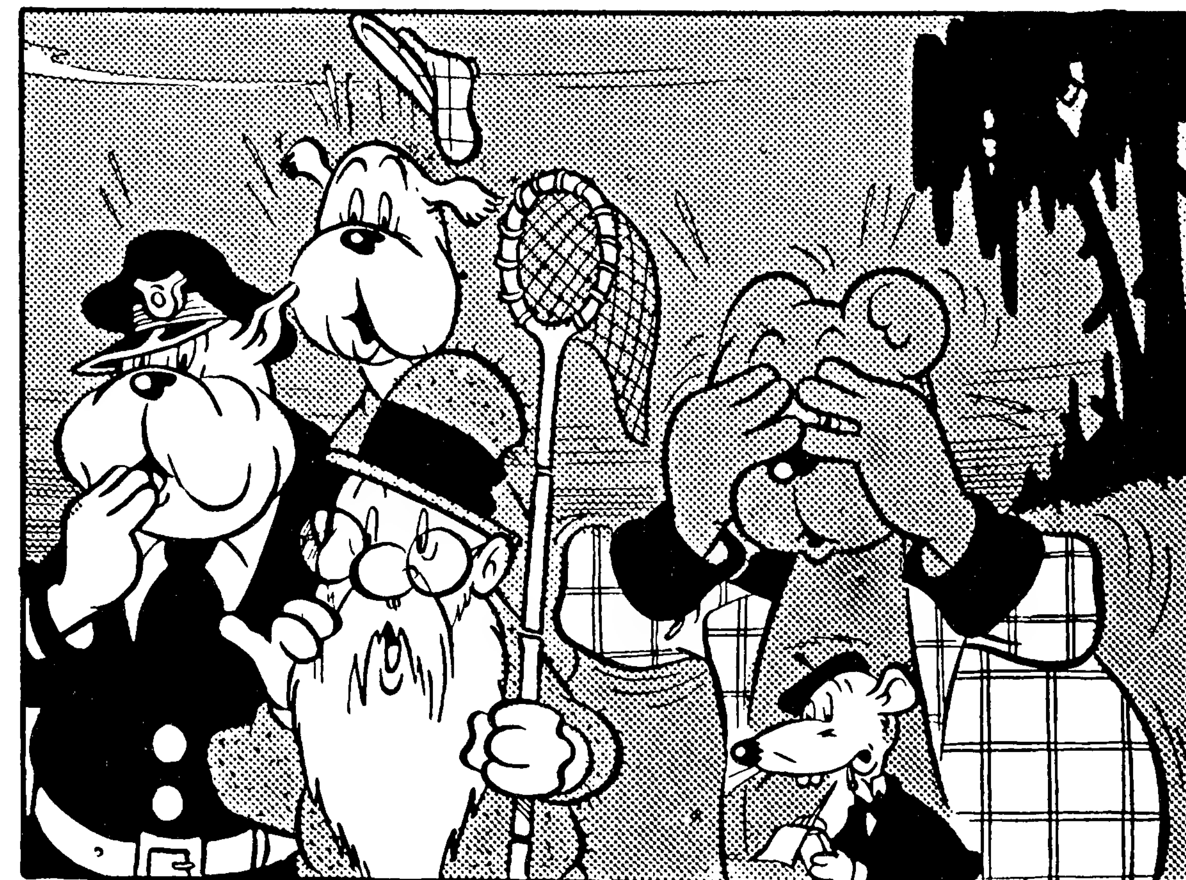
Tom Poes bekeek het rijtje Schotten in de greppel een poosje peinzend en de Schotten keken naar hèm.
'H-hebben jullie het monster niet gezien, goede lieden?' vroeg heer Ollie na een kleine, drukkende stilte.
'Hij ging hier rechts af!' riep een van de Schotten. 'Hij ging links!' riep een andere. 'Wij konden maarrr op het nippertje in de grrreppel sprrringen!' riep de rest keurig in de maat.
'Juist,' zuchtte heer Ollie. 'Zéér duidelijk! Wat nu, Tom Poes?'
'Hm!' zei Tom Poes, nog steeds peinzend. 'Hij ging rechts af of links, één van beide. Kom mee, we gaan naar het meer. Als het monster daar niet is, is het nergens!'
'Wàt begrijpt der Tom Poes?' vroeg de Professor verbaasd, terwijl hij met heer Bommel en de werklieden naar de waterkant liep. 'Ik versta niet meer waarom der zaak handelt! Prrwytz!'
'Ik versta u niet, heer Professor!' zei heer Bommel. 'Wàt handelt?'
'Der monster!' riep de geleerde ongeduldig. 'Der... Ach! Praw! Tvam!'
Zo pratend verdween het groepje over de heuvel en de Schotten kropen uit hun greppel.
'Zij zijn naarrr het meerrr gegaan!' zei één van de Schotten. 'We moeten vlug zijn! Het loopt mis! Kom mee, naarrr het meer!'

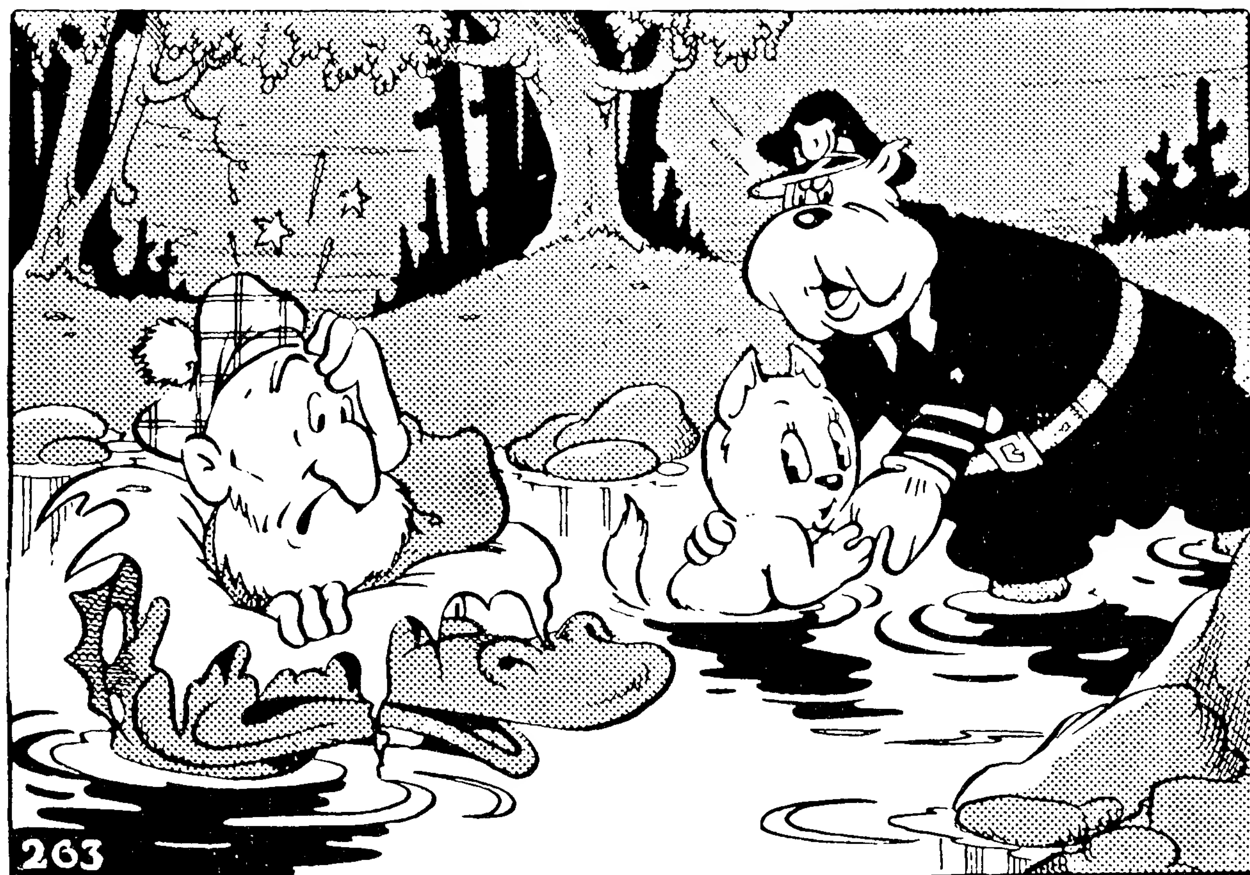

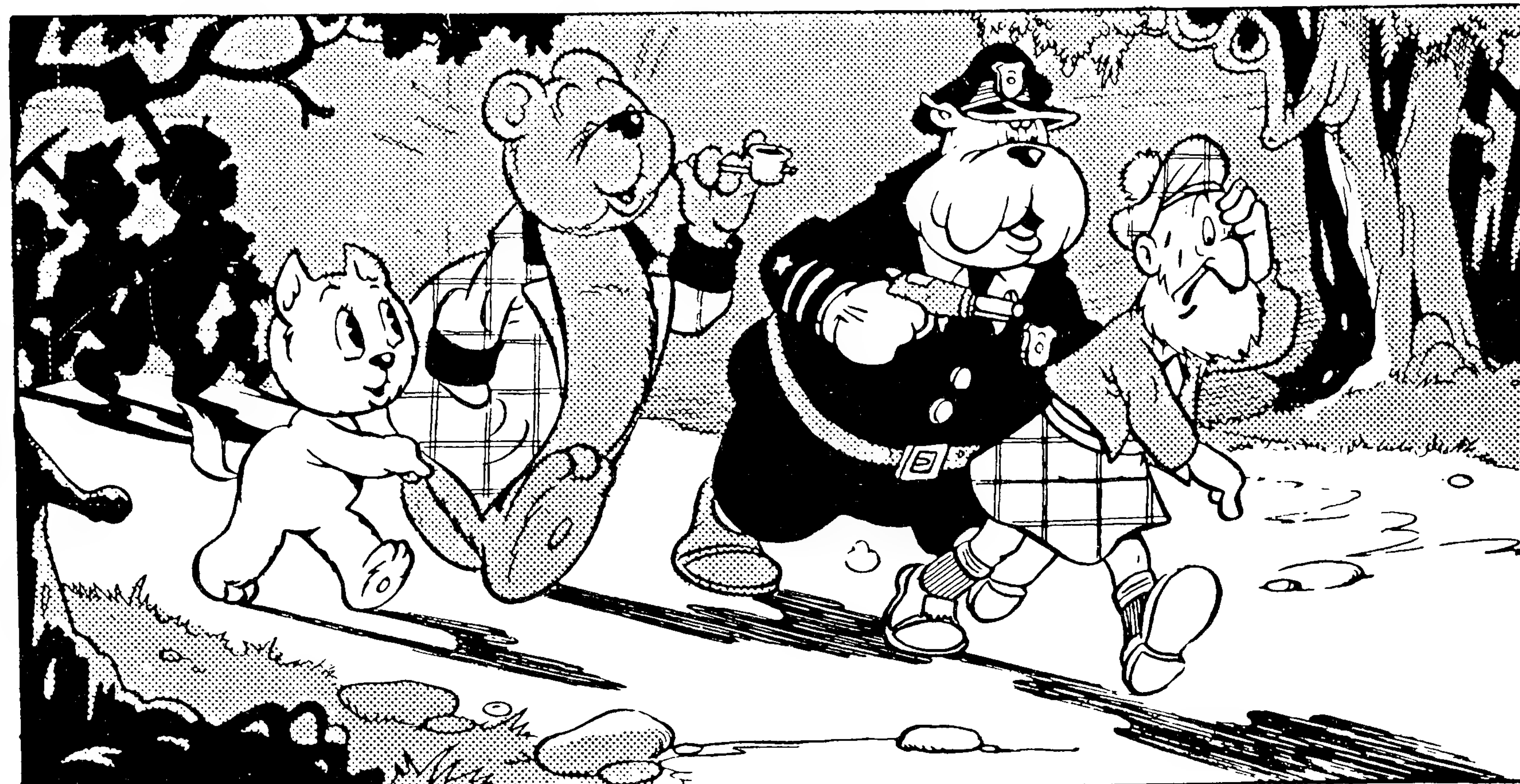

'Hier staan we aan de oever van het meer Ness!' sprak heer Bommel. 'Of, zoals de Schotten zeggen: 'Het Loch Ness!' De vraag is nu: 'Waar is het monster?' Sinds ik het daarnet op de vlucht heb gejaagd is het spoorloos verdwenen! En daar wij allen met hetzelfde doel hier zijn, namelijk om het ondier onschadelijk te maken, mogen wij niet langer aarzelen.'
'Zéér juist!' merkte de journalist op, die zich met commissaris Bulle Bas bij het clubje gevoegd had.
'Wat is uw mening, heer Bommel? Wat stelt u ons voor te doen?'
'Eh... hem!' zei heer Ollie. 'Ik zal, als meest bevoegde, de leiding nemen. Luister naar mijn plan! Ik stel voor...' Op dat moment klonk er uit het meer een vreemd geluid.
'Proeoehh!' zei het geluid. 'Ssskwasssjj!!'
Heer Bommel keerde zich verstoord om. 'Ik stel voor,' herhaalde hij met nadruk, 'eh... ik stel voor...' Zijn stem stierf weg in de nachtwind. Toen slaakte hij een kreet, die het meer aan het rimpelen bracht. 'Oeoeii!' gilde hij. 'Het monster! Help! Doe iets! Help!' Maar niemand deed iets. De hele groep staarde met ontzetting naar het meer, waaruit de kop van het monster omhoog stak...

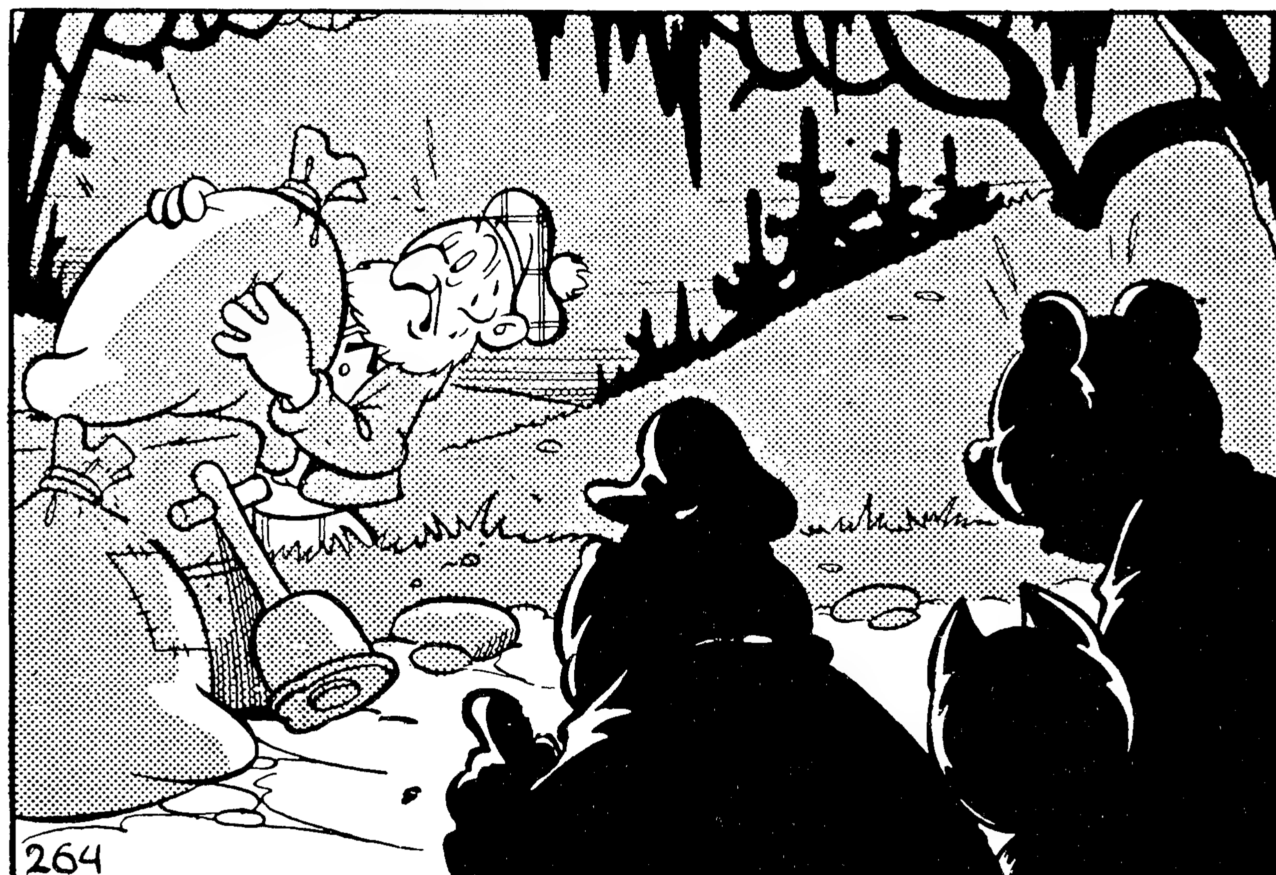

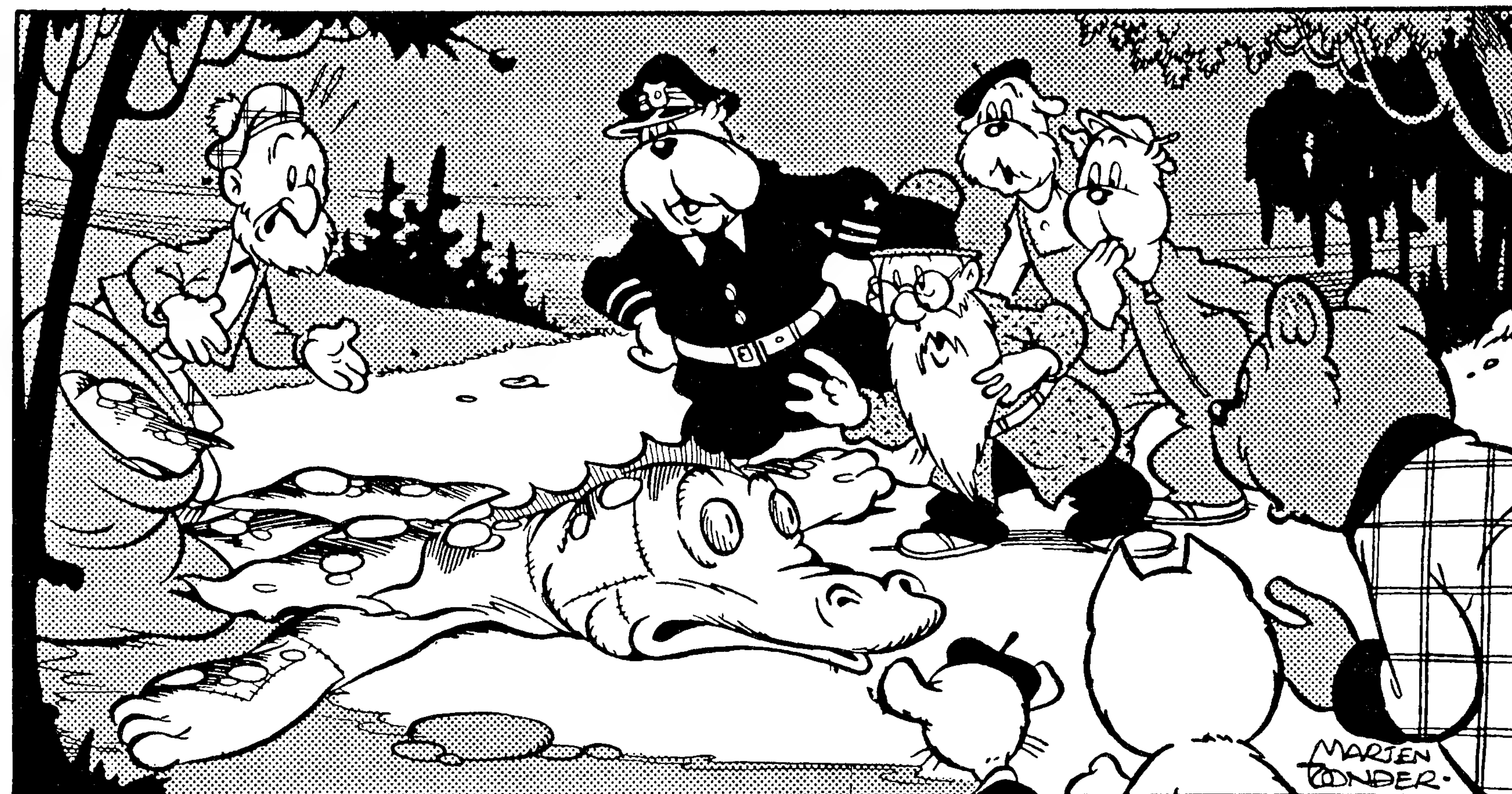
'Prroehh!' zei het monster, zich langzaam naar de oever bewegend.
'Vlucht!' piepte heer Ollie. 'Voort! Weg van hier!'
Maar vóórdat iemand aan het bevel van de leider gehoor had kunnen geven, gebeurde er iets onverwachts!
Tom Poes had namelijk een stok gegrepen en sprong zonder aarzeling in het meer!
'Help hem!' gilde heer Ollie. 'Hij wordt opgegeten! Ik, hij zal ver-verdrinken! Hij wordt... ver... vergeten!... Opdrinken!' Toen sloeg hij de handen voor het gezicht en begon te jammeren. Maar Tom Poes trok zich nergens iets van aan. Met grote stappen waadde hij door het ondiepe gedeelte, totdat hij bij het monster was gekomen.
Het dier keek hem met starre, uitpuilende ogen aan en het leek wel, alsof hij iets achteruit kroop. Maar Tom Poes gunde hem geen tijd. Met een welgemikte slag trof hij het dier met de stok tussen de ogen.
Het gevolg was even merkwaardig als verbijsterend. Met een luide knal spatte de kop van het monster uit elkaar! Een paar flarden kletsten in het meer, verder bleef er niets over, dan wat kringen op het water.
'Hm!' mompelde Bulle Bas geschrokken. 'Gummi! Het was een gummikop! Als – je – me – nou... Hm!'
'Der monster klapt!' riep de Professor zéér verbaasd. 'Prrwytz!'
'Interessant!' prevelde de journalist, druk schrijvende. 'Wat een primeur!' Verder werd er niet gesproken en ook het gejammer van heer Ollie was verstomd...

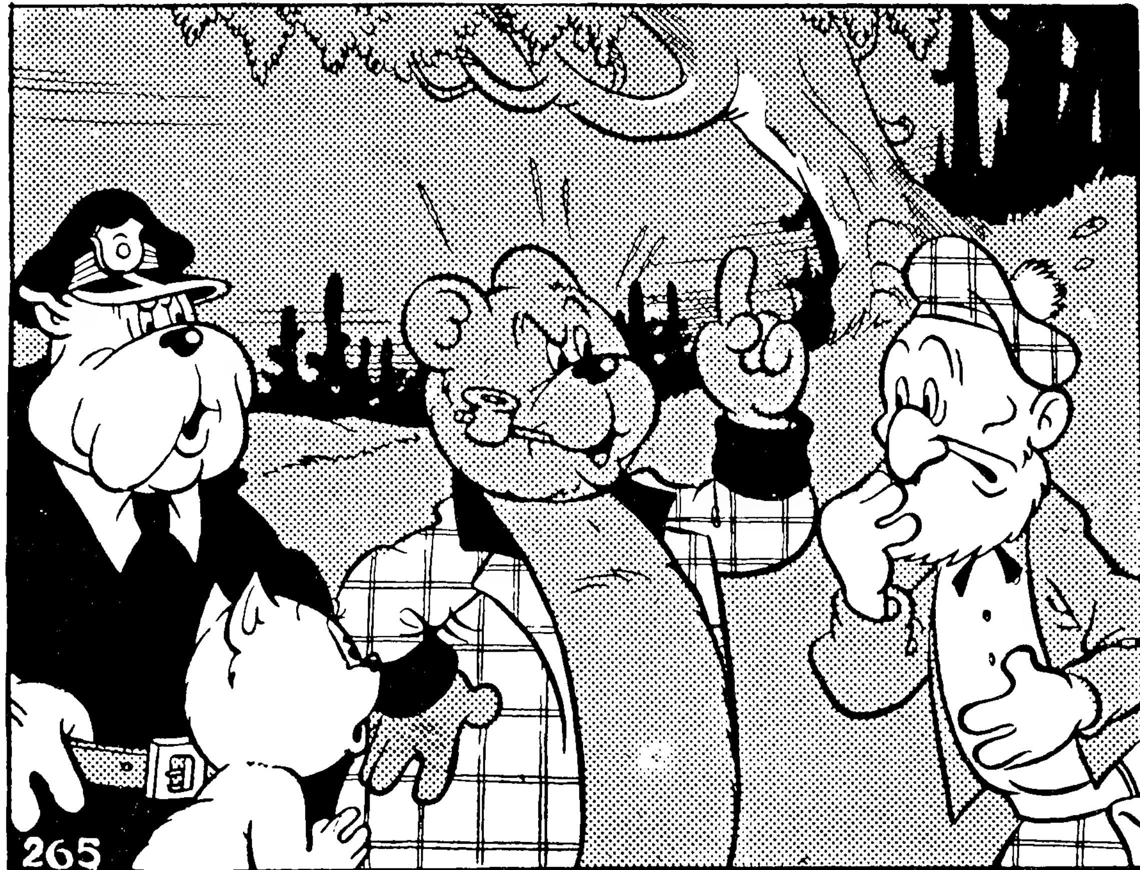

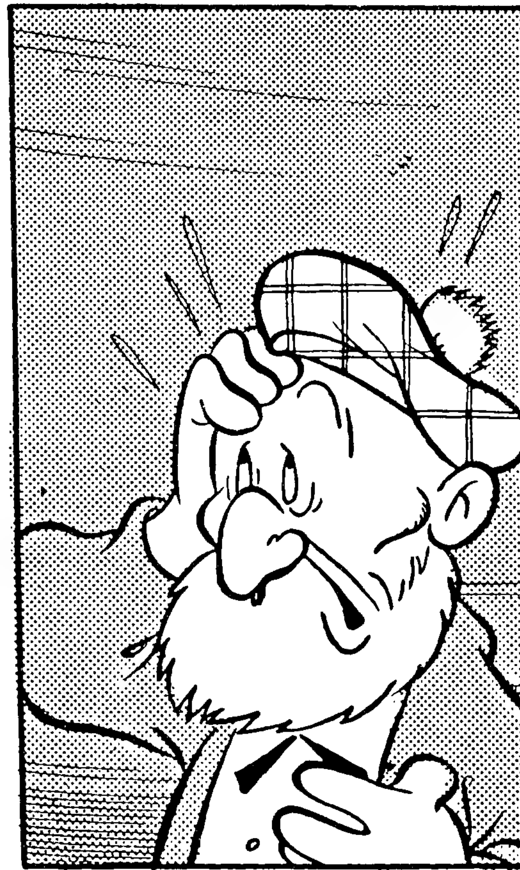
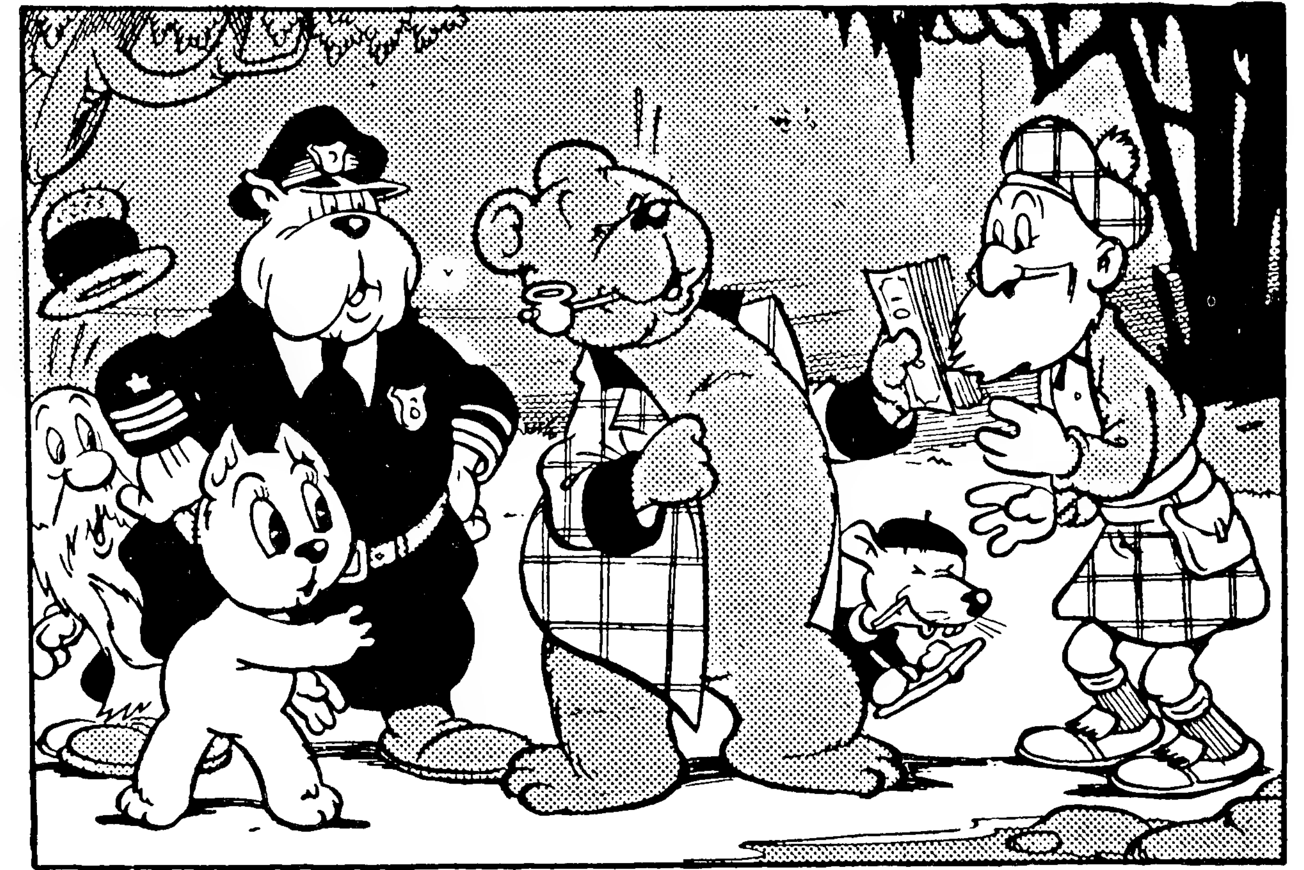
Commissaris Bulle Bas was de eerste, die tot daden overging. Hij stapte in het meer en trok Tom Poes op de oever.
'Mijn gelukwensen!' zei hij. 'Je bent een deksels pienter ventje! Je moest maar bij de politie komen! Overigens snap ik er nog niets van! Hm! Wat zit hier achter?'
'Kijk maar!' zei Tom Poes, achter zich wijzend. 'Hij zit er achter! Die oude Schot Macadam!'
Bulle Bas draaide zich om en staarde naar de oude hotelhouder, die met een droevig gezicht uit het water omhoog kwam op de plaats waar het monster verdwenen was. De overblijfselen van de gummikop hingen om zijn hals.
'Er is geen monster!' zei Tom Poes. 'Hij speelde er voor. Hij en zijn vrienden! Al die Schotten zaten in het complot!'
'Maar waarom?' vroeg de journalist, al schrijvend. 'Wat zit hier achter? Wat is uw mening?'
'Waar is het monster?' jammerde de Professor, die er nog steeds niets van begreep.
'Dat zullen we straks afhandelen!' zei Tom Poes. 'We moeten nog eerst even terug naar de greppel, ik moet daar even kijken!'
'Neem Macadam mee, commissaris!' 'Ja, kom mee!' riep heer Bommel. 'We zullen jou straks een verhoor afnemen, vriend! Oho! Je ziet, dat je een Bommel niet voor de gek kunt houden! Houd hem goed vast, heer Bas!'
De groep zette zich in beweging in de richting van de greppel waarin de Schotten gezeten hadden.

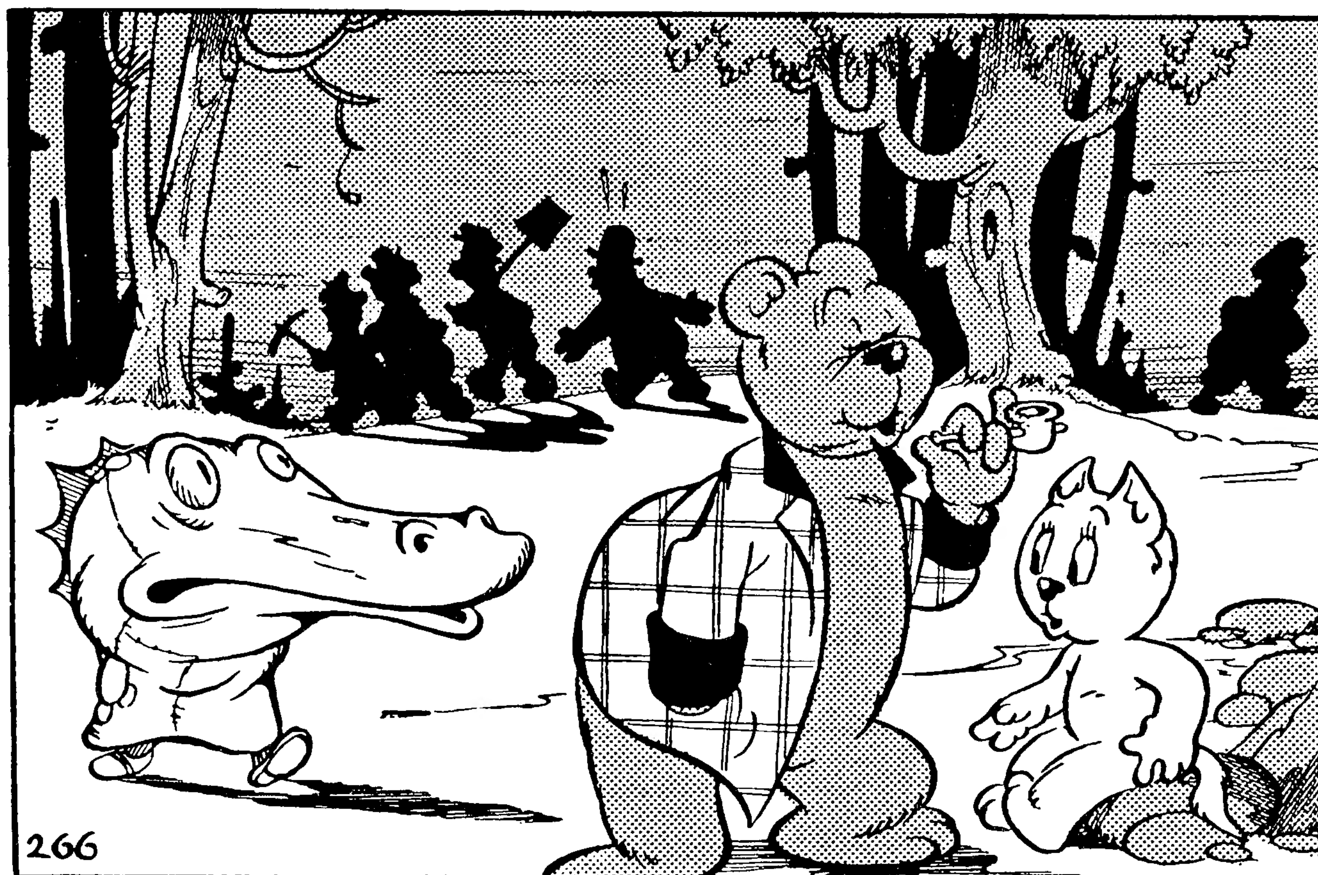

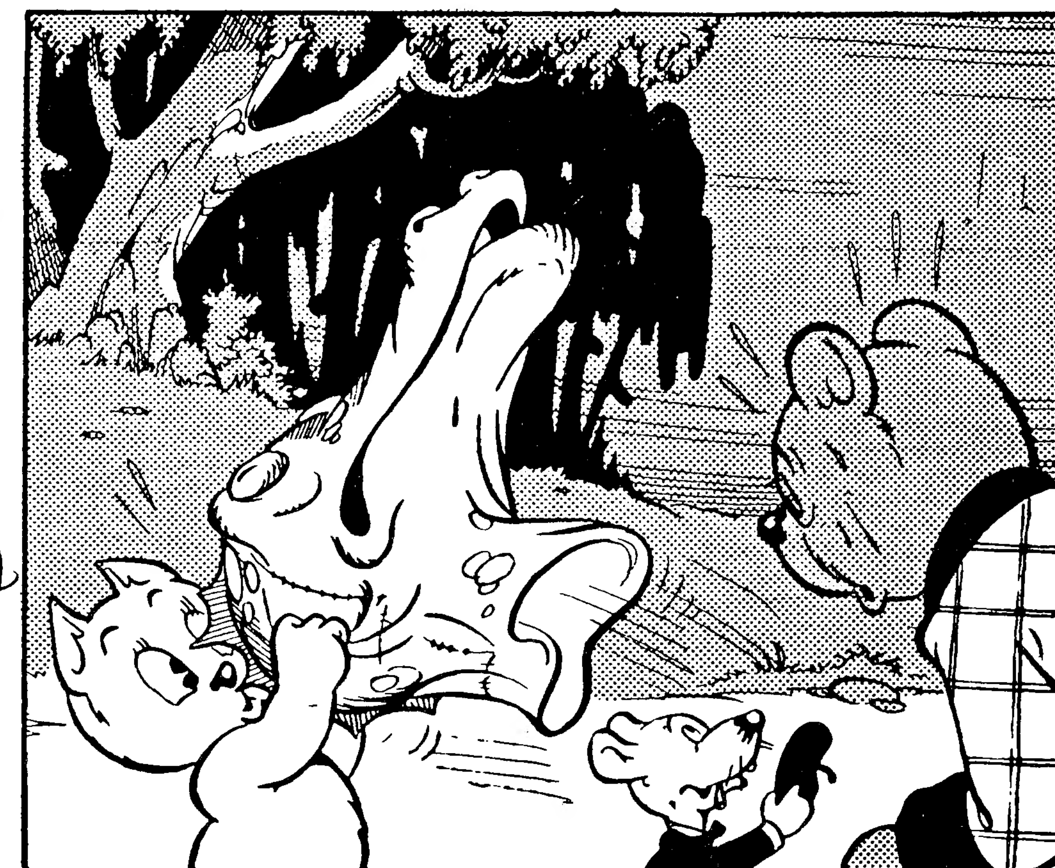
'Vooruit!' zei Tom Poes, toen ze bij de greppel waren aangekomen. 'Nu zal ik de rest van het monster laten zien! In deze greppel liggen alle zakken en balen, die ik in de grot heb gevonden en die ineens verdwenen waren! Macadam en zijn vrienden hebben de hele zaak er uit gesleept en hierheen gebracht, om niet ontdekt te worden!'
'Hm!' zei Bulle Bas. 'Vooruit Mac! Haal de bagage er maar uit en laat eens zien!'
De oude Schot trok mistroostig aan het werk en haalde vele balen en zakken en stampers te voorschijn.
'Wat zit er eigenlijk in die pakken?' vroeg de journalist. 'Wat is uw mening?'
'Waar is der monster?' klaagde de Professor. 'Ik versta niets van al dit! Wat moet dat met deze gepak?'
'Hier is het monster!' zei Tom Poes, die druk bezig was de zakken uit te pakken. 'Kijk, dit is de huid en dit is het geraamte! Hier kropen de Schotten onder om het dier te laten lopen. En onder deze stampers zit een soort stempel in de vorm van een voetafdruk van het ondier. En dit is de kop met de hals! Ziet u wel? Wanneer men er niet te dicht bijkwam, leek het nèt een echt monster!'
'Wel verbaasd!' zei Bulle Bas. 'En als ik het goed begrijp hadden die kerels nog een extra kop van gummi, om er mee door het water te gaan! Ja, Ja! Héél listig! Maar wàarom? Dat snap ik niet!'
'Juist!' merkte heer Bommel op. 'Héél listig! Maar wàarom? Daar gaat het om, wanneer je het mij vraagt!'

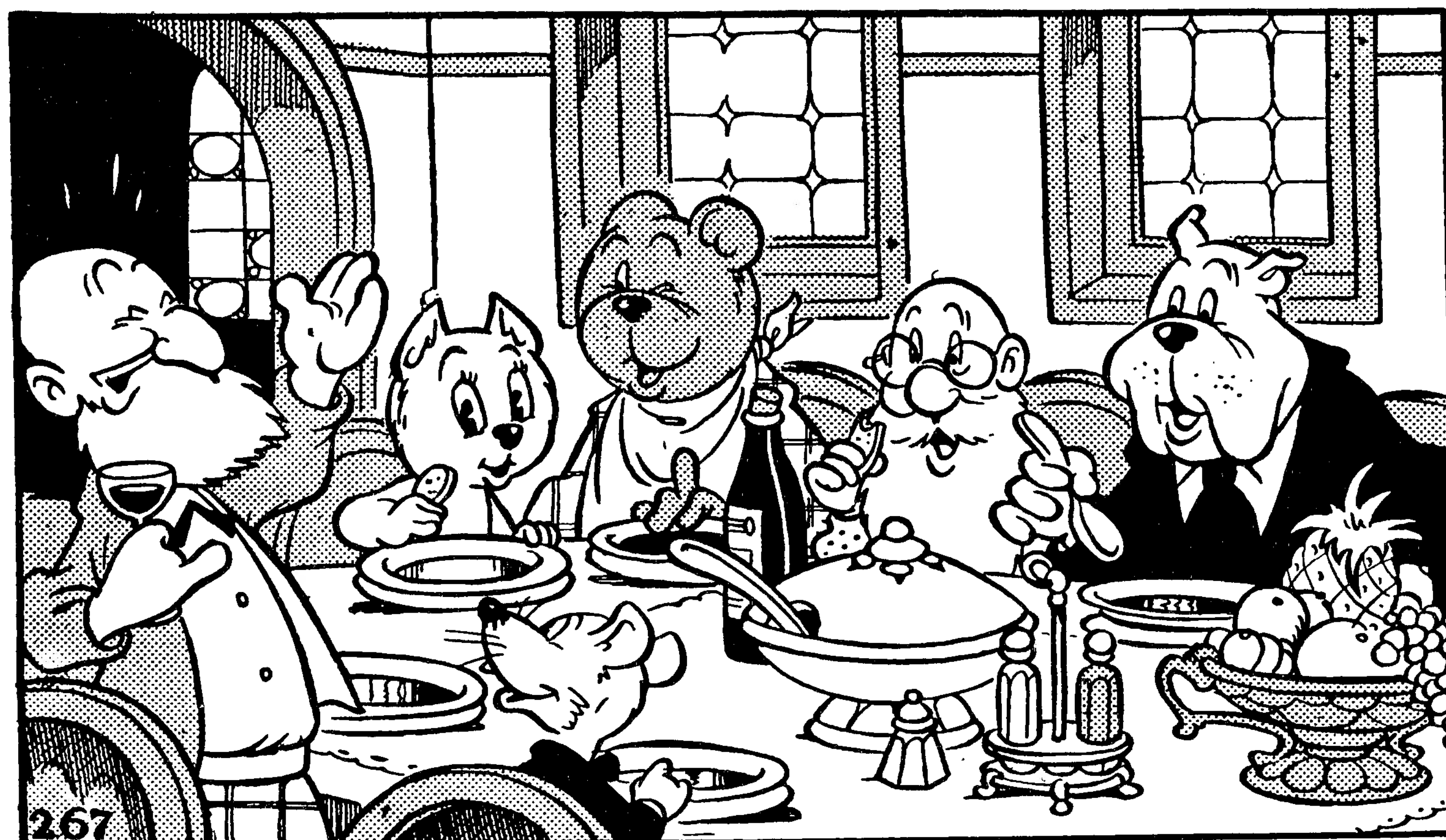

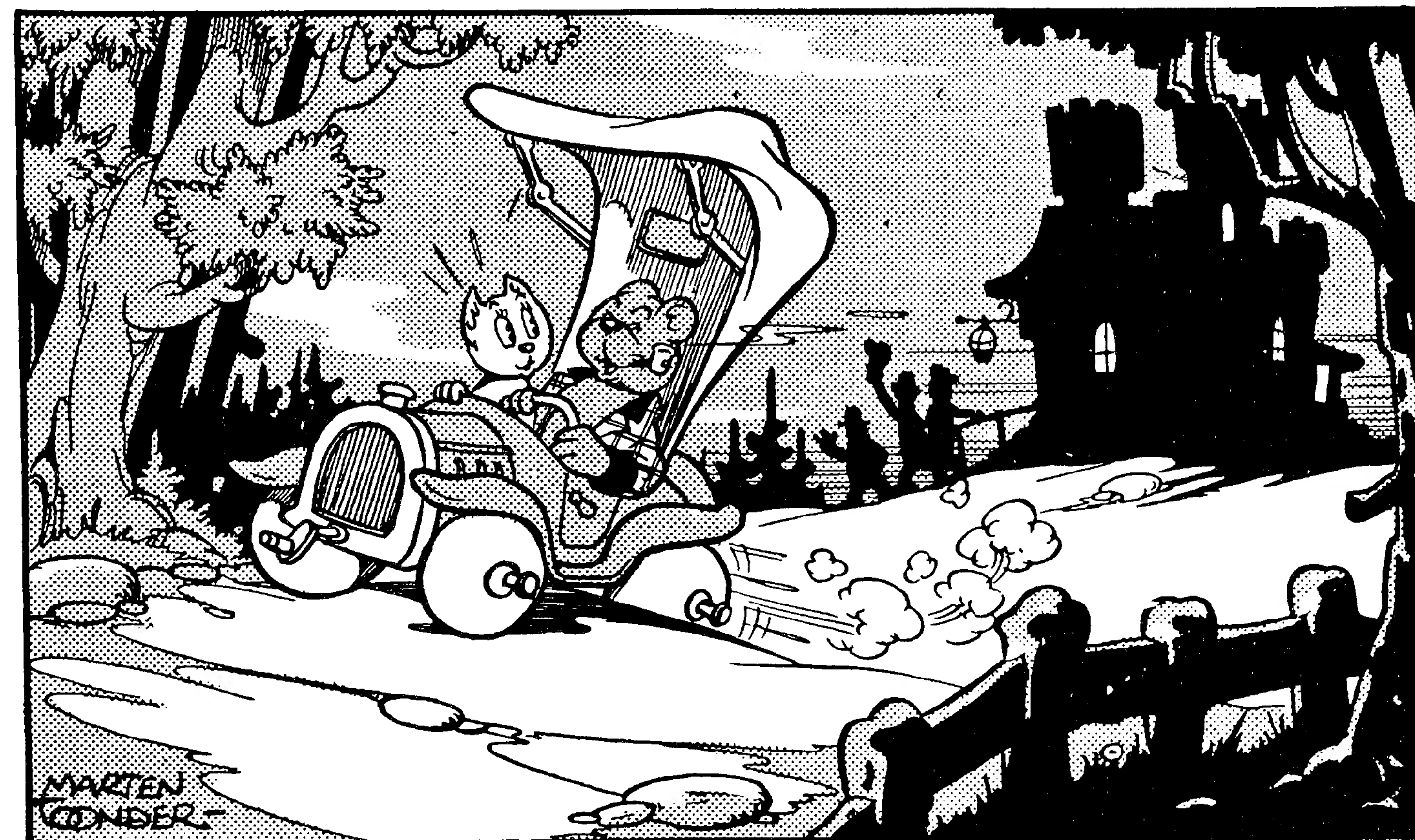
'Ja!' zei Tom Poes streng. 'Waarom heb je dit allemaal gedaan, Mac? Waarom heb je iedereen hier in de buurt angst aangejaagd? Je zei zelf, dat je zo'n schade had van het dier! Waarom hebben jij en je vrienden voor monster gespeeld?'
'Ik moet toch leven!' zei Macadam droevig. 'Er kwamen geen klanten in mijn hotel! D'rr kwam niemand! Ik moest zorrgen, dat err gasten kwamen! Daarom maakte ik het monsterr. D'rr was al zoveel overr geschrreven! En toen nodigde ik allerlei lieden uit om het beest te verjagen! Toen was het hotel al gauw vol! Kijk maarr! Heerr Bommel en Tom Poes en de Professor en de commissaris en die krrantenman en allerlei anderre jagers! Dat waarren goede zaken! Ze betaalden allemaal goed! Ja, ja! En dat is nu weerr voorbij! Afgelopen! Ik ben arrm! Ik ben geruïneerrd!'
'Juist!' zei heer Bommel. 'Net als ik dacht! Die man vertrouw ik niet, dacht ik! Die man lokt de klanten hierheen om een monster te vangen en daar verdient hij zijn geld mee, dacht ik! Ik heb 't je direct gezegd, weet je nog wel, Tom Poes? Maar 'n Bommel kun je niet voor de gek houden, vriend! Enfin, het is goed afgelopen en ik stel voor, deze man vrij te laten, commissaris! En hier heb je een kleine troost voor je monster! Asjeblieft!'
Tot verbazing van de omstanders haalde heer Ollie een pak bankbiljetten te voorschijn en gaf dat aan Macadam...

De menigte ging mompelend uit elkaar. Bulle Bas drukte boos zijn pet over de ogen en stapte weg; de werklieden schouderden hun houwelen en spaden en volgden de Professor. De kraakstem van de geleerde, die druk met zichzelf praatte, stierf langzaam weg achter de heuvels en toen bleven Tom Poes en heer Bommel alleen achter in de stilte.
'Dat was dàt!' sprak heer Bommel. 'Een eenvoudige zaak, zoals je ziet! Er bestaan geen monsters! zei ik tegen je, weet je nog wel?'
'Niet zo goed meer,' zei Tom Poes, 'dat herinner ik me niet precies! Ik weet nog wel, dat we het monster voor de eerste keer zagen... U hebt toen... hé!! Kijk eens achter u, heer Ollie!'
Heer Bommel draaide zich om en slaakte een snerpende kreet. Op twee kleine, dunne beentjes wandelde de kop van het ondier op hem af!!
'Help!' riep heer Bommel. 'D-doe iets! Houd hem tegen! Hij zal mij v-verscheuren!! Ooah...'
Tom Poes stapte naar voren en trok de kop omhoog.
'Wat een grap!' zei de journalist (die zich Argus noemde). 'Ik wilde niet weggaan zonder een klein blijk van vindingrijkheid te geven!'
'Schandelijk!' zei heer Bommel. 'Een schande om een heer, die vermoeid is, zó aan het schrikken te maken! Schandelijk! Daarvoor moet men journalist zijn! Foei!'

Toen Tom Poes en heer Bommel terugkwamen in het hotel om hun bagage te pakken, zagen ze tot hun verrassing, dat de oude Schot Macadam een maaltijd had aangericht.
'Gaat u zitten!' zei hij opgeruimd. 'Ik bied een diner aan! Héél eenvoudig, want ik ben een arrrm man. Maarrr ik had nog wat bessensap in mijn wijnkelder en dat geeft een heerrrlijke wijn, als men het met waterrr vermengt. En als u de koolsoep en knollen voorrr lief wilt nemen, kunt u zich op mijn kosten verzadigen! Ha, de Schotten hebben de naam, dat ze zuinig zijn, maarrr ik zal u anders lerren! En nu drrrink ik op de gezondheid van heerrrr Bommel, die mij in staat stelde dit gebaarrr te maken! Cheerio!'

'Gezondheid!' zei Bulle Bas. 'Mijn vacantie is in het water gevallen, maar daar ben ik politieman voor. Hm! Altijd aan het werk! Altijd misdaden. Maar ik zal een oogje toedoen!' 'Op Tom Poes!' zei de journalist: 'Die lapt het hem toch altijd maar! Dit zal hem weer publiciteit geven!' 'Kom,' zei heer Ollie, 'ik houd niet van al die loftuitingen. Dat is niet goed voor jonge lieden. We moeten trouwens weer eens naar huis!' En zo reed de oude Schicht met Tom Poes en heer Bommel even later weg, nagewuifd door de achterblijvenden. Gelukkig maar, dat heer Ollie niet wist, welk afgrijselijk avontuur hem thuis te wachten stond...

MV

5 *De Drakenburcht*
6 *Het Verdwijneiland*
7 *De Reuzenvogel*
8 *De rare uitvinding*
9 *Het eiland van Grim, Gram en Grom*
10 *De zieke hertog*
11 *Het monster-ei*
12 *Kaspar de draak*

MV

13 *De laatste Markies van Carabas*
14 *Het land van de blikken mannen*
15 *De betoverde spiegel*
16 *De Bergmensen*
17 *Het geheim van het Noorderlicht*
20 *Tom Poes ontmoet een oude bekende*
21 *De Superfilm-onderneming*
22 *De Meester-Schilder*
23 *De Chinese Waaier*

MV

24 *De wonderdokter*
25 *De watergeest*
26 *De talisman*
27 *De nieuwe ijstijd*
28 *Het monster van Loch Ness*
29 *De geheimzinnige sleutel*
30 *De grootgroeiers*
31 *De zeeslang*
32 *Heer Bommel stuit de vooruitgang*
33 *De Pier-race*
34 *Het vibreerputje*
35 *Solfertje*
36 *Horror de Ademloze*

MV

38 *Kwetal de breinbaas*
43 *De Partij van de Blijheid*
44 *Mom Bakkesz*
45 *De kneep van Knipmenis*
46 *De geheimzinnige gaper*
48 *Het wroegwezen*

In deze serie verschijnen:

MV 5 *De Drakenburcht*
MV 16 *De Bergmensen*

MV 6 *Het Verdwijneiland*
MV 17 *Het geheim van het Noorderlicht*

MV 7 *De Reuzenvogel*
MV 22 *De Meester-Schilder*

MV 9 *Het eiland van Grim, Gram en Grom*
MV 13 *De laatste Markies van Carabas*

MV 10 *De zieke hertog*
MV 21 *De Superfilm-onderneming*

MV 8 *De rare uitvinding*
MV 14 *Het land van de blikken mannen*

MV 26 *De talisman*
MV 31 *De zeeslang*

MV 11 *Het monster-ei*
MV 15 *De betoverde spiegel*

MV 12 *Kaspar de draak*
MV 29 *De geheimzinnige sleutel*

MV 27 *De nieuwe ijstijd*
MV 30 *De grootgroeiers*

MV 20 *Tom Poes ontmoet een oude bekende*
MV 33 *De Pier-race*

MV 23 *De Chinese Waaier*
MV 24 *De wonderdokter*

MV 25 *De watergeest*
MV 38 *Kwetal de breinbaas*

MV 28 *Het monster van Loch-Ness*
MV 43 *De Partij van de Blijheid*

MV 32 *Heer Bommel stuit de vooruitgang*
MV 44 *Mom Bakkesz*

MV 34 *Het vibreerputje*
MV 46 *De geheimzinnige gaper*

MV 35 *Solfertje*
MV 48 *Het wroegwezen*

MV 36 *Horror de Ademloze*
MV 45 *De kneep van Knipmenis*

Deze deeltjes zijn geautoriseerde uitgaven, waarbij rechtstreeks van de oorspronkelijke tekeningen werd gereproduceerd. De teksten werden aan de hand van de krantenstrips opnieuw gezet. Volgende deeltjes in voorbereiding.